

ΠΟΤΕΝΙΑ

Α.Ρ. $\frac{9}{181}$

Η ΒΙΕΝΝΗ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ Η ΚΩΝ)ΠΟΛΙΣ

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Η ΕΥΡΩΠΗ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ
ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΤΕΡΟΝ ΜΕΣΟΝ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ

ΕΝΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ

ΠΛΗΡΕΣ ΜΕ ΜΕΓΑΦΩΝΟΝ

ΔΡΑΧ. 5.000

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΓΡΑΨΑΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΕΠΙΣΚΕΦΘΩΜΕΝ

RADIO HELLAS

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 1

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ

της **ΓΡΙΠΠΗΣ**

ἀπομακρύνεται
εύκολως
με ὀλίγα
δισκία
Ἀρκανόλης
Schering

ΑΡΚΑΝΟΛΗ
Schering

ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ ΜΟΤΤΙ

ΕΦΑΜΙΑΔΑ ΙΤΑΛΙΚΩΝ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗ 15.000 ΚΟΙΛΑ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Έτοιμοι και επί παραγγελία. Τελευταίος μόδας, στενές και περπές. (Καρατιών 18, ηγγυημένοι, δρόμο 3 και με το ενοματεπώνυμον έντες).

ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΕΤΕ

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 420 ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ

ΑΔΑΜΑΝΤΟΥΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΧΕΙΟΝ **ΙΩΣΗΦ ΣΤΕΛΙΟΥ & ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΑ**

Όδός Ἀπελλεύ 3 καὶ Λυκαύργου

ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ!

Παρασκευαζόμενα συμφώνως με συνταγήν υφισταμένην ἀπὸ ἐβδομήκοντα ἐτῶν, ἡ Κρέμα ἡ Πούδρα καὶ ὁ Σάπων

SIMON

εἶναι διὰ τὴν ἐπιδερμίδα ἐξόχως εὐεργετικά.

**CRÈME
SIMON**

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ;

Νὰ βάψετε μόνον Σας τὰ περιανά Σας φορέματα με Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνοντε ἐντελῶς καινούργια.

Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Ἑμπορικά τῆς συνοικίας σας εἰς 60 μὲνόμενους χροματισμοὺς.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι, Λέκκα 21α.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τιμὴν πραγματικῆς εὐκαιρίας τὰ κάτωθι ὁδοντοιατρικὰ μηχανήματα: 1) Ἐνα τοῦ ἡλεκτρικῶν χειρουργείου RITER, καὶ 2) Ἐνα ταμπλὸ ἡλεκτρικῶν DENTAL, ἀμφότερα ἐν ἀρίστη καταστάσει. Πληροφορία ὁδὸς Κοραῆ 5, γ' ὄροφος, γραφεῖα Π. Α. Ε. Κ.

Ο "ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ" ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΤΑΝΗΣ

Ἡ μεγαλειτέρα ἐκδοτικὴ ὁργάνωσις τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὁ συνεκτικὸς δεσμός ποὺ κρατεῖ εἰς ἐπικοινωνίαν ὅλους τοὺς Ἕλληνας τοῦ νέου κόσμου

Ἡμερησίως Ἑθνικὸς Κήρυξ ἢ Κυριακάτικος καὶ Ἡμερησίως

Ὁ Ἑκδοτικὸς κύκλος τοῦ ἑθνικοῦ ἔχει ὑπὸν ἑκδοτὴν Ἕλληνας. Εἰς τὴν σελίδα τοῦ ἀντικαταστήτου ἔλα ἡ ἐνδιαφέροντα καὶ πολυδύναμα Ἀμερικανικὴ ζωὴ εἰκονογραφημένη, μετὰ ἀνεκτικῶν τῶν ἀκαταμύριτων τῆς, μετὰ ἐρωτικὰς περιγραφῆς τῆς ἀριστοκρατίας τῆς, μετὰ κατὰ κράτος καὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν μεγαλοεπιχειρηματιῶν τῆς, μετὰ τὰ θεάματα τῶν ἐφευρετῶν τῆς, μετὰ τοὺς πολιτικούς ἀγῶνας τῆς καὶ μετὰ εἰς ὅλας τὰς ἐπιδόσεις προόδου τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς.

Ὅσοι παρακολουθεῖν τὸν ἑθνικὸν κύκλον παρακολουθεῖν καὶ τὴν ζωὴν τῆς μεγάλης Ἀμερικῆς, ἔστω μακρὰν καὶ ἐν εὐρίστανται.

Ὁ ἑθνικὸς, θαύμα καλλιτεχνικῆς ἐμφανίσεως καὶ συμπλήρωμα ἑκαταετηρίων καὶ ἑλληνικῆς Βίβλης. Αἱ σελίδες τοῦ, πλοῦσαι εἰς ἐπικρατὴς θέματα καὶ ζητήματα, τῶν ἑλλενικῶν συνεργασιῶν τοῦ.

Τὰς ἐκδόσεις τοῦ ἑθνικοῦ Κήρυκος τῆς Νέας Υόρκης συμπληρῶναι τὸ Ἡμερησίον τοῦ μετὰ τῆς ἡμερησιας τραπεζίας σελίδας τοῦ, αἱ ὁποῖαι ἀπαρτίζουσι ἡμερήσιον ἐγκυκλοπαιδείαν.

Τὸ Ἡμερησίον τιμᾶται ἀντὶ τοῦ μόνον δολλάρειο χρυσίδιαν.

Συνδροματικὰ ἐγγράφονται εἰς καθὲν ἐκδοτικὸν ἢ ἑλὰς καὶ εἰς τὸ Ἡμερησίον τοῦ ἑθνικοῦ Κήρυκος ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Βουλῆς, ἀρ. 18.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστῶμεν τὴν ἐξειδικευμένην ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ π. **ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ** Ὑπεργηγὸς τῆς ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27-Ἀθήναι. Τηλ. 1-68

ΕΤΟΣ Δ' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 9 (181)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜ. 2,50

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΑΜΗΝΙΑ 70
ΕΞΟΡΕΤΙΚΟΥ ΑΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 5
ΑΦΡΙΚΗΣ 5
ΔΟΛΛΑΡΙΑ 24
ΣΕΛΙΝΙΑ 24
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ... 24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΜΑΡΤΙΟΥ 1930

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Ἐν Αἰγύπτῳ Σουδάν δ κ. Χρ. Σαράνης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν ΝΕΑΝ ΚΑΤΑ ΠΩΛΗΣΙΝ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δὲν ὦ ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΕ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ὅσοι εἶδαν στὸν κινηματογράφῳ «Ἀττικὸν» τὰς «μῆς» τῶν Ἑυρωπαϊκῶν Κρατῶν θὰ ἐπέειδον ἀσφαλῶς, ὅτι δικαίως ἔδρα-εὐθὺς ἡ δις Διπλοῦς καὶ δικαίως τῆς ἀνεμνήθη ὁ τίτλος τῆς «μῆς Ἑυρώπης».

Παραδόξως, ἀνεξηγητῶς, ἀκατανόητος, αἱ «μῆς» τῶν ἄλλων Χωρῶν δὲν ἔχουν τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν, τίποτε ποὺ νὰ δέλῃ καὶ νὰ γοητεύῃ. Ἀν ἔχι ὅλες, ἡ περισσότερες τοῦλάχιστον. Τῆς ἀδικεῖ ὁ κινηματογράφος; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἀντιθέτως, χάρις αὐτῶν τῶν εἰδόμεν ὁλοφάντασμα. Ἀσφαλῶς λοιπὸν νὰ φωνασκοῦν οἱ μίζεροι συμπελίται. Ἡ δις Διπλοῦς ἐνομάσθη «μῆς Ἑυρώπης» δικαιοτάτα. Οὕτε συγκρίνονται μαζὺ τῆς πολλῆς τῶν ξένων καλῶν. Ἀν πῆτε μάλιστα καὶ γὰρ τὴν «μῆς Τουρκίαν», αὕτη εἶνε ποὺ εἶνε... Σωστὸς σαποῦν χαλῶς!...

ΜΑΤΑΙΟΠΟΝΕΙ

Ὁ χολὸς καὶ μίζερος Φεβρουάριος προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τοὺς Ἀθηναίους δι... εἶνε χειμὼν! Τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ὁμοῦ — ἀνεμῶς, συννεφιάς, βροχῆ, κρυαΐδας — δὲν λαμβάνονται σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν. Ἀφίει, συνεπῶς, λυσὰ καὶ μανίεται ὁ εὐχατος τῶν χειμερινῶν μηνῶν. Διατελεῖ εἰς ἐμπόλεμον κατὰστασιν. Ἐννοεῖ νὰ μᾶς κατατροπώσῃ... Μὰ οἱ Ἀθηναῖοι δὲν τὸν λογαριάζουν. Κι' οὕτε τὸ γινὰ τοὺς κᾶν σηκώνουν, παρ' ὅλες τῆς φοβέρας τοῦ. Τὸ 1930 δὲν ἔχει χειμῶνα. Αὐτὸ εἶνε ὅλο...

ΟΙ ΧΟΡΟΙ ΚΑΙ Η ΚΡΙΣΙΣ

Ἀν εἴη κανεὶς τῆς ἡμέρας αὐτῆς μὴ ματιά σὲς ἐφημερίδες θὰ καταπλήγῃ μετὰ τὴν κοσμικὴν κίνησιν τῆς Ἀποκρίας. Χοροὶ, ἡμετέριον καὶ ἰδιωτικὸν, συναγωνιζόμενοι ὁ ἕνας τὸν ἄλλο σὲ λαμπρότητα καὶ πλοῦτο, δίδοντα καθημερινῶς κατὰ δεκάδας. Ἐτοὶ τὸ χροῖμα διασπαρίζεται ἀφειδῶς, σὲ στιγμήν ποῦ, ὅπως βλοὶ ὁμολογοῦν, ἡ χώρα μᾶς διέρχεται κρίσιν οἰκονομικὴν καὶ ὁ λαὸς ὑποφέρει. Στὴ Γερμανία, ἡ ὁποία ἐπὶ τῆς διέρχεται κρίσιν, βλοὶ οἱ ἐπίσημοι, δίδοντας τὸ παράδειγμα τοῦ Χιντεμπουργκ, καθήργνησαν τὰς δεξιώσεις καὶ τὰς εὐχὰς καὶ κἀνουν...

οἰκονομίας γὰρ νὰ συνέλθῃ ἡ χώρα τοὺς ἀπὸ τὸν πόλεμο. Ἐδῶ ὅμως ὅλοι χορεύουν... Ἀπ' αὐτὸ φαίνεται ὅτι δὲν διαρχόμεθα οἰκονομικὴν κρίσιν, ἀλλὰ διανοητικὴν ἀκρίσιαν!...

ΤΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀν θέλετε νὰ θαυμάσετε τὴν κακομοιριά τῶν Νεοελλήνων, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ εἴτετε μὴ ματιά στὰ προγράμματα τῶν κινηματογράφων. Εἶνε γινὰ ἀπὸ ἀσυνταξίας καὶ μαργαρίτες πρώτου μεγέθους καὶ, τὸ σπουδαιότερον, δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μετὰ τὸν ἔργον, τοῦ ὁποῖου τὴν ὑπόθεσιν ἀναγράφουν. Ἀν στὸ ἔργο ὁ πρωταγωνιστὴς λέγεται Ντιβάλ, αὐτὰ τὸν κάνουν Φιρμέν, ἂν σκοτώνεται στὸ ἔργο ὁ Φιρμέν, ἂν ἀποθάνῃ ὁ Φιρμέν...

Οἱ Ἀθηναῖοι... ἐν συναγερμῷ!...

ῶς, αὐτὰ... σκοτάνουν καὶ τὴν ἡσυχίαν! Μὴ νομίσετε πὺς γράφουμε ὑπερβολὰς. Ἀπεναντίας λέμε τὰ πράγματα κατωτέρα ἀπ' ὅτι εἶνε. Γὰρ νὰ περὶ σῆτε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὸ ἐξακριβώσετε μόνοι σας. Καὶ ἡ κακομοιριά αὐτὴ συμβαίνει, ἀλλοτρίωτα, διότι ἡ κινηματογραφικὴ ἐπιχειρήσις, ἐπιχειρήσις τεράστιος, γὰρ λόγους οἰκονομίας δὲν παίρνουν ἕναν ἄνθρωπον, ποὺ νὰ εἴη γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν, γὰρ νὰ τοὺς συντάσσῃ τὰ προγράμματα...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ Λ. ΜΠΡΥΓΕΡ

Εἶνε μεγάλο δυστύχημα νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς ἀρετὸ πνεῦμα γὰρ νὰ μιλήσῃ καλὰ, οὕτε ἀρετὴ κρίσις γὰρ νὰ σπαίρνῃ τοῦλάχιστον.

Ἀν ἐξετάσετε αὐτοὺς ποὺ κακολογοῦν τὰ πάντα καὶ δὲν ἀρέσκονται σὲ τίποτε, θὰ εἴτετε ὅτι εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ νὰ κανέναν δὲν τοὺς ἀγαπᾷ.

ΓΙΕΝΝΙΕΣ

Ἐφθασαν εἰς τὴν πρωτεύουσάν ἡ κατ' ἐπιστολὰν ποὺ ἐκκυκλοφόρησαν στὸ Παρίσι μετὰ τὴν εἰκόνα τῆς «μῆς Ἑυρώπης» διδὸς Διπλοῦς.

Τὴν παριστάνουν σὲ διάφορες πόλεις, προφίλ, ἂν φᾶς καὶ τροῦα-ζὰς, καὶ ἔγιναν κυριολεκτικῶς ἀνάργαστες ἀπὸ τὸν κόσμον.

Τόση εἶνε ἡ χορευτικὴ κίνησις τῶν ἑβδομάδων αὐτῶν, ὥστε πολλὰς ἐφημερίδας ἔχουν ἀφιερῶσαι περίπου ὁλόκληρη σελίδα στὰς κοσμικὰς συγκεντρώσεις.

Κι' εἴτετα ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ λένε ὅτι διερχόμεθα οἰκονομικὴν κρίσιν! — Ὁ θίασος τῆς «Ἐλευθέρας Σκη-νῆς», τοῦ ὁποῖου ἡ ἀπουσία ἔγινε τό-

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΝΟΥΣ ΥΠΗΣ...

Ἐξεδόθη πρὸς τινοὺς στὴν Ἀμερικῇ ἕνα πρωτότυπον βιβλίον μετὰ τὸν περιεχόμενον τίτλον «Πὺς νὰ γίνῃς καὶ νὰ μείνῃς δυνατός», τὸ ὁποῖον προξένησε ἀρετὸν ὄρυον.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ὑποστηρίζει ὅτι, γὰρ νὰ διακριθῇ κανεὶς κάποιον, χρειάζεται νὰ ἔχῃ μεγάλο κεφάλαι καὶ δυνατόν κορμί. Τὴ γνώμην τοῦ αὐτοῦ ζητεῖ νὰ τὴν ἐπιβεβαιώσῃ μετὰ διάφορα παραδείγματα παρμένα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρει ὅτι ὁ Μωϋσῆς, τὸν ὁποῖον ἀναπαρέστησε ὁ βιβλικὸς ἀντικείμενον στὸ περίφημον ἀγαλμὰ τοῦ ὁ Μιχαὴλ Ἀγγέλος, ἦταν ὁ ισχυρότερος ἄνθρωπος τῆς φυλῆς τοῦ. Στὴν Ἀγία Γραφὴν μάλιστα ἀναγράφεται ὅτι, σὲ νεότητά του, ὁ Μωϋσῆς ἐπάλαψε μ' ἕναν Αἰγύπτιον ἔμπορον καὶ τὸν ὤρμησε κάτω νεκρὸν μετὰ μὴν γρηθὰ!...

Ἐπίσης, ἐκ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων, οἱ περισσότεροι εἶχαν γερὰ σώματα. Ὁ Σωκράτης, σὲ μὴ μάχη, ἔσωσε τὸν Σεινοφῶντα ἀπὸ βέβαιο θάνατον, ὁ Πλάτων πάλι ἐδραβεύετο πάντοτε σποὺς ἀθλητικῶν ἀγῶνας καὶ ὁ Ἀριστοτέλης εἶχε εὐφραστὸν σῶμα.

Ὅσο γὰρ τὸ Μεγάλον Ἀλέξανδρος, ἡ σωματικὴ δύναμις τοῦ ἔχει μείνει ἱστορικὴ. Ὁ Δημοσθένης πάλι ἀναφέρεται ὡς τέλειος τύπος ἀνδρός, ψηλὸς, μωρὸς, εὐσώμης, μετὰ μὴν χεῖρα καὶ μακρὰ σκέλη. Ὁ Μωάμεθ εἶχε μὲν μέτριον ἀνάστημα, ἀλλὰ ἦταν καλοδεδεμένος.

Ἐπίσης στὸ βιβλίον αὐτὸ ἀναφέρονται ὡς τύποι ἀνδρικῆς σώμης ὁ Κάρολος ὁ Μέγας, ὁ Κολομβός, ὁ Λούθηρος, ὁ Κρόμγουελ, ὁ Οὐάσιγκτον κλπ.

Η ΣΤΡΑΒΟΜΑΡΑ

Ἀστυνόμος. — Γιατὶ δὲν πῆρες καὶ τὸ ρολοὶ ποὺ ριζοκόταν στὸ ἴδιον συστάει μετὰ τὰ ψιλὰ; — Ἀστὴ, κύριε ἀστυνόμε, Στραβομάρα!...

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ὁ π. Γεώργιος Χορμόδας, ἑμπορὸς δασκὸν προϊόντων, ἐκ Κομοτινῆς καὶ ἡ δις Μαρία Παλιδίου, ταμίας Τραπεζῆς Ἑλληνικῆς Ἑμπορικῆς Πίστεως, προαβουσίθησαν, ἐγγύςθεν ταχέως στέμναι.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

Ο Μπολσεβικισμός και η θρησκεία. Τι έγινε επί Τρομοκρατίας. Η κατάργησις του... Θεού! Η καμπάνες δημεύονται... Κατάσχεσις των σκευών των εκκλησιών. Η λατρεία του Λόγου. Μία περίεργη τελετή στην εκκλησία των Παρισιών. Όπου η εκκλησία γίνεται σιδηρουργεία κα' θεάτρα. Η έκταφή των βασιλέων της Γαλλίας. Το πτώμα του Τυρέν και του Έρρίκου Δ'. Ο τάφος της Αγ. Γενεβιέβης.

Όπως γράφουν καθημερινώς η εφημερίδες, ο τρομερός δικτάτωρ της Μπολσεβικικής Ρωσίας Στάλιν, μαζί με τους άλλους συνεργάτες του, εκήρυξε ανεπίσημο πόλεμο κατά της θρησκείας. Η εκκλησία της Αγίας Ρωσίας, ληλατούνται και γκρεμίζονται ή μεταβάλλονται σ' εκπαιδευτήρια για τους μικρούς Μπολσεβίκους και οι κληρικοί καταδικάζονται άγριως, εξορίζονται ή φυλακίζονται.

Μά δεν είχε η πρώτη φορά που συμβαίνουν τέτοια πράγματα στην Ευρώπη. Και από 140 ετών, κατά τη Μεγάλη Γαλλική Επανάσταση, συνέβησαν στο Παρίσι και σ' όλη την Γαλλία, τα ίδια και χειρότερα.

Η Εθνοσυνέλευσις των Γάλλων δι' ενός διατάγματος, το οποίον εξέδωσε στα 1793, κατήργησε τη λατρεία του... Θεού και την αντικατέστησε με τη λατρεία του Λόγου. Προηγούμενος όμως, επειδή δεν ήμπορούσε να καταργήσει έτσι άποια την πίστι του λαού, άρχισε να λυγίζει διάφορα μέτρα κατά της εκκλησίας. Έτσι, στις 4 Φεβρουαρίου 1791 περίωρισε τις 41 ενορίες του Παρισιού σε 17. Κατόπιν, επειδή το άσχημ' έλειπε από το Θησαυροφυλάκειο της Επαναστατικής Κυβερνήσεως, οι επαναστάται εδήμυσαν τις καμπάνες των εκκλησιών για να τις λυώσουν και να κάνουν μ' αυτές νομίσματα, τις καμπανοεκτάρες, όπως τις έλεγαν.

Μά η δήμευσις των κωδώνων συνάντησε πολλές δυσκολίες εκ μέρους του λαού, ο οποίος είχε άκοιδοι να χτυπούν σε κάθε χαρά και κάθε λύπη του. Γι' αυτό κι' ένας χρονικογράφος της εποχής έγραψε σχετικώς το εξής: «Ποτέ η καμπάνη δεν έβηκεν τόσο θόρυβο, παρά από τον καιρό που έκπαψαν να... χτυπούν!» Οι επαναστάται, ωστόσο, δεν έσεβάζτηκαν τίποτε, ούτε αυτές ακόμα τις ιστορικές καμπάνες της πόλεως. «Όλες τις κατέβασαν για να τις λυώσουν...»

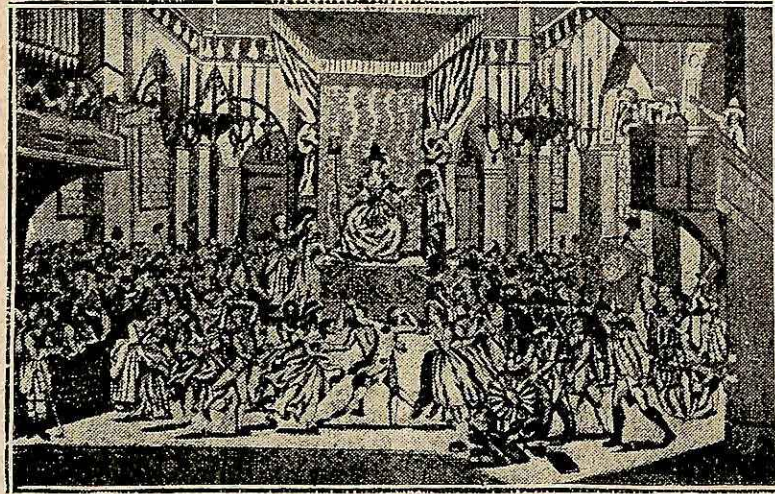
Όταν έγιναν όμως η πρώτες δοκιμές για να κάνουν απ' αυτές νομίσματα, όλοι, με μεγάλη τους άπορίτευσι είδαν, ότι τα μέταλλα από τα οποία είχαν γυη ή καμπάνες δεν ήταν καθόλου κατάλληλα γι' αυτή τη δουλειά...

Ο λαός δεν είχε συνάψει ακόμα από το πλήγμα που είχε καταφέρει στη θρησκευτική του συνείδησι από τη δήμευσι των κωδώνων, όταν ένα νέο διάταγμα της Συνελεύσεως διέταξε την κατάσχεσι κάθε μεταλλικού είδους που βρισκόταν μέσα στις εκκλησίες, και αυτών ακόμα των «επισταυμένων!» Η κατάσχεσις αυτή έγινε για να γυθούν κανόνια! Οι ευσεβείς Παρισίνοι δεν έμειναν αυτή τη φορά άβουλοι: και ζωηρές συγκεντρώσεις έγιναν γύρω από την Παναγία των Παρισιών, τις οποίες οι επαναστάται αναγκάστηκαν να διαλύσουν διά τής βίας.

Ωστόσο, ως το Νοέμβριο του

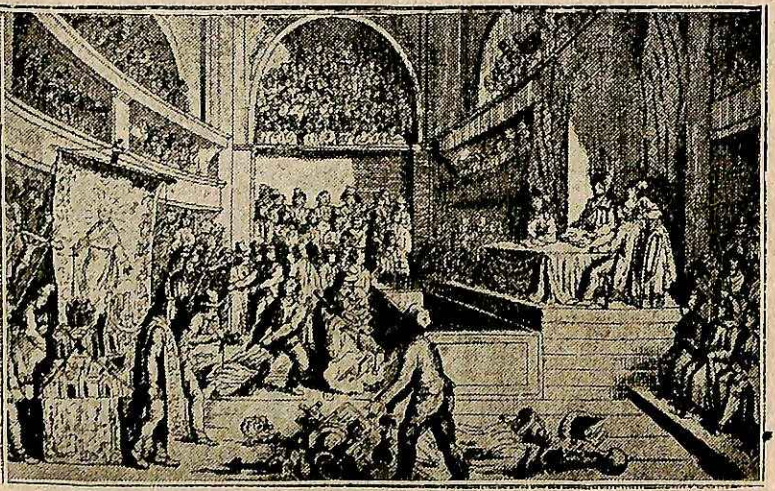
1793, οι πιστοί εξακολουθούσαν να λατρεύουν το Θεό τους ανενόχλητοι. Έξαφνα, τότε, η Επανάστασις διέταξε το κλείσιμο των εκκλησιών και κατήργησε τη λατρεία του Θεού. Για να μη μείνει όμως ο λαός χωρίς πίστι, όρισε ότι στο εξής θα λατρεύεται ο Λόγος. Τα εγκαίνια της νέας αυτής και περίεργης θρησκείας έγιναν με μία τελετή στην Παναγία των Παρισιών, που έμοιαζε μάλλον με θεατρική παράσταση.

Στη μέση της εκκλησίας, ή οποία

Η τελετή της... καταργήσεως του Θεού και της επιβολής της Λατρείας του Λόγου μέσα στην Παναγία των Παρισιών.

εξακολουθούσε να διατηρή τη μεγαλοπρεπεία της και τη λαμπρότητά της, παρ' όλη τη ληληλασία που είχε υποστεί, είχαν στήσει ένα πελώριο βωμό, επάνω στον οποίο ήταν γραμμένες ή λέξεις: ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ. Έπάνω πάλι σ' ένα θρόνο καθόταν ή ήθοποιος Μομαρό, ή οποία προσωποποιούσε την Έλευθερία, έχοντας δεξιά κι' αριστερά της δυο ιερείς από νέες λευκοφόρες, που τρα-

Η κατάσχεσις των πολυτίμων σκευών των εκκλησιών από τους επαναστάτας.

(Λιθογραφία της Εποχής)

γουδούσαν το γνωστό τραγούδι της εποχής:

Ο τελευταίος σκλάβος
ας ακολουθήσει στον τάφο
τον τελευταίο βασιλέα!...

Κατόπιν έγιναν με μεγάλη πομπή τ' αποκαλυπτήρια του Αγάλματος του Λόγου.

Όταν ή τελετή τελείωσε, ο λαός σχημάτισε διαδήλωσι και κρατώντας στα χέρια του την περίφημη ήθοποιό της εποχής δεσποινίδα Μαγιά, ή οποία προσωποποιούσε τη θεότητα

στροφές ανεπρόσμενες. Τα πολυτιμότερα κειμήλιά του είχαν συντριβή, σωριασμένα σε συντρίμια τα αξιοσπουδήματα αυτά της τέχνης, κόνιζονταν σ' άμορφους σωρούς πίσω από τη μητρόπολι, όπου οι επαναστάται πετούσαν όλα τα σκουπίδια τους και τις άκαθαρσίες τους.

Έτσι, κατά το χειμώνα του 1793 έως 1794, επιδημία ειδωλολατρίσμου έκυριευσε τους επαναστάτες. Η εκκλησία του Αγίου Ζεβρά μετεβλήθη σε ναό της Νεότητος, ή εκκλησία του Αγίου Ιακώβου σε ναό της Έλευθερίας και ή εκκλησία του Αγίου Λαυρεντίου σε ναό του Γήρατος. Κατά τα εγκαίνια μάλιστα της τελευταίας, οι καλλιτέχναι του Θεάτρου της Δημοκρατίας έπαιξαν ένα θεατρικό έργο.

Επίσης ή εκκλησία του Αγίου Μαρτίνου έγινε Σχολείο των Νέων Γάλλων και ο Άγιος Μεντάς ναός της Έργασίας. Ο Άγιος Μερνυ ναός του Έμπορίου, ο Άγιος Νικόλαος ναός του Ύμνου, ή Παναγία της Νίκης ναός της Ήθικης, ο Άγιος Φίλιππος ναός της Όμοιοσύς, ο Άγιος Ρονίκος ναός του Πνεύματος και ο Άγιος Σουλπίκιος ναός της Νίκης.

Πολλές πάλι ενοικιάστηκαν ή πουλήθηκαν σε διαφόρους επιχειρηματίες και έγιναν πανδοχεία, ξενοδοχεία, σιδηρουργεία, θέατρα, μουσεία κλπ.

Μεταξύ των άλλων εκκλησιών του Παρισιού περίφημη ήταν ή εκκλησία του Αγίου Διονυσίου, μέσα στην οποία εθάπτοντο από εκατονταετηρίδων οι βασιλείς της Γαλλίας. Έξαφνα, τον Οκτώβριο του 1793, δι' ενός διατάγματος της Συνελεύσεως διέταχθη ή έκταφή όλων των σωμάτων των βασιλέων, των βασιλισσών, των πριγκίπων, των πριγκίπισσών και των μεγάλων ανδρών της Γαλλίας.

Οι έργαται, οι οποίοι ανέλαβαν την έργασία αυτή, διευδύνθηκαν εν πρώτοις προς το φέρετρο του μεγάλου στρατηγού Τυρέν. Τό άνοιξαν και ο μεγάλος ήρωας παρουσιάστηκε σάν ζωντανός μπροστά τους. Ο τρόμος, τον οποίον τους έπροκάλεσε ή εμφάνισις αυτή, ήταν τόσο μεγάλος, ώστε, άπτι να τον ρίξουν στην τάφο με τον άσβεστη, όπως είχαν διαταχθή, τον παρέδωσαν στο φύλακα της Μητροπόλεως, ο οποίος τον έκλεισε μέσα σ' ένα δρόνιο κιβώτιο και τον έπεδείκνυε στους περιέρχους. Κατόπιν τον έστειλε στο... Ζωολογικό Κήπο. Κατόπιν άνοιξαν το φέρετρο του Έρρίκου IV. Διετηρείτο σε τόσο καλή κατάσταση, ώστε τον άποθεσαν, τυλιγμένο στο σάβανο του, στα σκαλοπάτια της εκκλησίας, όπου όλοι ως τις 8 το βράδυ, ήταν έλεύθεροι να πηγαίνουν να τον βλέπουν. Τη στιγμή δέ που τον μετέφεραν για να τον ρίξουν στην τάφο με τον άσβεστη, ένας στρατιώτης έβγαλε το σπαθί του

και έκοψε ένα μέρος της γενειάδας του πτώματος και έκανε απ' αυτό μουστάκια που τα έκόλλησε στο επάνω χείλος του! Έπειτα έβγαλαν τα πτώματα των Λουδοβίκων ΙΓ', ΙΔ' και ΙΕ' και του Μεγάλου Δελεφίνου.

Η μόλυνσις της ατμόσφαιρας που επήλθε κατά τη διάκριση του έκταφικισμού των πτωμάτων ήταν τόσο, ώστε πολλοί εργάται προσεβλήθησαν από δυσεντερία και πυρετό.

Οι αυτά έκαναν πολύ δυσάρεστη έντύπωσι στον Παρισινό λαό, όταν έβλεπαν μία άλλη ιερουσία, ακόμα χειρότερη, έπληγες βαθύτατα το θρησκευτικό του αίσθημα.

Μέσα στην κρύπη της παναρχαίας εκκλησίας της Αγίας Γενεβιέβης βρισκόταν ο μαρμαρίνος τάφος της Αγίας αυτής, της προστάτιδος των Παρισιών, όπου άναπαύονταν το ιερό λείψανό της. Στις 21 Δεκεμβρίου 1793, δύο μέλη της Συνελεύσεως, συνοδευόμενα από μερικούς εργάτες, παρουσιάστηκαν στο ναό και άνοιξαν τον τάφο. Βρήκαν μέσα το σκελετό της Αγίας, τυλιγμένο στο σάβανό του και τον παρέδωσαν στις φλόγες.

Από τότε όμως άρχισε ο άναρχος των Παρισιανών εναντίον του Ροβεσπιέρου, ο οποίος έμελλε να καταλήξη με την τραγική κατάρρευσις της Τρομοκρατίας.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΔΕΝΔΡΑ ΚΟΛΟΣΣΟΙ

Τα μεγαλύτερα άσφαλώς δένδρα της γης βρίσκονται στην Καλιφορνια. Υπάρχει εκεί ένα είδος κέδρων, οι οποίοι έχουν ύψος 100 μέτρων και περιφέρεια 30 μέτρων. Ένα μάλιστα από τα πελώρια αυτά δένδρα, το οποίο μετρήθηκε μετά την πτώσι του, βρέθηκε ότι είχε ύψος 450 ποδών.

Οι κέδροι αυτοί περιστοιχίζονται από κυπαρίσσια και πεύκα που έχουν ύψος πλέον των 200 ποδών και περιφέρεια 20—25 ποδών.

Στην Αγγλία φυλάσσεται ως αξιοπερίεργο αντικείμενο μία σανίδα μήκους 12 ποδών και πλάτους 8, ή οποία βγήκε από ένα από τα δένδρα αυτά της Καλιφορνίας.

Τα περισσότερα των κολοσσικών αυτών δένδρων άρθιστον βίον σαράντα και πενήντα αιώων. Ένα απ' αυτά μεταφέρθηκε πρό καιρού στην πόλι του Αγίου Φραγκίσκου. Στην κουφάλα του έγινε μία αίθουσα, ή οποία μπορούσε να περιλάβει ένα κλειδοκύβαλο και καθίσματα για σαράντα άτομα.

Επίσης στην Ανατολική Αυστραλία υπήρχε άλλο ένα εξίσου πελώριο δένδρο, του οποίου την κουφάλα μπορούσαν να χορέουν και να κινούνται έλευθέρως τέσσερες ίππεις.

Στην Αμερική υπάρχει ένας αιώνόβιος κέδρος τον οποίον οι Ιθαγενείς ονομάζουν «κατέρα των δασών». Το δένδρο αυτό έχει ύψος 400 ποδών.

Άλλα και της Αυστραλίας τα δένδρα δεν είναι λιγώτερο πελώρια και ύψηλά από της Καλιφορνίας και των άλλων μερών. Υπάρχουν κι' εκεί αρκετά δένδρα μεγαλύτερα κι' από τα ύψηλότερα καμπαναρία του κόσμου και μερικά μάλιστα φτάνουν την πυραμίδα του Χέοπος.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΟΥΣ

Η ώραία νύμφη Ίω ήταν κόρη του Ίνυχου. Καμιά από τις άλλες νύμφες δεν μπορούσε να συγκριθί μαζί της στην όμορφη και στή χάρη. Πολλές φορές ο γέρο-Ίναχος άφηνε το ποτάμι του κι' ακολουθώντας το ρέμμα, πήγαινε να θαυμάσει τη θυγατέρα του που έτρεχε όλημερις στην έσοχη μαζεύοντας λουλούδια.

Αυτή ήταν ή μοναδική του λατρεία, ή μόνη του χαρά, ή μόνη του ευνυχία, ή μόνη παρηγοριά των τελευταίων ημερών του. Γι' αυτό, όσες φορές συναντούσε στο δρόμο του τους άλλους ποταμούς, καθόταν και τους άνιστορούσε με δακρυά τα άσυχρητα κάλλη της θυγατέρας του...

Η παιδική ήλικία της Ίους πέρασε χωρίς λύπες και πίκρες. Από τα ροδόχρωμα χείλη της δεν έλειπε ποτέ το γέλιο και τα μάτια της έλαμπαν πάντα χαρούμενα, κίνοντας ακόμα πιο χτυπητή την όμορφη της.

Γρήγορα όμως πέρασαν τα ευνυχιμένα χρόνια κι' ήρθαν άλλα θλιβερά και μαύρα. Ένα πρωί, ή Ίω σπρώχθηκε από τον ύπνο της χωρίς να χαμογελά, όπως πρώτα. Σε λίγο τα φλογερά τριαντάφυλλα του προσώπου της μαράθηκαν, το βλέμμα της έσβησσε κι' ένα πάθος κρυφό άρχισε να τρώει μυστικά την καρδιά της.

Μέσα στον ύπνο της έδωσε ταχτικά όνειρα φοβερά κι' άλλόκοτα που της σκορούσαν τον πρόσω και τη φρίκη. Στην αρχή ή Ίω δεν έκανε λόγο γι' αυτά στον πατέρα της, έπειτα όμως αναγκάστηκε να του τα φανερώσει όλα και να του ζητήσει ή συμβουλή του.

Ο Ίναχος έστειλε άμέσως ανθρώπους του να ρωτήσουν το Μαντείο των Δελφών με ποιών τρόπο θα μπορούσε να γίνη καλά ή κόρη του. Η Πυθία τότε του απάντησε πως είνε ανάγκη να διώξη τη μοναχική θυγατέρα του όχι μονάχα από το σπίτι του, αλλά κι' από την πατρίδα του, γιατί αλλιώς ο Ζεύς θα έρριχνε κεραυνό στο σπίτι του και θα τον εξαφάνιζε μαζί μ' όλη τη γενιά του από το πρόσωπο της γης.

Ο χρησμός αυτός ήταν φοβερός, αλλά ποιος μπορούσε να μην υπακούει στη θέλησι του μεγάλου θεού; Έτσι, ο δυστυχισμένος πατέρας αναγκάστηκε να διώξη την κόρη του κι' αυτός αποτραβήχτηκε στην κατοικία του, όπου περνούσε τον καιρό του, κλαίγοντας άπαρηγόρητος μέρα και νύχτα.

Η Ίω, φεύγοντας από το σπίτι, πήρε τους δρόμους μοναχή, χωρίς να ξέρη που πηγαίνει. Μά από την πρώτη μέρα που άρχισε την πλανητική ζωή της, τα κακά όνειρα δεν της ξαναπαρουσιάστηκαν στον ύπνο της και ξαναβρήκε την προτερηνή όμορφη κι' εύθυμία της.

Μιά μέρα, καθώς περπατούσε στην τύχη, την είδε ο Ζεύς και την άγα-

πησε παράφορα. Του άρεσε πολύ, που δεν έδίστασε να την προσκαλέση στα άνακτορά του στον Όλυμπο.

Η κόρη του Ίνυχου όμως φοβήθηκε τον έρωτα του μεγάλου θεού και, μη υπομέντας ν' απενίστη κατωμάτα τη θεία του αίγλη, προτίμησε να μνη τον υπακούσει και να φύγη.

Μόλις όμως έφτασε στις πεδιάδες της Λυρκείας, ο Ζεύς την άρπαξε, την επόλιξε σ' ένα φωτεινό σύγνεφο που σκέπασε τον ήλιο και την έκρυψε απ' τα μάτια των ανθρώπων. Μά το σύγνεφο αυτό το είδε ή Ήρα και μπήκε σε μεγάλη άπορία, γιατί δεν μπορούσε να εξηγήσει πως έσκοτίστηκε ο ήλιος έτσι εξαφνα.

Κατέβηκε λοιπόν γρήγορα από σόν

το ήλιοβασιλευμα, μέσα σ' ένα φράχτη και δεν έφρόντιζε καθόλου για την τροφή της. Κι' έτσι ή δυστυχισμένη Ίω αναγκάστηκε να τρώη β. τι εύρισκε και να κοιμάται άπάνω στις πέτρες.

Παρ' όλα αυτά, δεν έστολμούσε ποτέ να παραπονεθί, γιατί, όταν άνοιγε το στόμα της, έβγαίνει απ' αυτό ένα άπαισιο μουγκρητό, που έδικαινε όλους όσους βρίσκονταν κοντά της.

Έταν δυστυχισμένη και πουθενά δεν εύρισκε παρηγοριά. Η Ναϊάδα: την έχλιδαυαν με γλυκύλογα, άλλ' ή Ίω δεν είχε τό θάρρος να τους μιλήσει και προτιμούσε να σωπαίνει.

Ο Ζεύς έδωσε τη θλιβερή της κατάντια, για την όποια αυτός ο ίδιος έβγαίγε, και την έλυποταν από τα βάθη της καρδιάς του. Μιά μέρα λοιπόν που έφυγε να λείπει ή Ήρα απ' τον Όλυμπο, έστειλε κάτω στη γή τον Έρμη με την εντολή να σκοτώσει το σκληρό φύλακα της άγαπημένης του, τον Άργο, και να έλευθερώσει την Ίω.

Ο Έρμης πήρε στις πεδιάδες, όπου έδοσκε ή δαμάλα, και μεταμορφωμένος σε βοσκό, παρουσιάστηκε στο φύλακά της. Ήταν όμως πολύ δύσκολο να εκπληρώσει την άποστολή του, γιατί ο Άργος έμεινε άγρυπνος μέσα και νύχτα και δεν άφανε ποτέ απ' τα μάτια του την Ίω.

Ο Έρμης, ωστόσο, δεν άπελπίστηκε. Έφτιαξε μία φλογέρα και προσπάθησε να τον άποκοιμή με το γλυκό του λάλημα. Έπι' όλοκληρες ώρες έπαιξε και στο τέλος γύρισε κουρασμένος να κυττάξει προς το μέρος του Άργου.

Βλέποντας τότε ότι άλλα μάτια του

τέραστος ήταν κλειστά κι' άλλα μισόκλειστα, ο Έρμης έβγαλε όλα τα δυνατά του, συνέχισε το παίξιμό του κι' έπι τέλους κατώφθωσε να βυθίση τον Άργο σε βαθύ ύπνο, χρησιμοποιώντας και σ' αυτό το μαγικό του ραβδί.

Τότε έβγαλε το ξίφος του, τον έπληγισε και καταφεροντάς του ένα δυνατό χτύπημα, τον έσκότωσε. Δεν πρόφτασε όμως να... άπολυτρώσει και την Ίω, γιατί στο μεταξύ έφτασε εκεί και ή Ήρα.

Έκείνη τότε μάζεψε τα μάτια του σκοτωμένου τέρατος και τα χάρισε στο παγάμι να στολίξη μ' αυτά την ούρά του, κι' έβαλε την Τιτιφόνη να καταδιώξη την Ίω.

Η δυστυχισμένη νύμφη, κυνηγημένη διαρκώς, πέρασε την Ήλλάδα, την Ήλωση, τη Σκυθία κι' ύστερα από πολλές περιπέτειες έφτασε στην Αίγυπτο, όπου ξαναβρήκε την πρώτη μορφή της και πήρε άντρα της τον Τηλέγονο.

Τότε, θέλοντας να εύχαριστή τη θεά Δήμητρα που την έπροστάτευε, της έποσέφερε λαμπρή θυσιά και της έστειλε ένα άγαλμα, που πήρε αργότερα σ' όνομα της Ίαϊδος.

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ένα απόγευμα η Ευγενία καθόθηκε να πραγματοποιήσει τον πόθο της αυτής. Ο πατέρας της ήταν απασχολμένος σε κάποιο συμβούλιο και η μητέρα της είχε πάει να επισκεφθεί ένα από τα νοσοκομεία της 'Αλεξανδρείας.

Η Ευγενία πήρε μια μικρή θραυπινίδα, κατέθηκε στον κήπο, άνοιξε την μικρή πόρτα του και γλίστρησαν έξω, χωρίς να τους αντιληφθεί κανείς. Γρήγορα-γρήγορα πέρασαν από τα κέντρα, κατηφόρισαν στους συνοικιακούς δρομικούς, έφτασαν στις πύλες και βγήκαν έξω απ' την πόλη.

Η Ευγενία είχε πάρει μαζί της ένα χρυσά νομίσμα της έδιναν οι γονείς της. Όλες αυτές τις οικονομίες της τις μοίραζε στους φτωχούς χριστιανούς, όταν έφτασε στο συνοικισμό τους.

Σ' ένα φτωχικό παρτάρισμα του συνοικισμού, η Ευγενία γνώρισε ένα γέροντα χριστιανό, ο οποίος θα ήταν πάνω από εκατόν είκοσι χρόνων!

Ο γέροντας αυτός είχε ασκητέψει πολλά χρόνια, είχε υποφέρει πολλά, έθεωρείτο άγιος άνθρωπος.

Η κόρη του 'Επαρχου του εξομολογήθηκε τον μυστικό της πόθο κι' ο άσκητης, ο οποίος λεγόταν Θεοφίλης, την ενίσχυσε στην ιδέα της.

Κατευθυνόμενη η νέα γύρισε σ' αργοντικό του πατέρα της, χωρίς να την καταλάβει κανένας.

Έχε πάρει μαζί της την απόφαση να φύγει μία νύχτα απ' το σπίτι της, να επιτύχει εκείνο που δεν επέτυχε στη Ρώμη.

Μα το πρόγραμμα έδω δεν ήταν εύκολο. Το παλάτι του 'Επαρχου εφορούσε το ή νύχτα άγρυπνος.

Η Ευγενία αντέληψε άμέσως τις δυσκολίες που παρουσιάζονταν κι' έλαβε σχέδιο.

Ο άρχων την έστειλε στις καλύτερες σχολές της 'Αλεξανδρείας, όπου μάθαινε τα Ρωμαϊκά και τα 'Ελληνικά. Συνδοί της ήταν πάντα δυο ευνούχοι, ο Πρωτάς κι' ο 'Υακίνθος.

Η Ευγενία σκέφθηκε να ξεγελάσει τους δυο αυτούς δούλους της και να τους ξεφύγει.

Και πάλι όμως δεν εύρισκε την κατάλληλη περίπτωση, ώπου συνέβη ξαφνικά κάτι που δεν το περίμενε, κάτι που την αναστάτωσε, που την κατατρόμαξε...

Βρισκόταν στην 'Αλεξάνδρεια την εποχή αυτή ένας Ρωμαίος 'Υπατος ονομαζόμενος 'Ακυλίνος, άρχων ευγενέστατος, ένδοξος και πλουσιώτατος.

Ο 'Ακυλίνος είχε άκουσει να μιλούν για την άρετή και τις γνώσεις

της κόρης του 'Επαρχου κι' επεθύμησε να την δει.

Έπληξε μια μέρα στη Σχολή που φοιτούσε η Ευγενία και μάθαινε 'Ελληνικά, την είδε και την αγάπησε πρεσβιά, με την πρώτη ματιά.

Χωρίς να χάσει καιρό τότε ζήτησε την ώραία άρχοντισσα γυναίκα του απ' τον πατέρα της.

Ο Φίλιππος δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Ο γαμβρός ήταν όπως τον ήθελε. 'Επιφυλάχτηκε όμως να μιλήσει σχετικά στην κόρη του.

Ένα πρωί πέρασε στον γυναικώνα-

— Δεν περιμένω, κόρη μου, παρά την συγκατάθεσή σου για να σ'ε ενώσω, κατέληξε ο 'Επαρχος. Λοιπόν, θές να παντρευτείς τον 'Υπατο 'Ακυλίνο, Ευγενία;

Η Ευγενία ξέσπασε απότομα σε δυνατούς λυγμούς. Ο πατέρας της κάθισε κοντά της κι' άρχισε να την χαϊδεύει.

— Μην κλαίς, κόρη μου. Δεν θα σε παντρεύω βέβαια χωρίς την συγκατάθεσή σου. Σου ζήτησα μόνον τη γνώμη σου. 'Απάντησε μου λοιπόν ελεύθερα, χωρίς κανένα φόβο.

— Το σκέφτηκα καλά, πατέρα μου, αυτό που μου είπες; — Ναι, πατέρα. Το σκέφτηκα πολύ καλά. Δεν είναι σκέλη της στιγμής αυτής. Από καιρό τώρα έχω πάρει την απόφαση αυτή, η οποία είναι άμετακλήτη.

— Έστω, κόρη μου, δεν σε βιάζω. Η απόφασή σου με λυπεί βέβαια. Μα την 'Ηρα, ποτέ δεν περίμενα ν' ακούσω τέτοιο λόγο από τα χείλη σου! Μα αφού το θέλεις, ας γίνει το θέλημά σου. Οι θεοί να με τιμωρήσουν αν θελήσω ποτέ να σε βιάσω να παντρευτείς. Είσ' ελεύθερη, Ευγενία μου, να κανονίσεις τη ζωή σου όπως σου άρέσει...

Η Ευγενία σηκώθηκε απ' τη θέση της και οίχτηκε κατασυγκινημένη στην αγκαλιά του πατέρα της.

— Πατέρα μου, καλέ μου πατέρα, είσαι τόσο καλός!...

Ο 'Επαρχος τη φίλησε στοργικά, της χάρωσε τα ώμους, μετάξινά μαλλιά της κι' έφυγε...

Σε λίγο μπήκε στο δωμάτιο της Ευγενίας η μητέρα της. Έχε μάθει από το σύζυγό της την απάντησή της Ευγενίας στην πρότασή που της έκανε κι' ένοιωσε βαθιά λύπη. 'Ελάτρευε κι' αυτή την Ευγενία, μα γι' αυτό άκριβώς ονειρευόταν γι' αυτή ένα λαμπρό γάμο. Και τώρα;...

Όλα τα λαμπρά της σχέδια για το μέλλον της κόρης της ανετρέποντο. Μίλησε στην Ευγενία με μεγάλη πειστικότητα, την παρακάλεσε, την συμβούλεψε, μα του κάκου. Η Ευγενία ήταν άμεταπειστη.

Λίγο έλειπε μάλιστα να μαρτυρήσει για μια στιγμή το μυστικό της, μα συγκρατήθηκε.

Έδωσε ώστόσο στη μητέρα της να καταλάβει πως δεν ήθελε με κανένα τρόπο να παντρευτεί. Κι' η μητέρα της δεν επέμεινε περισσότερο. Νόμισε πως πρόκειται για καμιά ιδιοτροπία κοριτσίστικη κι' άφησε να κανονιστεί το ζήτημα αυτό ο χρόνος. Θα έρθουν, φαντάζονταν, και πολλοί γρήγορα μάλιστα, η στιγμή που η Ευγενία θα έρωτευόταν κάποιον και θα ζητούσε μόνη της το γάμο...

Έτσι δεν εσπενώχρησαν καθόλου την Ευγενία.

— Πατέρα, είπε κλαίγοντας πάντα η Ευγενία, σ' ευχαριστώ για τη στοργή σου και το ενδιαφέρον σου. Μα άφησέ με ελεύθερη όπως είμαι, να συνεχίσω τις σπουδές μου.

— Καλά, παιδί μου, αποκρίθηκε ο πατέρας της. Ο άρχων 'Ακυλίνος μπορεί να περιμένει.

— Όχι, πατέρα, δεν έννοώ αυτό. — 'Αλλά;... Δεν τον θέλεις μήπως για σύζυγό σου;

Η Ευγενία σήκωσε τα δακρυμένα μάτια της στον πατέρα της και του είπε με φωνή αποφασιστική και επίσημη:

— Δεν θέλω να παντρευτώ, πατέρα... Θέλω να μείνω παρθένα, πατέρα... Δεν θέλω να φθίσω την παρθενία μου. Μη με βιάζεις, σε παρακαλώ...

Ο άρχων δεν περι- μένετε με την καλσύνη σας, φώναζε ο Γάστων, παίρνοντας το χέρι του αντιβασιλέως και σκύβοντας να το φιλήσει.

— 'Υψηλότατε, διεπράξατε ένα ανεπανόρθωτο σφάλμα, του είπε ξαφνικά ο Ντυμπούα με ψυχρότητα.

— Πώς! ανέκραξε έκπληκτος ο Γάστων. Ο κύριος από δω είναι...

— Ο άββας Ντυμπούα, δούλος σας, είπε χαιρετώντας ο ψευτολαχός.

— Ω, 'Υψηλότατε, άρχισε να τον ικετεύει ξανά ο νέος μην άκούτε παρά μόνο τη φωνή της συνειδήσεώς σας...

— 'Υψηλότατε, σ'ε παρακαλώ να μην υπογράψετε, πρόσθεσε ο Ντυμπούα.

— 'Υπογράψατε, 'Υψηλότατε, εξακολούθησε ο Γάστων. Μου υποσχέθηκετε ότι θα ζήσουν και ξέρω ότι η υπόσχεσή σας είναι απαράβατη...

— Ντυμπούα, θα υπογράψω! είπε ο αντιβασιλέως αποφασιστικά.

— Το πήρατε απόφαση;

— Το έχω υποσχεθεί.

— Καλά. Κάνετε όπως θέλετε...

— Υπογράψατε τώρα άμέσως, 'Υψηλότατε, είπε ο νέος. Μην άργοπορείτε καθόλου, γιατί, χωρίς να το θέλω, έχω κάτι δυσάρεστα προσιδύματα. Σώσατέ τους, σ'ε κατεύθυν, σώσατέ τους...

— Μα τί σημαίνει, κύριε, κι' αν περάσουν πέντε-δέκα λεπτά; Δεν σ'ε αρκεί η υπόσχεσή του αντιβασιλέως; τον διέκοψε ο Ντυμπούα.

Ο αντιβασιλέως σήκωσε το κεφάλι του κι' έριξε βλέμμα άνησυχίας στον πανούργο άββα. Έπειτα σκέφτηκε λίγο κι' είπε στο Γάστων:

— Ναι, έχετε δικίω. Πρέπει να υπογράψω άμέσως. Δώσε μου το χαρτοφύλακί σου, άββα. Ο κύριος από δω, καθώς βλέπεις, είναι πολύ άνυπομονος...

Ο Ντυμπούα υποκλίθηκε ταπεινά, διευθύνθηκε προς την πόρτα του κήπου, κάλεσε τον ακόλουθό του, πήρε το χαρτοφύλακί και γυρνώντας πίσω έδωσε στον αντιβασιλέα ένα κομμάτι άσπρου χαρτιού. Ο αντιβασιλέως σήκωσε απάνω εκεί τη διαταγή της χάριτος των τεσσάρων καταδίκων και στο τέλος έβαλε την υπογραφή του.

— Νάρθη άμέσως ένας ταχυδρόμος, διέταξε.

— Όχι, 'Υψηλότατε! Είναι περιττός, απάντησε ο Γάστων.

— Γιατί;

— Γιατί ο ταχυδρόμος δεν θα φτάει στην πόλη γρηγορότερα από μένα, αν, άνοιξάτε, μου παράσχετε τη σχετική άδεια.

Στα λόγια αυτά ο Ντυμπούα σούφρωσε τα φρύδια του και μόρφασε με δυσάρεστα.

(Ακολουθεί).

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ο Γάστων όμως άδιαφορώντας για τη διαταγή του αντιβασιλέως, στήριξε το μαχαίρι στο στήθος του.

— Ρίξτε κάτω το όπλο! επανέλαβε έντονότερα ο αντιβασιλέως.

— Ζητώ να χαρίσετε τη ζωή των φίλων μου, 'Υψηλότατε, απάντησε ο Γάστων.

Ο αντιβασιλέως γύρισε προς τον Ντυμπούα, που εξακολουθούσε να χαμογελά ειρωνικά, και είπε στο νέο:

— Καλά. Θα ζήσουν...

— Α! 'Υψηλότατε, με σκλαδώνετε με την καλσύνη σας, φώναζε ο Γάστων, παίρνοντας το χέρι του αντιβασιλέως και σκύβοντας να το φιλήσει.

— 'Υψηλότατε, διεπράξατε ένα ανεπανόρθωτο σφάλμα, του είπε ξαφνικά ο Ντυμπούα με ψυχρότητα.

— Πώς! ανέκραξε έκπληκτος ο Γάστων. Ο κύριος από δω είναι...

— Ο άββας Ντυμπούα, δούλος σας, είπε χαιρετώντας ο ψευτολαχός.

— Ω, 'Υψηλότατε, άρχισε να τον ικετεύει ξανά ο νέος μην άκούτε παρά μόνο τη φωνή της συνειδήσεώς σας...

— 'Υψηλότατε, σ'ε παρακαλώ να μην υπογράψετε, πρόσθεσε ο Ντυμπούα.

— 'Υπογράψατε, 'Υψηλότατε, εξακολούθησε ο Γάστων. Μου υποσχέθηκετε ότι θα ζήσουν και ξέρω ότι η υπόσχεσή σας είναι απαράβατη...

— Ντυμπούα, θα υπογράψω! είπε ο αντιβασιλέως αποφασιστικά.

— Το πήρατε απόφαση;

— Το έχω υποσχεθεί.

— Καλά. Κάνετε όπως θέλετε...

— Υπογράψατε τώρα άμέσως, 'Υψηλότατε, είπε ο νέος. Μην άργοπορείτε καθόλου, γιατί, χωρίς να το θέλω, έχω κάτι δυσάρεστα προσιδύματα. Σώσατέ τους, σ'ε κατεύθυν, σώσατέ τους...

— Μα τί σημαίνει, κύριε, κι' αν περάσουν πέντε-δέκα λεπτά; Δεν σ'ε αρκεί η υπόσχεσή του αντιβασιλέως; τον διέκοψε ο Ντυμπούα.

Ο αντιβασιλέως σήκωσε το κεφάλι του κι' έριξε βλέμμα άνησυχίας στον πανούργο άββα. Έπειτα σκέφτηκε λίγο κι' είπε στο Γάστων:

— Ναι, έχετε δικίω. Πρέπει να υπογράψω άμέσως. Δώσε μου το χαρτοφύλακί σου, άββα. Ο κύριος από δω, καθώς βλέπεις, είναι πολύ άνυπομονος...

Ο Ντυμπούα υποκλίθηκε ταπεινά, διευθύνθηκε προς την πόρτα του κήπου, κάλεσε τον ακόλουθό του, πήρε το χαρτοφύλακί και γυρνώντας πίσω έδωσε στον αντιβασιλέα ένα κομμάτι άσπρου χαρτιού. Ο αντιβασιλέως σήκωσε απάνω εκεί τη διαταγή της χάριτος των τεσσάρων καταδίκων και στο τέλος έβαλε την υπογραφή του.

— Νάρθη άμέσως ένας ταχυδρόμος, διέταξε.

— Όχι, 'Υψηλότατε! Είναι περιττός, απάντησε ο Γάστων.

— Γιατί;

— Γιατί ο ταχυδρόμος δεν θα φτάει στην πόλη γρηγορότερα από μένα, αν, άνοιξάτε, μου παράσχετε τη σχετική άδεια.

Στα λόγια αυτά ο Ντυμπούα σούφρωσε τα φρύδια του και μόρφασε με δυσάρεστα.

— Βέβαια, μπορεί να

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

— Αλήθεια, έχετε δικίω, είπε ο αντιβασιλέως. Αναχωρήστε λοιπόν άμέσως...

Κι' άμέσως πρόσθεσε σιγανά: — Αυτή τη διαταγή να την κρατάτε πάντα μαζί σας...

— Αλλά, 'Υψηλότατε, παρετήρησε ο Ντυμπούα, έσεις φαίνεται περισσότερο βιαστικός από τον κ. ντε Σάν-λεβ. Ξεχνάτε ότι υπάρχει έδω ένα πρόσωπο, που άμα φύγει ο νέος άμέσως από το Παρίσι, θα πεθάνει από τη λύπη του, νομίζοντας τον νεκρό;

Τα λόγια αυτά χτύπησαν κατάκαρδα το Γάστων και τον έκαναν να θυμηθεί την 'Ελένη. Η άγαπημένη του τον περίμενε από στιγμή σε στιγμή και δεν ήταν σωστό να αναχωρήσει πριν την ιδεί.

Φίλησε λοιπόν το χέρι του αντιβα-

σιλέως, πήρε το πολυτίμο έγγραφο, χαιρέτισε τον Ντυμπούα κι' έτοιμάστηκε να φύγει.

— Τό μυστικό που ξέρεις, πρόσθα-σε να το πηδ' αντιβασιλέως, να μην το φανερώσεις στην 'Ελένη. Θέλω να μείνει σ' έμένα η ευχαρίστησή να της αναγγείλω ότι είμαι πατέρας της.

— Είπε η μόνη χάρις που σ'ε ζητώ... — Θα υπακούσω στις διαταγές σας, 'Υψηλότατε, απάντησε συγκεκινμένος ο Γάστων και χαιρετώντας ξανά άρμωσε προς την πόρτα του θερμοκηπίου.

— Από δω, κύριε, του φώναζε ο Ντυμπούα. Βρίσκεστε σε τέτοια σαρα-χή, που όποιος σ'ε ιδεί, θα υποπτευθεί ότι κάποιον έσκοτώσατε και θα θελήσει να σ'ε πιάσει. Πάρτε αυτόν το διάδρομο και στην άκρη θα βρήτε μια πόρτα. Άνοι-ξτε την και θα βγείτε στο άδριο...

— Ω, σ'ε ευχαριστώ. Καταλαβαίνετε, βλέπω, ότι κάθε άρροπορία...

— Βέβαια, μπορεί να

σας βλάβει. Γι' αυτό (πρόσθεσε μ χαμηλή φωνή ο Ντυμπούα) σ'ε υπόδεικνυ το μακρότερο δρόμο...

Ο πονηρός άββας παρακολούθησε ύστερα για λίγα λεπτά με το βλέμμα του το νέο που άπομακρυνόταν και γύρισε προς τον αντιβασιλέα:

— Τι έχετε, 'Υψηλότατε; τον ρώτησε. Φαίνεται κάπως άνησυχος...

— Αλήθεια, είμαι άνησυχος, απάντησε έκείνος.

— Για το λόγο ότι δεν έφερες άντιρρήσεις για τη φιλανθρωπική μου πράξη. Η στάσις σου αυτή μου προ-ξενεί άνησυχία.

Ο Ντυμπούα χαμογέλασε, αλλά δεν απάντησε.

— Φαίνεται, φώναζε ο αντιβασιλέως, στοιχηματίζω ότι μηνύσεσά κάτι τρομερό...

— Αν δέν του έκανα έκείνη την παρατήρησι στο τέλος, καθώς ήταν ύπνωστος άνοητος, είμαι βέβαιος ότι θα λησμονούσε κι' αυτή την 'Ελένη. Έπομένως του την ύπενθύμινα με τόπο κι' έτσι κερδίζω το χρόνο που μου χρειάζεται...

— Μα αν είναι έτσι, πρέπει να τον είδοποιήσω, είπε ο αντιβασιλέως διευθυνόμενος προς την πόρτα.

Ο Ντυμπούα όμως ανέκοψε την όση του και βιάζοντας συγχρόνως ένα έγγυαρο από το χαρτοφύλακί του, του είπε:

— "Αν κάνετε ένα βήμα ακόμα προς τα εκεί, θα σ'ε παρακαλέσω να δεχθήτε την παραίτησή μου. Ας άσήσουμε μαζί τ' άσπια και τα παιχνίδια. Άρκετά μιλήσαμε άπόψε. Πηγαίνετε τώρα στο χορό κι' όλα αύριο θαχουν διορθωθεί. Η Γαλλία θ' άπαλλαγεί από τους τέσσερες σφερο-τέρους έχθρούς της και σε σ'ε θα μείνει ένας εύγενής... γαμπρός!

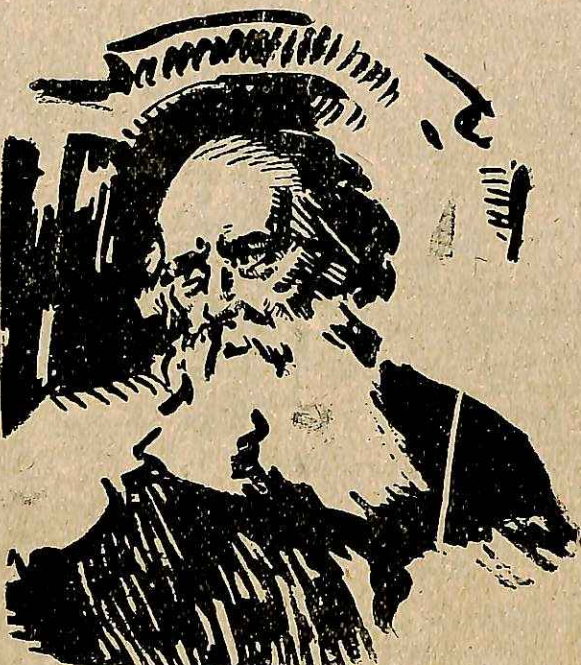
— "Υστερα απ' αυτά τα λόγια μπή-χαν κι' οι δύο τους στην αίθουσα του χορού, ο Ντυμπούα χαρομενος και έ-κανοποιημένος, ο αντιβασιλέως σκε-πτικός και θλιμμένος, αλλά πεπεισμέ-νος κατά βάθος ότι ο πρωτοπουργός του είχε δικίω...

ΓΙΑ ΣΤΕΡΝΗ ΦΟΡΑ

— Εν τω μεταξύ ο Γάστων είχε βγ' απ' το θερμοκήπιο πετώντας απ' τη χαρά του και νοιώθοντας πειά χαλα-ρωμένο το στήθος του. Όλες έκεί-νες η σπενώχρητες που του πίεζαν την καρδιά είχαν λείψει με μιάν. Η σκέ-ψις της έκδικήσεως είχαν αντικατα-σταθή από τα όνειρα της άγάπης και του θριάμβου. "Ήξερε τώρα ότι η 'Ε-λένη δεν ήταν μόνο μια άξιαγάπητη γυναίκα, αλλά και μια καλλονή που βαστούσε από βασιλική γενιά.

Ο Γάστων είχε πλημμυρίσει από χαρά και νόμιζε πως δεν θα μπορούσε ως το τέλος να άνθεεί μπρος σε τέ-τοια εύτυχία. Ταυτοχρόνως έσωζε τους φίλους του, εξασφάλιζε το μέ-λλον του κι' έπαιρνε γυναίκα του την κόρη του αντιβασιλέως! Τό κατώ-ρωμα αυτό δεν ήταν μικρό!

(Ακολουθεί).

Θά ήταν πάνω από εκατόν είκοσι χρόνια ! . . .

τη, την ώρα που η Ευγενία διάβαζε τις επιστολές του 'Αποστόλου Παύλου, των οποίων είχε αγοράσει ένα σπάνιο αντίγραφο.

Μόλις η νέα είδε τον πατέρα της έκρυψε το βιβλίο και σηκώθηκε επάνω κακκινίζοντας.

— Κάθισε, παιδί μου, της είπε ο 'Επαρχος. Έρχομαι να σο' μιλήσω για κάτι που σ' άφορά. Για το μέ-λλον σου, για την αποκατάστασή σου.

Η Ευγενία χλώμιασε. Ο πατέρας της της μίλησε τότε σχετικά με την πρότασή του 'Ακυλί-νου, προσθέτοντας ότι ο Ρωμαίος άρχων είναι άξιόλογος γαμβρός, ότι θα έγινετο κάλλιστος σύζυγος, ότι θα την καθιστούσε εύτυχισμένη.

Και πάλι όμως δεν εύρισκε την κατάλληλη περίπτωση, ώπου συνέβη ξαφνικά κάτι που δεν το περίμενε, κάτι που την αναστάτωσε, που την κατατρόμαξε...

Βρισκόταν στην 'Αλεξάνδρεια την εποχή αυτή ένας Ρωμαίος 'Υπατος ονομαζόμενος 'Ακυλίνος, άρχων ευγενέστατος, ένδοξος και πλουσιώτατος.

Ο 'Ακυλίνος είχε άκουσει να μι- λούν για την άρετή και τις γνώσεις

της κόρης του 'Επαρχου κι' επεθύμη-σε να την δει.

Έπληξε μια μέρα στη Σχολή που φοιτούσε η Ευγενία και μάθαινε 'Ελ- ληνικά, την είδε και την αγάπησε πρεσβιά, με την πρώτη ματιά.

Χωρίς να χάσει καιρό τότε ζήτησε την ώραία άρχοντισσα γυναίκα του απ' τον πατέρα της.

Ο Φίλιππος δεν έφερε καμιά αντί-ρρηση. Ο γαμβρός ήταν όπως τον ήθελε. 'Επιφυλάχτηκε όμως να μιλή-σει σχετικά στην κόρη του.

Ένα πρωί πέρασε στον γυναικώνα-

— Δεν περιμένω, κόρη μου, παρά την συγκατάθεσή σου για να σ'ε ενώσω, κατέληξε ο 'Επαρχος. Λοιπόν, θές να παντρευτείς τον 'Υπατο 'Ακυλίνο, Ευγενία;

Η Ευγενία ξέσπασε απότομα σε δυνατούς λυγμούς. Ο πατέρας της κάθισε κοντά της κι' άρχισε να την χαϊδεύει.

— Μην κλαίς, κόρη μου. Δεν θα σε παντρεύω βέβαια χωρίς την συγκατάθεσή σου. Σου ζήτησα μόνον τη γνώμη σου. 'Απάντησε μου λοιπόν ελεύθερα, χωρίς κανένα φόβο.

— Το σκέφτηκα καλά, πατέρα μου, αυτό που μου είπες; — Ναι, πατέρα. Το σκέφτηκα πολύ καλά. Δεν είναι σκέλη της στιγμής αυτής. Από καιρό τώρα έχω πάρει την απόφαση αυτή, η οποία είναι άμετακλήτη.

— Έστω, κόρη μου, δεν σε βιάζω. Η απόφασή σου με λυπεί βέβαια. Μα την 'Ηρα, ποτέ δεν περίμενα ν' ακούσω τέτοιο λόγο από τα χείλη σου! Μα αφού το θέλεις, ας γίνει το θέλημά σου. Οι θεοί να με τιμωρήσουν αν θελήσω ποτέ να σε βιάσω να παντρευτείς. Είσ' ελεύθερη, Ευγενία μου, να κανονίσεις τη ζωή σου όπως σου άρέσει...

Η Ευγενία σηκώθηκε απ' τη θέση της και οίχτηκε κατασυγκινημένη στην αγκαλιά του πατέρα της.

— Πατέρα μου, καλέ μου πατέρα, είσαι τόσο καλός!...

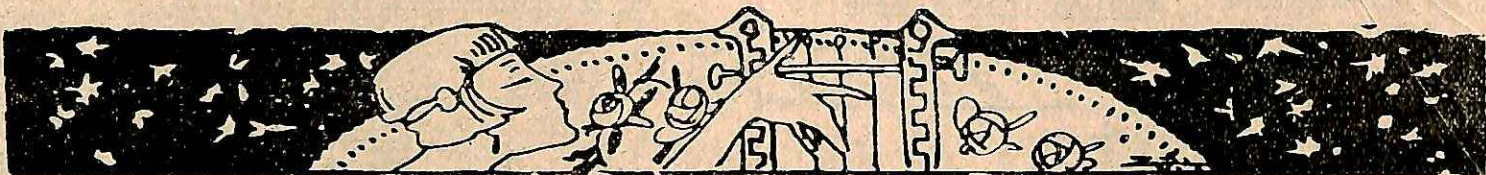
Ο 'Επαρχος τη φίλησε στοργικά, της χάρωσε τα ώμους, μετάξινά μαλλιά της κι' έφυγε...

Σε λίγο μπήκε στο δωμάτιο της Ευγενίας η μητέρα της. Έχε μάθει από το σύζυγό της την απάντησή της Ευγενίας στην πρότασή που της έκανε κι' ένοιωσε βαθιά λύπη. 'Ελάτρευε κι' αυτή την Ευγενία, μα γι' αυτό άκριβώς ονειρευόταν γι' αυτή ένα λαμπρό γάμο. Και τώρα;...

Όλα τα λαμπρά της σχέδια για το μέλλον της κόρης της ανετρέποντο. Μίλησε στην Ευγενία με μεγάλη πειστικότητα, την παρακάλεσε, την συμβούλεψε, μα του κάκου. Η Ευγενία ήταν άμεταπειστη.

Λίγο έλειπε μάλιστα να μαρτυρήσει για μια στιγμή το μυστικό της, μα συγκρατήθηκε.

Έδωσε ώστόσο στη μητέρα της να καταλάβει πως δεν ήθελε με κανένα τρόπο να παντρευτεί. Κι' η μητέρα της δεν επέμεινε περισσότερο. Νόμισε πως πρόκειται για καμιά ιδιοτροπία κοριτσίστικη κι' άφησε να κανονιστεί το ζήτημα αυτό ο χρόνος. Θα έρθουν, φαντάζονταν, και πολλοί γρήγορα μάλιστα, η στιγμή που η Ευγενία θα έρωτευόταν κάποιον και θα ζητούσε μόνη της το γάμο...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΩΜΗ ΤΟΥ ΝΕΡΩΝΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙ ΑΙΜΙΛΙΟΣ

Μία αληθινή ιστορία. Μία επιθεώρησης του Νέρωνος στις φυλακές. Τα θύματα ενός Τυράννου. Οι δύο άδικοφοροι νέοι. Ένα μοναδικό παράδειγμα αδελφικής φιλίας. Η δραματική ιστορία των δύο φίλων. Ο έρωας της Πορκίας. Πώς την εσώτασε ο άγαθόμνηστος της φίλης. Μία σπαρταρική σκηνή. Η κτηνωδία του Νέρωνος κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η ιστορία που θα σας διηγηθούμε σήμερα, συνέβη κατά την εποχή του αιώσαντος Νέρωνος στη Ρώμη και αποτελεί ένα από τα σπανιότερα δείγματα φιλίας διά μέσου των αιώνων. Μία μέρα, ο θηριώδης αυτός αυτοκράτωρ της Ρώμης, ο οποίος ήθελε να είχε όλος ο κόσμος ένα κεφάλι, για να το κόψει, βαρυστημένος από τις γυναίκες και τα κρασιά του παλατιού του, διευθύνθηκε προς τις φυλακές για να δει και από κοντά τα θύματα της τυραννίας του.

Κατέβηκε μέσα σε σκοτεινά υπόγεια, πέρασε από απειλόμενες σειρές καταδίκων και προχωρούσε όλοένα, ενώ γύρω του αντιχούσαν άμετρητες ικεσίες και οδυροί. Οι γέροντες κατάδικοι τον ικέτευαν με δακρυά να τους θανατώσει και η μητέρα του έγυρευαν σπαρταρικά τα παιδιά τους, που τους τα είχαν σκοτώσει οι φύλακες για να διασκεδάσουν, κόποντας τα σε μικρά κομμάτια!...

Ο Νέρων, υψωμένος από την αγρία ευχαρίστηση μπροστά σ' αυτή την απειροπατή δυστυχία και αναπνέοντας απ' τη χαρά του, βλέποντας τα φρονιμά μαυροί, στα οποία υπεβλήθησαν οι αξιολύπητοι εκείνοι υπήκοοι του. Ήταν η μόνη διασκεδάσιμη που του έμεινε, ύστερα από τον κόπο που του είχαν φέρει η διάφορες καταχρήσεις. Παρακολούθησε κατόπιν τους δημίους που βασάνιζαν τους καταδίκους και στο τέλος, κουρασμένος όπως ήταν, έτοιμαζόταν ν' αποχωρήσει. Έβαψε όμως συνέβη κάτι που τον έκανε να αναβάλει την αναχώρησή του και να διαπορεύει ένα από τα χειρότερα εγκλήματα του.

Ενώ όλοι οι άλλοι κατάδικοι, μόλις τον έβλεπαν να περνάει κοντά τους, έσπευδαν να πέσουν μπροστά γονατιστοί, δύο νέοι που κάθονταν σε ένα άπεναντι στον άλλο, στάθηκαν εντελώς αδιάφοροι κατά τη διάβασή του. Σαν να μην είχαν αντιληφθεί καθόλου την παρουσία του, εξακολουθούσαν ήσυχα τη συνομιλία τους, χαμογελάοντας μάλιστα κάθε τόσο.

Ο Νέρων, καταπληκτικός για τη στάση τους, σταμάτησε μπροστά τους και τους κύτταξε με αδιαφορία, αλλά εκείνοι πάλι δεν του έδωσαν καμιά σημασία, αφοσιωμένοι, όπως πριν, στην κουβέντα τους.

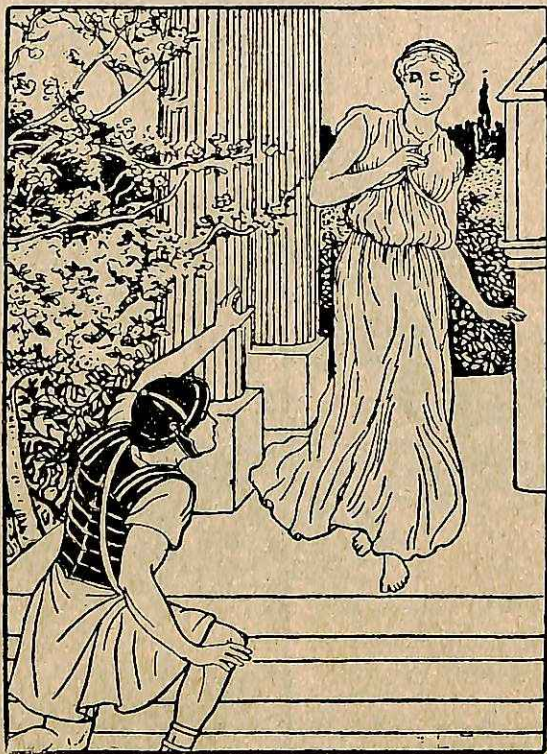
Τότε ο αυτοκράτωρ έγινε έξω φρενών και, ενώ ασπράχνες θυμού έλαμπαν στα μάτια του, διέταξε τους δημίους να πάρουν τους δύο νέους και να τους σπαρταράσουν. Οι δημίσι έσπευδαν να εκτελέσουν τη διαταγή και οι δύο νέοι τους ακολουθού-

σαν με το χαμόγελο πάντα στα χείλη. Ο Νέρων, βλέποντας την άτακτα τους, εξοργίστηκε ακόμα περισσότερο και διέταξε τους δημίους να τους πετοκόψουν, για να γίνει έτσι πιο φοβιστικό το μαρτύριό τους.

Τυχρό μας ήταν 'Ιούλιε! φώναζε τότε ο νεώτερος απ' τους δύο νέους. Σε λίγο θα πεθάνουμε μαζί... — Ναι, τυχρό μας, Αιμίλιε, απάν-

τησε ο Νέρων, ο οποίος στο μεταξύ παρακολουθούσε τη συζήτηση τους άπαθής, γύρισε προς τους δημίους του και τους είπε:

— Εμείς, τη δουλειά σας! Θέλω όμως να αρχίσετε από τον 'Ιούλιο... — Αλλά δεν έφρασε ν' αποτελειώ-

Έτρεξε και βρήκε την Πορκία.

τησε ο άλλος. Έσένα σου θανάτωσαν όλους τους συγγενείς και δεν έχεις στον κόσμο παιδί κανέναν εκτός από μένα, ο οποίος θα σε συνοδεύσω στην άλλη ζωή. Για μένα όμως διαφέρει το πράγμα, γιατί έχω μητέρα που θα στερηθεί το γυνή της, γυναίκα που θα χάσει το σύζυγό της, παιδιά που θα μείνουν ορφανά...

— Ω, ναι, έχεις δικήν, φίλε μου, είπε ο Αιμίλιος, ενώ από τα μάτια του ανάβλυζαν δάκρυα.

Οι δύο νέοι έμειναν σκεπτικοί για λίγο κι έπειτα πληγώθηκαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου, φωνάζοντας:

— Χτυπάτε, θηρία! Χτυπάτε! Τι μας φυλάτε;

— Σταθήτε, σας παρακαλώ! Σταθήτε μία στιγμή...

Συγγνώμης έπεσε γονατιστός μπροστά στα πόδια του Τυράννου.

— Α! εσύ ήσουν που χαμογελούσες ατάκαρος προηγουμένως! το είπα ειρωνικά ο Νέρων. Τώρα βλέπω ότι τα χρειάστηκες και άφησες παιδί το άδικοφορο υψος σου... Αφού λοιπόν λυπάσαι τόσο πολύ τη ζωή σου, σου τη χαρίζω, αλλά με τον όρον να σκοτώσεις με τα χέρια σου το σύντροφό σου...

— Απατάσαι, κακούργε! φώναζε τότε ο Αιμίλιος γενναίως, αν νομίζεις ότι σε παρακαλώ για τη σωτηρία μου. Σκότωσέ με, κάνε με κομμάτι, κάνε με ότι θέλεις, τέλος πάντων.

Αλλά σκότωσέ με προηγουμένως από τον 'Ιούλιο. Δεν θέλω να ιδω τους δημίους σου να διαμελίζουν μπρός στα μάτια μου το σώμα του φίλου μου...

Ακούγοντας τα λόγια αυτά του φίλου του, ο 'Ιούλιος οίχτηκε πάλι στην αγκαλιά του, λέγοντάς του με φωνή συγκινημένη:

— Αιμίλιε, θυμάσαι την εποχή που πρωτογνωριστήκαμε. Τότε εσύ ήσουν πέντε χρόνων κι' εγώ οχτώ. Η φίλη από τότε μάς συνέδεσε με αόριστη δεσμού και δεν μάς άφησε να χωριστούμε ποτέ...

— Πές μου, Αιμίλιε, αν σε στεναχωρήσει ποτέ σ' όλο αυτό το διάστημα, αν παραμείνει ποτέ καμιά σου επιθυμία, αν έφευγα ποτέ απέναντί σου άπρεπα. Εξοσάμε ευτυχήμενοι και γίνουμε επί τέλους εσύ είκοσι κι' εγώ είκοσι χρόνων. Τότε συνέβη κάτι που κατέστρεψε για πάντα την ευτυχία μας, που μάς έχλασε όλα τα σχέδια.

Μία μέρα ο κακούργος αυτός που παραστέκει τώρα μπροστά μας, έπαξε την αδελφή σου, τη δυστυχισμένη Πορκία, και την έκανε δική της βίλας δική του... Έβλεπε τότε ζήτησε να τον έκδικηθεί, αλλά έπειτα είδες ότι ήταν αδύνατο να τον σκοτώσεις, κατέφυγες σε μιά άλλη λύση. Αποφάσισες να εξαλειφείς τη ντροπή της αδελφής σου με το θάνατό της και ανέθεσες σ' εμένα την εκτέλεση της φρικώδους αυτής εκδουλεύσεως.

— Εγώ, μην έχοντας τη δύναμη να σου άρνηθώ τίποτε, σου υποσέθηκα ν' αναλάβω το έργο του δημίου και χωριστήκαμε. Την άλλη μέρα, εγώ έτρεξα και βρήκα την Πορκία και κατόρθωσα να την παρσύρω στην έλση με την πόρτα σου ότι την έπεριμενες εσύ εκεί, από φόβο μήπως σε ανακαλύψουν οι έγχοί σου.

— Όταν εφτάσαμε κοντά στο μέρος που τις είχα πη, εκείνη σε ανέστησε παντού, χωρίς όμως να σε βοηθούσε. Τότε αναγκάστηκα να τις φανερώσω όλη την αλήθεια και να της αποκαλύψω όλη τη σκληρότητα. Ακούγοντας τα λόγια μου αυτά, η δυστυχισμένη Πορκία έδρασε από τη μέση της ένα μαχαίρι με την άποψη να σκοτωθεί. — Επειτα από μερικούς διαταγμούς όμως το έδωσε σε μένα, λέγοντάς μου:

— 'Ιούλιε, σ' αγαπούσα και σ' αγαπώ ακόμα... Εσκόπευα να σου εξομολογηθώ από καιρό το αίσθημά μου, αλλά ή άφησα πράξη του Τυράννου με κατέστρεψε δυστυχισμένη και μου έλειπε για πάντα το σπίτι. — Επεί τα λόγια σήμασε οι θεοί εὐδόκησαν να θέ-

σουν τέρας στη μαρτυρική μου ζωή. Πεθαίνο ευχαριστημένη, επειδή ακριβώς πεθαίνο από σένα... Μη φοβάσαι!... Σκότωσέ με, γιατί δεν υπάρχει γλυκύτερος θάνατος για μία γυναίκα παρά να σκοτωθεί από τον αγαπημένο της...

— Κρατούσα το μαχαίρι στα χέρια μου αναποφάσιστος, μη ξέροντας αν έπρεπε να το βυθίσω στα δικά μου ή στα δικά της στήθη. Ενώ όμως βρισκόμουν σ' αυτή την άμχανία, η Πορκία, πριν προφτάσω να τραβήξω το φονικό όπλο, έπεσε άπάνω του με όρμη και σωρίστηκε κάτω νεκρή φιθυρίζοντας:

— Καλή αντίκριση, 'Ιούλιε!

— Εγώ τότε έστρεψα το μαχαίρι προς το στήθος μου και, αφού φώναξα για τελευταία φορά το όνομά μου, έπομαζόμουν να το μπήξω στην καρδιά μου. Έβαψα σε είδα να ξεπατισαι από το σθένος, όπου ήσουν κρυμμένος, και να με αποπλήξεις με ατραπιαία ταχύτητα, πριν προλάβω να αυτοκτονήσω.

— Εκλάψαμε τότε κι' οι δύο μαζί την Πορκία, την εδάψαμε και γυρίσαμε απαρρηγόρητοι στην πόλη. Από τότε έγιναν πολύ μελαγχολικός και όλες η σκέψεις μου, όλες η όνειροπαλίες μου πετούσαν στην αλημονή-τη νεκρή.

— Για να με βγάλεις απ' τη βαθεία μου εκείνη απελπισία έκανες τα πάντα, χωρίς όμως κανένα αποτέλεσμα και στο τέλος μ' έπεισες να παντρευτώ. — Επέρα λοιπόν μία τίμια γυναίκα κι' απόκτησα μαζί της τρία παιδιά, που θα μείνουν ορφανά αν...

— Αλλά, πριν προφτάσω να τελειώσω τη φράση του, ο Αιμίλιος έπεσε στα γόνατα του Νέρωνος κι' άρχισε να τον ικετεύει λέγοντας:

— Κάνε μου τη χάρη να με σκοτώσει ο 'Ιούλιος, αφού δεν έχω κανέναν άλλο στον κόσμο, και να ζήσει αυτός για τα παιδιά του...

Στα λόγια αυτά ο 'Ιούλιος αναπήδησε κι' έτρεξε να γονατίσει κι' αυτός μπροστά στον Νέρωνα για να του ζητήσει να μην εισακούσει την παράκληση του φίλου του, αλλά να του επιτραπεί να σκοτωθεί αυτός από εκείνον.

Το θέαμα αυτό ήταν τόσο τραγικό, ώστε θα μπορούσε να μαλαξεί και την καρδιά του πιο σκληροτέρου άκόμα θηρίου. Ο Νέρων όμως υπερέβαινε κάθε όριο στη σκληρότητα και δεν μπορούσε να συγκινηθεί από το μοναδικό εκείνο παράδειγμα των δύο φίλων, που προσέφεραν τη ζωή τους ο ένας υπέρ του άλλου με τόση αφοσίωση.

Σε λίγο τους άγγηγαιε ότι απέφασε να θανατωθεί ο 'Ιούλιος. Τότε οι δύο φίλοι αγκαλιάζονταν με λαχτάρα κι' έβρσαν άφωνα δάκρυα για τον προσεχρή αποκωτισμό τους.

Ο Αιμίλιος έπιασε στα χέρια του τον πέλεκυ των δημίων και, πριν τον καταφέρει στον πράχλο του φίλου του, είπε με τραμμένη φωνή:

— Αδελφέ μου 'Ιούλιε! Πολύ άκριβιά πληρώνω τις ευεργεσίες σου... Αν υπάρχει στον ούρανο Θεός τι σπας λαμπρά, πέθανε. Η ψυχή του πέταξε χαρούμενη για να πάει ν' ανταμώσει τον 'Ιούλιο και την Πορκία...

ΤΑ ΚΟΜΙΚΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΝΕΟΝΥΜΦΟΥ

5 'Ο χ τ ω β ρ ί ο υ. — 'Ο Εὐγένιος μου εἶνε πολύ περιποιητικός. 'Η πρώτη αὐτῆς εβδομάδα

τοῦ γάμου μας, πού πέρασε μέσα στά χάρδια καί τήν ἀγάπη, ἀποτελεῖ γιά μένα μία ἐγγύηση γιά τὸ μέλλον... Τί γλυκαῖα πού μοῦ φαίνεται τώρα ἡ ζωὴ! Νοιώθω γι' αὐτὸν ἐμπιστοσύνη ἀπεριόριστη... Ναί... ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία βρίσκεται μονάχα μέσα στὴ συζυγικὴ ἀγάπη...

12 'Ο χ τ ω β ρ ί ο υ. — Ἀκόμα μία ἐβδομάδα ἀπόλυτης εὐτυχίας καί μοναξιάς. Τί εὐχάριστη ζωὴ θά περνοῦσα ἂν δὲν με βασάνιζε αὐτὴ ἡ ἡμι-κρανία! Περιμένω τὸν Εὐγένιο μου, πού ἔχει βγῆ στο κυνήγι ἀπὸ τίς ἐξῆς τὸ πρωῒ... Ἀ! Νά, ἀκούω βήματα στὶς σκάλες... Αὐτὸς θά ναι σίγουρα!...

15 'Ο χ τ ω β ρ ί ο υ. — 'Ο καλὸς μου Εὐγένιος ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ὁ καλύτερος τῶν συζύγων. Εἶνε πάντα γλυκύτατος καί προσέχει διαρκῶς πῶς νὰ με περιποιηθῇ καλύτερα. Μόνο πού μοῦ φαίνεται πῶς... παρανοιάζεται στὸν καθρέφτη. Αὐτὸ ἔχω τὸ ἐλαττωματάκι του εἶνε τόσο ἀήχαντο!

16 'Ο χ τ ω β ρ ί ο υ. — Ἄλλοτε κοιμόταν με τὸ κεφάλι ξεσκωφωμένο. 'Ο μαῦρος σκύφος πού φέρει τὶς τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρες δὲν τοῦ πηγαίνει καθόλου.

17 'Ο χ τ ω β ρ ί ο υ. — 'Ο Εὐγένιος ἀπέκτησε μιὰ κακὴ συνήθεια τώρα τελευταία. Με τὸ παραμικρὸ ἔμειναν πίσω τὰ παιδιά του πού ἔχουν ἀνάγκη προστασίας...

18 'Ο χ τ ω β ρ ί ο υ. — Τὰ ξαναπείσαμε. Χθὲς κάναμε μιὰ ἐκδρομὴ στὴ λίμνη. Μὰς συντόφεισε καί γι' ἐξάδελφός του... Κάθετα στὸ διπλὰν δωματίο ἀπ' τὸ δικό μου...

19 'Ο χ τ ω β ρ ί ο υ. — 'Ο Εὐγένιος ἔφυγε ἀπὸ γῆρας γιά κυνήγι. Εὐτυχῶς πού ἔχω γιὰ συντροφιά τὸν ἐξάδελφό μου... Πῶς μεγάλωσε αὐτὸ τὸ παιδί... Τί νόστιμο πού εἶνε...

20 'Ο χ τ ω β ρ ί ο υ. — Ἀποφάσισα κι' ἐγὼ νὰ μὴ τοῦ μιλήσω γιὰ τὸν περυσίον... Μὰ αὐτὸς ὅμως ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του ἀδιάφορα καί σέβγει ἀπαθέστατα ἀπὸ τὸ δωματίο...

21 'Ο χ τ ω β ρ ί ο υ. — Κλαίω... καὶ αὐτὸς δὲν δίνει μιὰ δεκάρα. 22 'Ο χ τ ω β ρ ί ο υ. — Ἐτσακωθήκαμε σήμε- ρα γιὰ καλὰ. Ἀς δοῦμε ἂν θά ξαναρχίσῃ τὴν τυραννία του.

2 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ. — Τὸ τέρας!... Βρίσκαται στὸ Παρίσι. Μ' ἐγκατέλειψε. Εἶμαι ἡ πῶ δυστυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου. Δὲν θά τὸν ξανα-

δῶ... Θά ζητήσω διαζύγιο... Ἀς εἶ νόμεσε! 5 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ. — Τὸν ἔμαθα πῶρα κι' ἀπ' τὴν καλὴ του. Εἶνε ἕνας ἄνθρωπος με κοινωνία μυαλό, πού φαντάζεται πῶς μονάχα αὐτὸς καὶ ἄλλος κανεὶς δὲν εἶνε στὸν κόσμο! Ἐχει αἰσθημάτων, ἰδέες καὶ ἀντιλήψεις ἐμπόρου. Εἶνε σαχλότατος...

10 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ. — Ξαναγύρισε ἀπὸ τὸ Παρίσι με τὸ νεαρό του ἐξάδελφο. Δόξα τῷ Θεῷ! 11 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ. — Τὰ ξαναπείσαμε. Χθὲς κάναμε μιὰ ἐκδρομὴ στὴ λίμνη. Μὰς συντόφεισε καί γι' ἐξάδελφός του... Κάθετα στὸ διπλὰν δωματίο ἀπ' τὸ δικό μου...

15 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ. — 'Ο Εὐγένιος ἔφυγε ἀπὸ γῆρας γιά κυνήγι. Εὐτυχῶς πού ἔχω γιὰ συντροφιά τὸν ἐξάδελφό μου... Πῶς μεγάλωσε αὐτὸ τὸ παιδί... Τί νόστιμο πού εἶνε...

ἀρχίζει τὴ γκρίνια, μιὰ γκρίνια ἐνοχλητικὴ, ἀτελείωτη... Θά τοῦ τὴν κόψω ὅμως ἐγὼ αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια...

18 'Ο χ τ ω β ρ ί ο υ. — 'Ο Εὐγένιος διαρκῶς βρίσκεται ἔξω καί τίς λίγες ὥρες πού μένει στὸ σπίτι, ὅλο διαβάζει καὶ χαμουριέται, κι' οὕτε καν ἀπαντᾷ στὶς ἐρωτήσεις μου...

20 'Ο χ τ ω β ρ ί ο υ. — Ἀποφάσισα κι' ἐγὼ νὰ μὴ τοῦ μιλήσω γιὰ τὸν περυσίον... Μὰ αὐτὸς ὅμως ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του ἀδιάφορα καί σέβγει ἀπαθέστατα ἀπὸ τὸ δωματίο...

24 'Ο χ τ ω β ρ ί ο υ. — Κλαίω... καὶ αὐτὸς δὲν δίνει μιὰ δεκάρα. 22 'Ο χ τ ω β ρ ί ο υ. — Ἐτσακωθήκαμε σήμε- ρα γιὰ καλὰ. Ἀς δοῦμε ἂν θά ξαναρχίσῃ τὴν τυραννία του.

2 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ. — Τὸ τέρας!... Βρίσκαται στὸ Παρίσι. Μ' ἐγκατέλειψε. Εἶμαι ἡ πῶ δυστυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου. Δὲν θά τὸν ξανα-

δῶ... Θά ζητήσω διαζύγιο... Ἀς εἶ νόμεσε! 5 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ. — Τὸν ἔμαθα πῶρα κι' ἀπ' τὴν καλὴ του. Εἶνε ἕνας ἄνθρωπος με κοινωνία μυαλό, πού φαντάζεται πῶς μονάχα αὐτὸς καὶ ἄλλος κανεὶς δὲν εἶνε στὸν κόσμο! Ἐχει αἰσθημάτων, ἰδέες καὶ ἀντιλήψεις ἐμπόρου. Εἶνε σαχλότατος...

10 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ. — Ξαναγύρισε ἀπὸ τὸ Παρίσι με τὸ νεαρό του ἐξάδελφο. Δόξα τῷ Θεῷ! 11 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ. — Τὰ ξαναπείσαμε. Χθὲς κάναμε μιὰ ἐκδρομὴ στὴ λίμνη. Μὰς συντόφεισε καί γι' ἐξάδελφός του... Κάθετα στὸ διπλὰν δωματίο ἀπ' τὸ δικό μου...

15 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ. — 'Ο Εὐγένιος ἔφυγε ἀπὸ γῆρας γιά κυνήγι. Εὐτυχῶς πού ἔχω γιὰ συντροφιά τὸν ἐξάδελφό μου... Πῶς μεγάλωσε αὐτὸ τὸ παιδί... Τί νόστιμο πού εἶνε...

20 'Ο χ τ ω β ρ ί ο υ. — Ἀποφάσισα κι' ἐγὼ νὰ μὴ τοῦ μιλήσω γιὰ τὸν περυσίον... Μὰ αὐτὸς ὅμως ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του ἀδιάφορα καί σέβγει ἀπαθέστατα ἀπὸ τὸ δωματίο...

24 'Ο χ τ ω β ρ ί ο υ. — Κλαίω... καὶ αὐτὸς δὲν δίνει μιὰ δεκάρα. 22 'Ο χ τ ω β ρ ί ο υ. — Ἐτσακωθήκαμε σήμε- ρα γιὰ καλὰ. Ἀς δοῦμε ἂν θά ξαναρχίσῃ τὴν τυραννία του.

2 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ. — Τὸ τέρας!... Βρίσκαται στὸ Παρίσι. Μ' ἐγκατέλειψε. Εἶμαι ἡ πῶ δυστυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου. Δὲν θά τὸν ξανα-

δῶ... Θά ζητήσω διαζύγιο... Ἀς εἶ νόμεσε! 5 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ. — Τὸν ἔμαθα πῶρα κι' ἀπ' τὴν καλὴ του. Εἶνε ἕνας ἄνθρωπος με κοινωνία μυαλό, πού φαντάζεται πῶς μονάχα αὐτὸς καὶ ἄλλος κανεὶς δὲν εἶνε στὸν κόσμο! Ἐχει αἰσθημάτων, ἰδέες καὶ ἀντιλήψεις ἐμπόρου. Εἶνε σαχλότατος...

10 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ. — Ξαναγύρισε ἀπὸ τὸ Παρίσι με τὸ νεαρό του ἐξάδελφο. Δόξα τῷ Θεῷ! 11 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ. — Τὰ ξαναπείσαμε. Χθὲς κάναμε μιὰ ἐκδρομὴ στὴ λίμνη. Μὰς συντόφεισε καί γι' ἐξάδελφός του... Κάθετα στὸ διπλὰν δωματίο ἀπ' τὸ δικό μου...

15 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ. — 'Ο Εὐγένιος ἔφυγε ἀπὸ γῆρας γιά κυνήγι. Εὐτυχῶς πού ἔχω γιὰ συντροφιά τὸν ἐξάδελφό μου... Πῶς μεγάλωσε αὐτὸ τὸ παιδί... Τί νόστιμο πού εἶνε...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΥΨΥΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Ένας γιατρός συμβούλευε μιὰ μέρα ἕναν ἄρρωστο κρασποπατέρα:

— Πρόσεξε καλὰ... Δὲν θά πίνης παρὰ ἕνα ποτηράκι κονιάκ μόνο πρὸ τοῦ φαγητοῦ...

— Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὅταν ξαναπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἄρρωστο, τὸν ρώτησε:

— Ἀκολούθησες τίς συμβουλές μου;

— Μάλιστα, γιατρέ μου...

— Καί εἶδες καμμιὰ καλύτερησιν;

— Ἀνοίξε καθόλου ἡ ὄρεξί σου;

— Πῶς! Πολὺ μάλιστα, γιατρέ μου. Ἐνῶ πῶτα ἔτρωγα μόνο δύο φορές τὴν ἡμέρα, τώρα τρώω... οὐχὺ!

— 'Ο δικαστής. — Μὰ ἀφού, ὅπως λές, δὲν εἶχες κανένα κακὸ σκπό, πῶς σ' ἐπίασαν να περπατᾷς με τίς κάλτσες μέσ' στὸ ξένο σπίτι;

— 'Ο κατηγόρου μου εἶνε λωποδύτης. — Εἶχα ἀκούσει πῶς εἶχαν ἄρρωστο στὸ σπίτι καί γι' αὐτὸ δόξα τὰ παπούσια μου γιὰ νὰ μὴ τὸν... ἀνησυχῶ!

— Ένας παπᾶς κι' ἕνας φίλος του εἶχαν πάει περίπατο στὴν ἐξοχή. Στὸ δρόμο συνάντησαν μερικοὺς τράγους, καί ὁ φίλος τοῦ παπᾶ τὸν ρώτησε γιὰ νὰ τὸν πειράξει:

— Δὲν μοῦ λές, δέσποτα, γιατί ὁ Θεὸς ἔδωκε τοὺς τράγους με γένεια; — Γιὰ νὰ διαφύγουν ἀπὸ... τοὺς γαιδάρους! ἀπάντησε ἔξυπνα ὁ παπᾶς.

— Στο τηλέφωνο: — Εἶστε ὁ διευθυντὴς τοῦ 'Εννευ- ροδανειστηρίου; — Μάλιστα. — Τί ὥρα εἶνε; — Ἐμένα ρωτᾷτε; Δὲν ἔχετε ρολόι;

— 'Οχι... Σὰς τό... ἔχω ἀφήσει ἐκεῖ πρὸ δέκα ἡμερῶν! — 'Η πόρτ' ἔχει. — 'Ο, φίλε μου, εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος. Τὴν ἀγαπῶ καί με ἀγαπᾷ. Ἡ χαρὰ μου εἶνε τόση, ὥστε ὑπάρχει ὁδὸς να κάνω καμμιὰ τρέλλα.

— Δυστυχῶς τὸ βλέπω κι' ἐγὼ αὐτό, ἀφού πρόκειται νὰ τὴν παντρευτῇς! — 'Οχι... Σὰς τό... ἔχω ἀφήσει ἐκεῖ πρὸ δέκα ἡμερῶν! — 'Η πόρτ' ἔχει. — 'Ο, φίλε μου, εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος. Τὴν ἀγαπῶ καί με ἀγαπᾷ. Ἡ χαρὰ μου εἶνε τόση, ὥστε ὑπάρχει ὁδὸς να κάνω καμμιὰ τρέλλα.

— Δυστυχῶς τὸ βλέπω κι' ἐγὼ αὐτό, ἀφού πρόκειται νὰ τὴν παντρευτῇς! — 'Οχι... Σὰς τό... ἔχω ἀφήσει ἐκεῖ πρὸ δέκα ἡμερῶν! — 'Η πόρτ' ἔχει. — 'Ο, φίλε μου, εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος. Τὴν ἀγαπῶ καί με ἀγαπᾷ. Ἡ χαρὰ μου εἶνε τόση, ὥστε ὑπάρχει ὁδὸς να κάνω καμμιὰ τρέλλα.

— Δυστυχῶς τὸ βλέπω κι' ἐγὼ αὐτό, ἀφού πρόκειται νὰ τὴν παντρευτῇς! — 'Οχι... Σὰς τό... ἔχω ἀφήσει ἐκεῖ πρὸ δέκα ἡμερῶν! — 'Η πόρτ' ἔχει. — 'Ο, φίλε μου, εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος. Τὴν ἀγαπῶ καί με ἀγαπᾷ. Ἡ χαρὰ μου εἶνε τόση, ὥστε ὑπάρχει ὁδὸς να κάνω καμμιὰ τρέλλα.

— Δυστυχῶς τὸ βλέπω κι' ἐγὼ αὐτό, ἀφού πρόκειται νὰ τὴν παντρευτῇς! — 'Οχι... Σὰς τό... ἔχω ἀφήσει ἐκεῖ πρὸ δέκα ἡμερῶν! — 'Η πόρτ' ἔχει. — 'Ο, φίλε μου, εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος. Τὴν ἀγαπῶ καί με ἀγαπᾷ. Ἡ χαρὰ μου εἶνε τόση, ὥστε ὑπάρχει ὁδὸς να κάνω καμμιὰ τρέλλα.

— Δυστυχῶς τὸ βλέπω κι' ἐγὼ αὐτό, ἀφού πρόκειται νὰ τὴν παντρευτῇς! — 'Οχι... Σὰς τό... ἔχω ἀφήσει ἐκεῖ πρὸ δέκα ἡμερῶν! — 'Η πόρτ' ἔχει. — 'Ο, φίλε μου, εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος. Τὴν ἀγαπῶ καί με ἀγαπᾷ. Ἡ χαρὰ μου εἶνε τόση, ὥστε ὑπάρχει ὁδὸς να κάνω καμμιὰ τρέλλα.

— Δυστυχῶς τὸ βλέπω κι' ἐγὼ αὐτό, ἀφού πρόκειται νὰ τὴν παντρευτῇς! — 'Οχι... Σὰς τό... ἔχω ἀφήσει ἐκεῖ πρὸ δέκα ἡμερῶν! — 'Η πόρτ' ἔχει. — 'Ο, φίλε μου, εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος. Τὴν ἀγαπῶ καί με ἀγαπᾷ. Ἡ χαρὰ μου εἶνε τόση, ὥστε ὑπάρχει ὁδὸς να κάνω καμμιὰ τρέλλα.

— Δυστυχῶς τὸ βλέπω κι' ἐγὼ αὐτό, ἀφ

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ ΚΑΙ Η ΓΙΑΓΙΑ

Κάθε βράδυ, όταν η πόρτα κλείνει έξω, κάθονται και οι δύο τους, ο ένας αντίκρυ στον άλλον, εμπρός στο τζάκι, όπου σπιθοβολάει η φωτιά. Καθισμένοι εκεί κυττάζονται μονάχα, χωρίς να λένε τίποτε. Μά και δεν έχουν πειρά να πουν τίποτε, γιατί έζησαν ολόκληρα χρόνια έχον περτάσει τώρα που κρατάει αυτή η ζωή.

— Έτσι, άπωναρχώνονται μέσα στη γεροντιστική περισυλλογή τους, και μονάχα κάπου-κάπου μια λέξη βγαίνει μέσα από τα χείλη τους: — Λίτζα!... ψιθυρίζει εκείνος.

— Μάρκο!... ψιθυρίζει εκείνη.

Δεν λένε τίποτε άλλο, μα αυτά τα δυο όνόματα ακούουν, γιατί κλείνουν δυο ζωές που έγιναν μια και μόνη, μέσα στο διάδα της ζωής, με τις λίγες χαρές και τις πολλές πίκρες. — Λίτζα!... — Μάρκο!...

Και να τί σημαίνει αυτό: ***

Ήταν ένα ώμοφο πρωινό, όταν ο Μάρκος, που ήταν είκοσι χρόνων τότε, πήγε και βοήθησε τον πατέρα της Λίτζας, το μπάριπα-Ζερβύ.

— Άγαπώ τη Λίτζα! του είπε. Θα μου τη δώσης γυναίκα μου;

Άκουα θυμούνται τις χαρούμενες καμπάνες που χτύπησαν έπειτα από λίγον καιρό και την τελετή του γάμου τους.

Α! ώμοφες μέρες που ήταν αυτές, αλήθεια!

— Λίτζα!... ψιθυρίζει ο Μάρκος καθώς τις αναθυμιάται τώρα... ***

Άκούγοντας το όνομά της, η Λίτζα θυμάται πως ένα πρωί είχε φανερώσει κατακόκκινη στ' αυτό του Μάρκου, πως σε λίγο θα γινόταν μητέρα. Θυμάται κιόλας πως εκείνος τη φίλησε τότε, χαρούμενος...

...Το πρώτο τους παιδί που ήταν κοριτσάκι, το έβγαλαν Γενεβιέβη. Ήπειτα ήλθε το δεύτερο, ο Παύλος... Η καλές μέρες εξακολουθούσαν ακόμα...

Έπειτα άρχισαν η σκοτούρες με τα μικρά παιδιά, το σχολείο. Έπειτα... Μια μέρα η Γενεβιέβη πέρασε το μπράτσο της στο μπράτσο εκείνου τον οποίο είχε αγαπήσει και τον ακολουθούσε στο σπίτι του. Η Λίτζα κι' ο Μάρκος είχαν αρχίσει να γερνάνε πειά...

Η σειρά ήταν στους νέους. ***

Έπειτα ένα βράδυ, την ώρα που η Λίτζα άναβε τη λάμπα, κάποιος χτύπησε έξωφρα στην πόρτα φοβισμένα.

— Ποιος είναι; ρώτησε η Λίτζα.

Ήταν η Γενεβιέβη. Πήδησε στο λαιμό της μητέρας της, κλαίγοντας με λυγμούς.

— Τόν παληάνθρωπο!... Με πέταξε στο δρόμο!... Με άσπασε!...

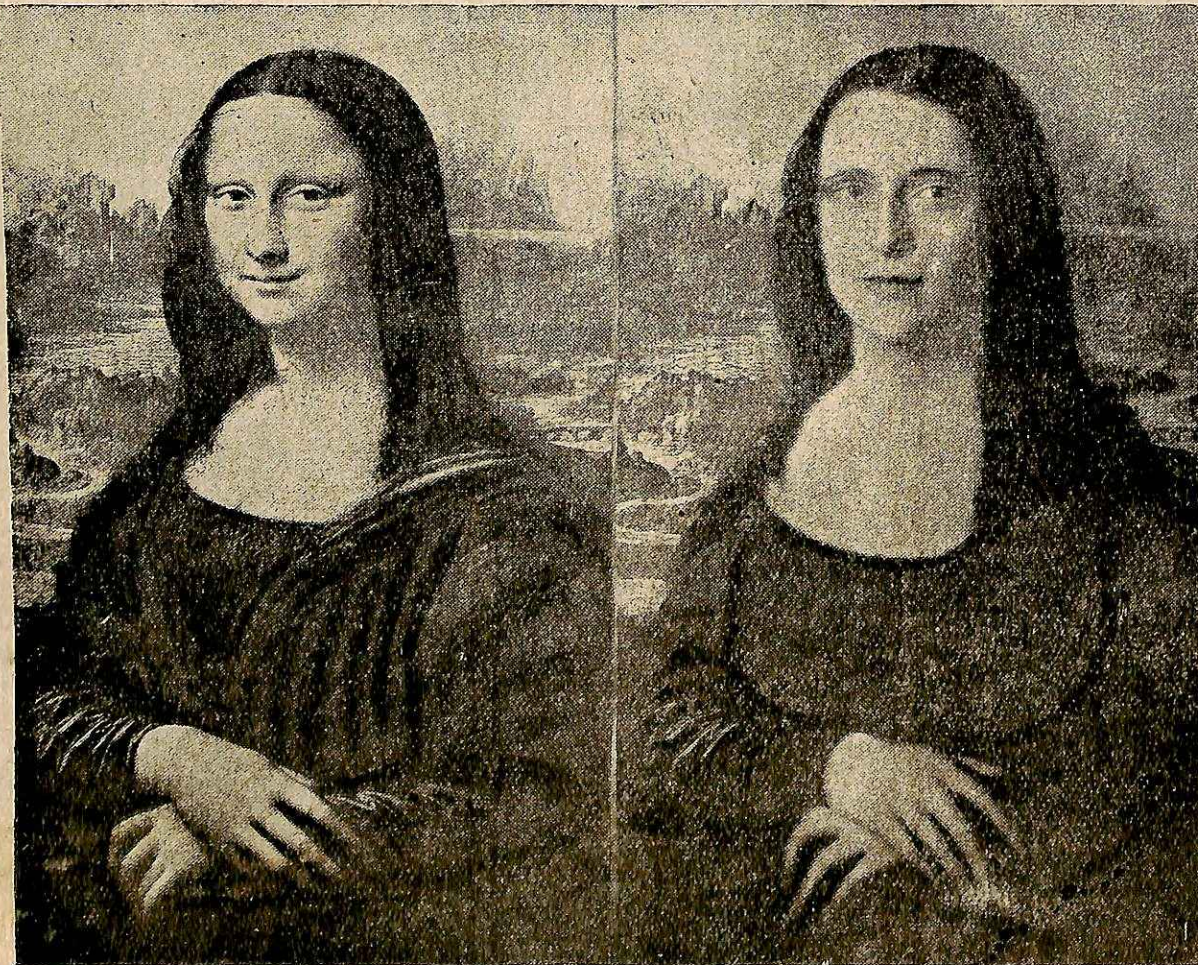
Και έλαφρά-έλαφρά, ενώ έλεγε τα λόγια αυτά, άφησε επάνω στο κρεβάτι ένα μικρό δαματάκι. Η Λίτζα, σκλώνοντας τότε τη λάμπα, είδε άναμμεσα στα ρούχα ένα ώμοφο μωρουδάκι που χαμογελούσε στον ύπνο του. Ήταν το εγγονάκι της...

— Θα το μεγαλώσουμε μαζί... ψιθύρισε η γιαγιά στην κόρη της, ενώ φιλούσε την εγγονή της.

Πρώτη για το άγύριστο ταξίδι έφυγε η Γενεβιέβη. Η συμφορά της την είχε σκοτώσει. Και μια μέρα έφυγε, ενώ ο άνεμος πλατάγιζε τις πένθιμες κορδέλλες του φερέτρου της.

Σιγά-σιγά, ο Παύλος έδγαλε μυστάκι. Μια μέρα, η πατρίδα τον έπληρε στρατιωτή και τον έστειλε στην ξενιτειά. Έφυγε, τραγουδώντας. Τώρα, ο φτωχός ο Παύλος κοιμάται εκεί κάτω, στην έρημη πεδιάδα, με μια μεγάλη, κόκκινη τρύπα στο στήθος.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ... ΕΜΨΥΧΑ

Η περίφημη «Τζοκόντα» του Λεονάρντο Ντά Βίντσι και η μίς Κονσουέλο Ντούγκαν, όπως την ερωτογράφησε ένας σύγχρονος φωτογράφος του Λονδίνου, ακριβώς όμοια με το αριστουργηματικό πορτρέτο του μεγάλου Ιταλού καλλιτέχνη.

Κάθε απόγευμα, ο Μάρκος σηκώ- νεται και φορεί το καπέλλο του.

— Έλα, Λίτζα... πάμε!

Η Λίτζα ούτε ρωτά καν πού πρό- κείται να πάνε. Το ξέρει πολύ καλά, η φωτιά της γοηδία. Και τότε ξεκινά- νε σιγά-σιγά, άκουμπώντας ο ένας έ- πάνω στον άλλον. Κάνουν κάπου μια ώρα δρόμο, για να φτάσουν στο σκο- πό τους. Έπειτα, έξωφρα, το νεκρο- ταφείο φανερώνεται μπροστά τους.

Εκεί πηγαίνουν κάθε μέρα ο Μάρκος και η Λίτζα, όταν δεν βρέχει και δεν χιονίζει, για να κρατήσουν συντροφιά σ' αυτούς που έχουν φύγει για το ά- γύριστο ταξίδι...

Μια μέρα, την ώρα που η Λίτζα κρατούσε στα χέρια της ένα φορεμα- τάκι της Ζαννίνας και το κύτταζε θλιβερά, έξωφρα κλονίστηκε.

— Θεέ μου, είπε, σκοτείνιασαν τα μάτια μου...

Την άλλη μέρα, δεν μπόρεσε να σηκωθεί από το κρεβάτι της.

— Καλήν αντάμωσι, Μάρκο! ψιθύ- ρισαν μονάχα τα μελανά, τα μαρμαί- να της χείλη. Θα τους ξαναδώ όλους μαζί... Και θα τους πω πως κι' εσύ δεν θ' αργήσης να μάς ανταμώσης...

Ο Μάρκος ακολουθεί το φέρετρο, και μπουρλισμένος άπως περισσότερο από άλλους. Η σκάνη στο δρόμο χουσκώνεται απ' τον ήλιο. Μα ο Μάρ- κος δεν βλέπει τί- ποτε απ' όλα αυ- τά. Βλέπει μονάχα στο τέλος έναν νεο- σκαμμένο λάκκο, δι- πλα στον τάφο ενός παιδιού...

Κι' έπειτα, μένει: μονάχος του πειά κι' αναρωτιέται, πού θα πάη τάχα αν φύ- γη απ' το νεκροτα- φείο... Λέει μέσα του πως ούτε καν άξίζει τον κόπο να ξεμακρύνη απ' αυ- τού, μια που βρέ- σκονται όλοι οι δι- κοί του καζιμέντοι: εκεί και θα χρειά- ζεται να πηγαίνει και να ξαναπηγαί- νη κάθε μέρα για να τους κρατάη συντροφιά.

— Λίτζα, Λίτζα! ψι- θυρίζει.

Και ενώ το σκο- τάδι πέφτει, τους βλέπει όλους μαζί, να τον φωνάζουν: «Παππού, σε περι- μένουμε... Άρκετά τον τράβηξε αυτόν το μεγάλο δρόμο...»

ΖΑΝ ΜΑΝΤΕΛΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η εύθυμες περιπέτειες δυο εξερίστων Άγγλων ευγενών. «Ταβέρνα προς ένοικίαση!» Πώς ο δούξ του Βούκιγγχαμ και ο κόμης Ρότσε- στερ έγιναν ταβερνιάρηδες. Πώς οι παντρεμένοι χωρικοί μεθεύσαν δωρεάν. Η επέμβασις του βασιλέως. Ένα μακαβρίο έθιμο στις Άγ- γλικές φυλακές. Η πώλησις των πτωμάτων των μελλοθανάτων. Πώς την έπαδε ένας γιατρός κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάποτε ο κόμης του Ρότσεστερ, έ- νας από τους μεγαλειτέρους άριστο- κράτες της Άγγλικής Αυλής και ο δούξ του Βούκιγγχαμ, υπέπεσαν συγ- χρόνως στη δυσμένεια του βασιλέως των και εξορίστηκαν από το Λονδίνο. Εξ ατίας μερικών σατυρικών επι- γραμμάτων που είχαν συνθέσει και οι δυο τους έναντιόν του. Οι δυο ευγέ- νεις, για να διασκαδίσουν στην έξο- ριά τους, αποφάσισαν να κάνουν μια περιόδεα σ' όλες τις έπαρχίες του Άγγλικού Βασιλείου.

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους, έξω από κάποιο χωριό είδαν ένα μικρό σπιτάκι, κατάκλειστο, στην πόρτα του οποίου ήταν κρεμασμένη η επιγραφή:

«Ταβέρνα προς ένοικίαση».

Μόλις τη διάβασαν, τους ήλθε ξα- φνικά η ιδέα να γίνουν ταβερνιάρηδες.

Ένοικίασαν πράγματι την ταβέρνα, την επίπλωσαν, προμηθευτήκαν κρα- σί και όλα τα άλλα πράγματα που χρειάζονται σε μια ταβέρνα, εφόρεσαν και οι δυο τους μακρυές άσπρες πο- διές και επεδόθησαν με ζήλο στο νέο τους επάγγελμα.

Οι υπηρέτες τους που τους είχαν ακολουθήσει στην έξορία, τους βοή- θησαν στο σερβίρισμα των πελατών.

Στην αρχή δια- σκέδασαν άρκετά με τη η απλοϊκότητα των χωρικών. Κα- τόπιν όμως, σκεφθή- καν να γλυνθήσουν ακόμα καλύτερα εις βάρος των παντρε- μένων της περιφε- ρείας. Άρχισαν λοι- πόν να παραθέτουν πλουσιώτατα δεί- νη, στα όποια κα- λούσαν όλους τους συζύγους των ωραί- ων γυναικών του τόπου και όταν οι καλεσμένοι τους με- θούσαν, αυτοί δια- σκέδαν με τας συ- σχύσεις των...

Η φήμη των πρωτοτύπων αυτών ταβερνιάρηδων δεν άργησε να φτάση και ως το παλάτι. Η περιπέτειές τους με τις γυναίκες των χωρικών, κυκλοφο- ρώντας από στόμα σε στόμα, έφτασαν και ως τ' αυτιά του βασιλέως κι' έκίνη- σαν την περιέργειά του. Γι' αυτό, όταν κάποτε έτυχε να πάη στο Νιουμάρ- κερ για να παρακο- λουθήση τις έπιπο- δορίδες, αποφάσισε να πεταχτή κι' ως

την περίφημη ταβέρνα, για να δη- άπο κοντά τους πρωτότυπους ιδιοκτή- τες της.

Οι δυο ευγενείς, όταν είδαν τη βασιλική ακολουθία να σταματά απέ- ξω από το μαγαζί τους, δεν τήχασαν διόλου, και, όταν ο βασιλεύς κάθισε σ' ένα τραπέζι και παράγγειλε κρασί, παρουσιάστηκαν με την ποδιά της ύ- πηρεσίας, έτοιμοι να τον σερβίρουν.

Ο Κάρολος τους αναγνώρισε άμέ- σως και ξαφνιάστηκε βλέποντάς τους σ' αυτή την κατάσταση. Όταν, τέλος, συνήλθε από την κατάπληξί του, τους είπε προσπαθώντας να πάρη ύφος αυστηρό:

— Ένας καλός βασιλιάς όφείλει να φροντίξη για το λαό του αν πα- τέρας Δεν μπορώ λοιπόν κι' εγώ ν' άνεχθώ την κατάσταση που δημιου- γήσατε εδώ... Για να σώσω λοιπόν τους παντρεμένους υπηκόους μου της περιόχης, σας... συγχωρώ και σας ανακαλώ από την έξορία!

Στις φυλακές της Άγγλίας έπι- κρατούσε άλλοτε μια μακαβρία συνή-θεια: Οι καταδικασμένοι σε θάνατο είχαν το δικαίωμα να πουλούν τα πτώματά τους σε επιστήμονες που τα χρειαζόντουσαν για ιατρικές μελέτες και με τα χρήματα που εκέρδιζαν από το άποτρόπαιο αυτό εμπόριο, με- θούσαν και γλυντούσαν ως την ήμε- ρα του θανάτου τους.

Κάποτε ένας μελλοθάνατος κατὰ- δικος έκάλεσε ένα χειρουργό και του έπρότεινε να του πουλήση το πτώμα του. Ο χειρουργός δέχτηκε και ύστερα από πολλά παζάρια έδωσε δυο λίρες στον κατὰδικον κι' έτσι η συμφωνία έκλεισε. Μόλις όμως ο κατὰδικος έ- πήρε τις λίρες, έσκασε στα γέλια.

— Γιατί γέλας; τον έρωτησε ο χειρουργός.

— Γιατί την έπαθες! του απάντη- σε ο κατὰδικος, εξακολουθώντας να γέλαη. Με άγόρασες με την ιδέα ότι θα κρεμαστώ... Την έπαθες όμως, γιατί εγώ καταδικάστηκα στον διά- πυράς θάνατο!...

Η κυρία ντε Σαιν Βενσάν ήγειρε καποτε άγωγή εναντιόν του περιφη- μου για τις έρωτικές περιπέτειές του στρατάρχη ντε Ρισελιέ, ζητώντας να της εξοφλήση μια συναλλαγματική που της είχε υπογράψει για το ποσόν των εκατόν χιλιάδων σκούδων.

Μολονότι την έποχη που διεξήγε- το η δική ο στρατάρχης ήταν πειά γέρος, η κυρία ντε Σαιν Βενσάν, η όποια δεν φημιζόταν κι' αυτή για την όμορφιά της, ισχυριζόταν ότι ο στρα- τάρχης της είχε κάμει το πλουσιό- τατο αυτό δώρον εις άνάμνησιν ενός

έρωτικού ειδυλλίου των.

Όταν ο στρατάρχης ελήθη για ν' άπολογηθή, έγώρισε πως τους δι- καστές του και τους είπε, δείχνον- τας τους την αντίδική του:

— Ήταν ποτέ δυνατόν, κύριοι δι- καστές, να δώσω εκατό χιλιάδες σκούδα για τέτοια μούτρα!...

Η κυρία ντε Σαιν Βενσάν όμως δεν τήχασε. Με μεγάλη έτοιμότητα απάντησε:

— Δεν τα δώσατε για τη δική μου άσχημία, κύριοι, αλλά για τη δική σας!

Και οι δικαστάι δεχτήκαν την ά- γωγή της και καταδίκασαν τον στρα- τάρχη να της εξοφλήση τη συναλλα- γματική.

ΛΑΓΚΙΚΟ ΘΡΥΛΟΙ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΚΑΙ Η ΜΑΓΙΣΣΕΣ

Ο λαός μας πιστεύει ότι όταν η μάγισσα πρόκειται να ρίξουν τα μά- για τους, γυρίζουν τα μάτια τους στο φεγγάρι και το διατάζουν να κατεβή στη γή.

Όταν εκείνο άρνηθή να υπακούση, η μάγισσα το κατεβάζει δια της βίας κι' αρχίζει να το ποδοπατεί ως ότου μάθη απ' αυτό τα μυστικά που θέλει.

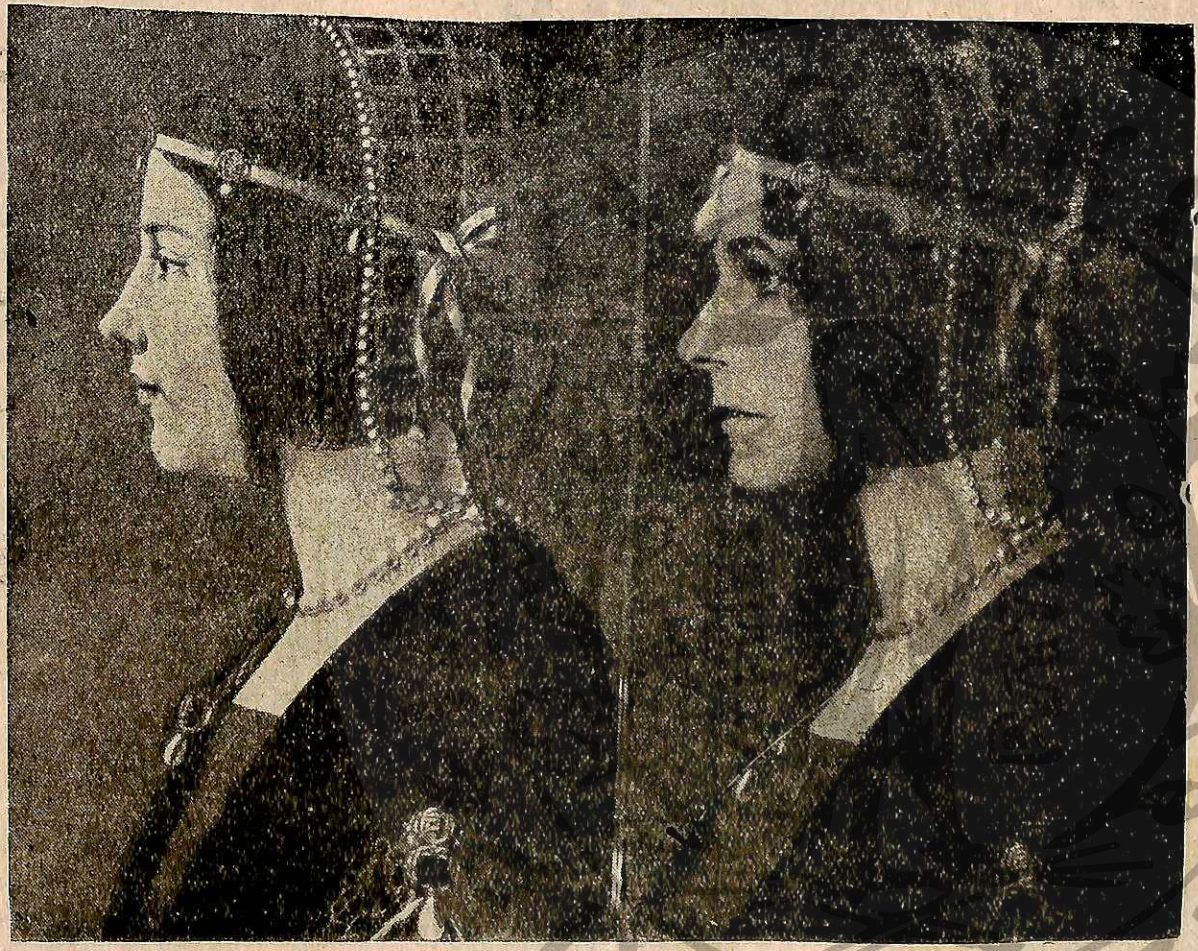
Πολλές φορές όμως το φεγγάρι άντι- στέκεται και μοναχίζει μάλιστα από

την άγανάκτησί του. Τέτοια μοναχικά βεθαίνονται πως έ- χουν άκούσει πολ- λοί, ιδίως κατά τις θυελλώδεις νύχτες του χειμώνας. Άν- τ' άκούση κανείς αυτά τα μοναχικά και δεν ξέρει από μάγια, θα πάθι έ- ξάπαντος κάποιον μεγάλο κακό.

Κατά την ώρα που βασανίζεται το φεγγάρι, το πεισι- στοκίζουν πλήθος δαιμόνων, οι όποιοι ζητούν από τη μά- γισσα την άδεια να κάνουν κακό στον κόσμο, μα η μάγισσα δεν τους δίνει την άδεια.

Το φεγγάρι πέ- φτει με τόση όρηή στη γή όταν το κα- λούν η μάγισσες, ώσπε ανοίγει μεγα- λο βάρηθο και κα- ταστρέφει ότι βοε- θή τριγύρω. Γι' αυ- τό κι' η γρήες συ- νηθίζουν να λένε:

— Το φεγγάρι δεν έβγήκε άκομα... Μην το κατέβασε καμια μάγισσα στις γής τα σπλά- χμα... Στάχτη στο στόμα μου!...

Η Βεατρίκη της Έσθης του Λεονάρντο Ντά Βίντσι και η λαίδη Μασερέν, ποζάρουσα πρό του Λοντρέ- ζου φωτογράφου στην αυτή στάσι και με την ίδια ακριβώς άμφιεση.

Η ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Ένας περιέργως ευπατέριδος και τυχοδιώκτης. Μία περιέργη διαθήκη. Έο πρίγκιψ στην Ταϊτή. Τα περιέργα δώρα των ιθαγενών. Η φιλοξενία των κατοίκων. Ένας λαός που έπίστευε στον έρωτα. Τα θαύματα του πρίγκιπος. Περιέργα έθιμα των κατοίκων της Ταϊτής. Η συμπιλιώσις των ιθαγενών και των θαλασσοπόρων. Το τέλος της αποστολής κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δ'.
Η αποστολή του Βουγκαινβίλ, ο οποίος ανέλαβε κατ' εντολήν του βασιλέως της Γαλλίας να κάνει το γύρο του κόσμου, είχε, όπως είπαμε στο προηγούμενο φύλλο μας, και τον Δον Ζουάν της, ο οποίος δεν ήταν άλλος από τον πρίγκιπα Κάρολο-Νικόλαο-Όθωνα ντε Ναζώ-Ζιέγκαν.

Ας ιδούμε τώρα τι άνθρωπος ήταν αυτός ο πρίγκιψ. Ήταν ένας τυχοδιώκτης ευπατέριδος Γερμανικής καταγωγής, αναφέρει η Ιστορία, υπήκοος του βασιλέως των Γάλλων. Υπήρξε επίσης αλληλοδιαδόχως στο στρατό της Γαλλίας και στο στρατό της Ισπανίας, έπειτα έγινε Πολωνός αριστοκράτης και Ρώσος ναύαρχος!

Στη Ρωσία μάλιστα έγινε και έννομιμος της Αικατερίνης Β'. Ολόκληρη η ζωή του είχε γεμάτη από τις πιο αλλόκοτες και εξωφρενικές περιπέτειες, από τις οποίες αυτή που του συνέβη με τον Βουγκαινβίλ δεν είναι η λιγότερη ενδιαφέρουσα. Πέθανε σε ηλικία εξήντα ογτώ χρόνων, στα 1808, αφού την προηγούμενη άνοιξη μέρα του θανάτου του συνέταξε μια πολύ περίεργη διαθήκη:

«Επιθυμώ—έγραφε σ' αυτήν—να με θάψουν χωρίς καμιά πενήντα και πολυτέλεια. Θέλω μόνον ο παπας του χωριού, που γειτονεύει με το χτήμα μου, να συνοδεύσει την κηδεία μου. Επίσης θέλω σ' έκτασι πενήντα μέτρων, γύρω από τον τάφο μου, να μη θαφτεί ποτέ κανείς άλλος. Δίνω από την περιουσία μου δύο ποίικες από τριακόσια φιορίνια την καθένα, για δύο κορίτσια του χωριού κάθε χρόνο, με τον όρο όμως ότι τα κορίτσια αυτά θ' αναλάβουν να καλλιεργούν και να ποτίζουν ταχτικά τα λουλούδια του τάφου μου. Η περιουσία μου θα διατείνεται κάθε χρόνο από τις φρονιμότερες νέες και από αυτές που θα ξέρουν να περιποιούνται καλύτερα τα λουλούδια μου...»

Ο πρίγκιψ ήταν πολύ εύθυμος τύπος και ευχάριστος στη συναναστροφή του. Έκτός απ' αυτό ήταν πολύ φιλόδοτος και σπουδαίος κατακτητής των γυναικείων καρδιών. Οι θαλασσοπόροι του Βουγκαινβίλ μπόρεσαν να εκπληρώσουν το τελευταίο χρέος του κατά τη διαμονή τους στην Ταϊτή. Και ο ίδιος όμως ο πρίγκιψ μας δίνει στα Απομνημονεύματά του πολλούς ενδιαφέροντες λεπτομέρειες γύρω από τους έρωτικούς άθλους του στο νησί των αγρίων.

Όταν κατέβηκε, γράφει, για πρώτη φορά απ' το καράβι στην Ταϊτή, συνάντησε μπροστά του έναν ιθαγενή, ο οποίος κρατούσε από το χέρι μια

νεαροτάτη μισόγυμνη γυναίκα. Ο άγριος αυτός άρχισε τότε να του κάνει διάφορα νεύματα και να του δείχνει τη νεαρή γυναίκα με τρόπο που δεν άφινε καμιά αμφιβολία πως ήθελε να προσφέρει, σύμφωνα με τα έθιμα του τόπου και της φυλής του, τη γυναίκα του στον ξένο. Τού «έπειδεί» όμως μάλιστα όλα τα κάλλη της, για να τον πείσει να τη δεχτεί!

Το άλλοκοτο αυτό έθιμο κατέπληξε, φυσικά, τον πρίγκιπα, όπως κατέπληξε και όλο το πλήρωμα του «Αστέρους», γιατί και με όλους τους άλλους συνέβη το ίδιο ακριβώς.

Μεγάλον ένθουσιασμό ο πρίγκιψ περιγράφει στα Απομνημονεύματά του το νησί και την υπέροχη ράτσα των κατοίκων του. «Η γυναίκες, λέγει, έβρουν άναστημα ανεπτυγμένο, μάτια μεγάλα και ώμορα, στομα καθαρό, δέρμα εξαιρετικά λείο, φυσιογνωμία λεπτή και έλκυστική. Το χρώμα τους κλίνει λίγο προς το γαλικό. Τα μαλλιά τους τα βάφουν γαλάζια, πράγμα που δεν είναι ώστόσο συνηθισμένο!»

Ο πρίγκιψ περιγράφει επίσης κατενθουσιασμένος και τη λαμπρή φιλοξενία που του έκαναν οι ιθαγενείς. «Η χαριτωμένη αυτή φυλή—γράφει—με δέχτηκε με τις μεγαλειότερες τιμές. «Έπειτα από τον πρώτο άγριο που συνάντησα, μόλις κατέβηκα από το καράβι, καθώς προχωρούσα προς το έσωτερικό της νήσου, είδα να με τριγυρίζουν πολλοί άγριοι, οι οποίοι μου πρόσφεραν με τον ίδιο τρόπο τις γυναίκες και τα κορίτσια τους...» Και προσθέτει: «Δεν είχα καμιά επιθυμία να φανώ άγενής έμπρος στην τόση περιποιητικότητα αυτών των κα-

λών ανθρώπων, μα ακόμα λιγότερο δεν επιθυμούσα να ικανοποιήσω άμέσως την επιθυμία τους. Γι' αυτό τους άφησα και πήγα στη μεγάλη καλύβα του άρχηγού της κοινότητάς τους».

Κι' αυτός όμως τον υποδέχτηκε με τον ίδιο τρόπο. Τού πρόσφερε καρπούς, γυναίκες και κορίτσια. Ένα όμως απ' αυτά ετράβηξε ιδιαίτερος την προσοχή του πρίγκιπος. «Οι μουζικάντες, λέγει, άρχισαν τότε να παίζουν μία τρυφερή και παθητική αυτοσχεδία μουσική. Οι Ίνδοι και η γυναίκες τους με περιστοίχизαν...»

Το κορίτσι που είχα κοντά μου ήταν πολύ όμορφο και όλοι με ενέθαρυναν με χαρακτηριστικά νεύματα... Τότε κι' έγινε το φίλησάν.

Έπειτα απ' αυτά καταλαβαίνετε βέβαια ότι οι λίγοι μήνες που ο πρίγκιψ έμεινε στο νησί αυτό των αγρίων, του στάθηκαν πολύ ευχάριστοι. Το ίδιο, είχε συμβεί και με όλους τους άλλους θαλασσοπόρους του «Αστέρους». Μα κανένας άλλος δεν έθυσιαστούργησε τόσο, όσο αυτός.

«Συναστροφόμουνα—γράφει—πολύ τους ιθαγενείς, τους οποίους είχα συμπαθήσει πολύ. Και εκείνοι, χρούμενοι με τα μικρά δώρα που τους έδωσα, μου έδεδήλωναν την πιο μεγάλη άφοσίωσή...» Μα ο πρίγκιψ ήταν ιδιαίτερος αγαπητός στις γυναίκες.

Μία μέρα συνέβη το παρακάτω επεισόδιο: Οι ναύτες του «Αστέρους» είχαν τσακωθεί με μερικούς ιθαγενείς και σκότωσαν τρεις απ' αυτούς. Ο πρίγκιψ δεν είχε πάρε είδησι από τη συμπλοκή αυτή και περπατούσε κατά μήκος της ακτής. Έξαφνα, άπόρησε όταν είδε ένα μπουλούκι γυ-

ναίκες να διευθύνεται προς το μέρος του με κλάματα και με μεγάλο θόρυβο. Όταν η γυναίκες πλησίασαν, μερικές απ' αυτές έπεσαν στην άγκαλιά του και στά γόνατά του και άρχισαν κλαίοντας να του φιλούν χέρια και πόδια. Μερικές άλλες, που κουβαλούσαν τα τρία πτώματα, πήγαν και τα άφησαν μπροστά του και τού τα έδειξαν κλαίοντας και θρηνηώντας.

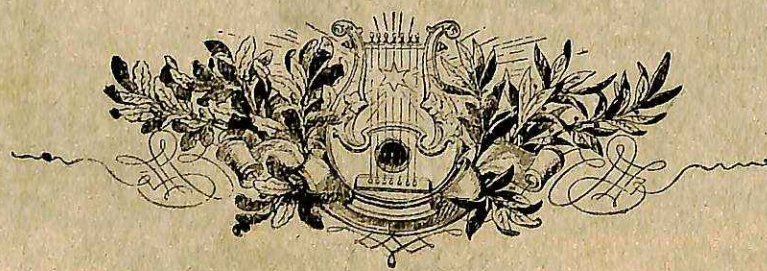
Τότε ο πρίγκιψ κατάλαβε. Οι ιθαγενείς είχαν τρομάξει τους Γάλλους και η γυναίκες έρχόντουσαν σ' αυτόν, τον αγαπημένο τους, να τον παρακαλέσουν και να ζητήσουν τη βοήθειά του. Τότε αυτός ξεκίνησε μαζί τους και πήγε να βρει τον άρχηγό της φυλής. Τον βρήκε, περιστοιχισμένον απ' το λαό του και όλοι κρατούσαν από ένα κλαδί μπανανέας στο χέρι. Η γυναίκες ξανάψααν τότε και πάλι στην άγκαλιά του και γρά πάλι τον. Οι Ίνδοι του πρόσφεραν δώρα και ο ντε Ναζώ, συγκινημένος απ' τις έκδηλές αυτές, μεσολάβησε στον Βουγκαινβίλ για να επέλθω η συμπιλιώσις!

«Αυτός ο περίεργος λαός—γράφει ο πρίγκιψ—δεν είχε καμιά θρησκευτική πίστι. Ο μόνος τους θεός λες και εινε ο έρωτας. Μόνο μερικές φορές κάνουν ανθρωποθυσίες. Πλάι στους βωμούς των αποθέτων τα δώρα και τις προσφορές των, που είναι ως επί το πλείστον καρποί. Τους νεκρούς των τους διατηρούν πολλόν καιρό και τους αιροφώνουν σε άδύνατη φωτιά. Καθ' όλο αυτό το διάστημα, η γυναίκες κλαίει σπαρακτικά. Δεν έχουν ούτε την ελαχίστη ιδέα περί ψυχής και περί άλλου κόσμου!»

Έκτός από τους «κρίγαντας», που ισχυρίζεται ότι ανέκαλυψε στην Παταγονία, η αποστολή του Βουγκαινβίλ δεν έχει να παρουσιάσει άλλες πιο ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες. Ωστόσο, αυτός και οι σύντροφοί του υπήρξαν οι πρώτοι Γάλλοι θαλασσοπόροι, που έκαναν το γύρο του κόσμου.

«Καί! έτσι, έληξε η αποστολή μας—γράφει κλείνοντας τα Απομνημονεύματά του ο διάσημος θαλασσοπόρος. Ας ευχηθούμε ότι οι Εύρωπαίοι δεν θα θελήσουν ποτέ να γνωρίσουν τους άδελφούς των του άλλου ήμισφαιρίου, παρα μόνον για να τους διδάξουν την Αλήθεια και να τους κάνουν ευτυχισμένους με την Άρετή!»

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εις απολύτως ικανοποιητικήν τιμήν παλαιά περιοδικά, έφημερίδας, βιβλία και βιβλιοθήκας. Γράψατέ μας: Περιοδικόν «Οικογένεια», Δέκα 7, Αθήνας.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

..... Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ ΤΟΥ ΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Μα τη στιγμή που ο Κουσταλάντ έτοιμαζόταν να ξεσπάσει τη λύσσα του και στο δεύτερο θύμα του, όπως σθεχώθηκε έντρομος, ενώ συγχρόνως ξέφουγε από τα χέρια του που έτρεμαν, το τρομερό όργανο του μαρτυρίου...

Εξέρετε λοιπόν τί έκανε η Μαρκέλλα, ενώ ο σύζυγός της τιμωρούσε, μπροστά στα μάτια της, τον άτιμο δικαστή;...

Προσευχόταν...

Φαντασόν ταν να μην αντιλαμβανόταν ότι γινόταν γόρω της, και, γονατισμένη μπροστά στο κρεβάτι, είχε ύψώσει τα χέρια της προς τον ουρανό κι' έλεγε με εύλαβεια την προσευχή, που είχε άπευθύνει στο Θεό κατά την πρώτη νύχτα του γάμου της:

—Θεέ μου, έλεγε, δού που αγαπάς τους μικρούς, όπως και τους μεγάλους, όταν αείζουν να τους αγαπάς, εσύ που αγαπάς εκείνους που ζούν μέσ' στις καλύβες, όπως κι' αυτούς που ζούν μέσ' στα παλάτια... Θεέ μου, ληψέ μου ένα φτωχό σύζυγο και τη φτωχή γυναίκα του, που σε ικετεύουν και σε παρακαλούν να τους χάρισης άγνοια και όχι κορίτσια...

Ο Ζάν στάθηκε κατάπληκτος, ακούγοντας την άθλια αυτή προσευχή, που τόσο τον είχε συγκινήσει άλλως, και φώναζε, φέροντας τα χέρια του στο κεφάλι του:

—Μαρκέλλα! Μαρκέλλα! Τι κάνεις; τρελλάθηκες;...

Έκείνη τον εκύτταζε με στιγμή με βλέμμα άπληγες και έπειτα άρχισε να γελάει άσυγκράτητα.

Η δυστυχισμένη γυναίκα είχε τρελλαθεί...

Γι' αυτό από μανιώδεις και άπεγνωσμένες προσπάθειες να βγάλει από πάνω του το στίγμα της ντροπής, που του είχε αποτυπώσει ο Κουσταλάντ, ο δικαστής ντύθηκε γρήγορα και έφυγε, χωρίς ο δήμιος να κάνει καμιά προσπάθεια για να τον συγκρατήσει...

Την ώρα που οι φύλακες τον απέφεραν στη φυλακή, μια γυναίκα πλησίασε τη συνοδεία, και, αφού έβαλε με τρόπο στο χέρι του επί κεφαλής μερικά χρυσά νομίσματα, κατωώς να την αφήσουν να μείνη λίγες στιγμές κοντά στο Ζάν.

Αυτή πλησίασε τότε τον κατάδικο και τού φιθύρισε σ' αυτό:

—Με γνωρίζεις;
Ο Ζάν γύρισε και την κύτταξε, μα δεν την αναγνώρισε, επειδή είχε μεταβληθεί μέσα σε μία βραδιά στην

πιο φριχτή, στην πιο άνεπανόρθωτη δυστυχία...

Μα, άλλοιμονο, η συμφορά του δεν είχαν τελειώσει ακόμα, γιατί ο δικαστής δεν ήταν από τους ανθρώπους που συγχωρούν εύκολα, πράγματα που αυτοί τα θεωρούν ως εγκλήματα...

Ο κ. δικαστής, βλέπετε, είχε το δικαίωμα ν' άτιμάσει το δήμιο και να καταστρέψει την οικογενειακή του εύτυχία... Ο δήμιος όμως δεν είχε το δικαίωμα να τον σημαδέψει ως κλέφτη για να τον εκδικηθεί για την άτιμία του...

Αυτή ήταν η άτομική αντίληψή του έντιμου σπουδαστή κ. Φιλιππού Καρρέ. Κι' αυτή επίσης ήταν και η αντίληψη του δικαστηρίου της πόλεως «Ως, ενώπιον του οποίου υπέβαλε μήνυση κατά του Ζάν Κουσταλάντ.

Η δίκη του δημίου έγινε πολύ γρήγορα κι' επειδή δεν είχε ούτε έναν μαρτυρα για να τον υπερασπίσει—η φτωχή γυναίκα του ήταν πειστήρελη—οι δικαστές—συνάδελφοι άλλως—στον μνηντο—τον καταδίκασαν με τη μεγαλειότητα της απροσέλευτης...

Η απόφασις τους ήταν ακόμα πιο σκληρή κι' από την έκδικησι του δημίου...

Ο Κουσταλάντ καταδικάστηκε σε απώλυση, σε στυγνότητα και σε κατανάγκαστικά έργα.

Ο δήμιος άκουσε άταραχος την απόφασι και μόνον ήταν ο γραμματέας του δικαστηρίου την άνεγνωσε, γύρισε προς τον Καρρέ, ο οποίος παρίστατο στη δίκη ως μνηντής, και τού φώναξε:

—Άτιμε!... Συκοφάντη!...

Την ώρα που οι φύλακες τον απέφεραν στη φυλακή, μια γυναίκα πλησίασε τη συνοδεία, και, αφού έβαλε με τρόπο στο χέρι του επί κεφαλής μερικά χρυσά νομίσματα, κατωώς να την αφήσουν να μείνη λίγες στιγμές κοντά στο Ζάν.

Αυτή πλησίασε τότε τον κατάδικο και τού φιθύρισε σ' αυτό:

—Με γνωρίζεις;
Ο Ζάν γύρισε και την κύτταξε, μα δεν την αναγνώρισε, επειδή είχε μεταβληθεί μέσα σε μία βραδιά στην

πιο φριχτή, στην πιο άνεπανόρθωτη δυστυχία...

Μα, άλλοιμονο, η συμφορά του δεν είχαν τελειώσει ακόμα, γιατί ο δικαστής δεν ήταν από τους ανθρώπους που συγχωρούν εύκολα, πράγματα που αυτοί τα θεωρούν ως εγκλήματα...

Ο κ. δικαστής, βλέπετε, είχε το δικαίωμα ν' άτιμάσει το δήμιο και να καταστρέψει την οικογενειακή του εύτυχία... Ο δήμιος όμως δεν είχε το δικαίωμα να τον σημαδέψει ως κλέφτη για να τον εκδικηθεί για την άτιμία του...

Αυτή ήταν η άτομική αντίληψή του έντιμου σπουδαστή κ. Φιλιππού Καρρέ. Κι' αυτή επίσης ήταν και η αντίληψη του δικαστηρίου της πόλεως «Ως, ενώπιον του οποίου υπέβαλε μήνυση κατά του Ζάν Κουσταλάντ.

Η δίκη του δημίου έγινε πολύ γρήγορα κι' επειδή δεν είχε ούτε έναν μαρτυρα για να τον υπερασπίσει—η φτωχή γυναίκα του ήταν πειστήρελη—οι δικαστές—συνάδελφοι άλλως—στον μνηντο—τον καταδίκασαν με τη μεγαλειότητα της απροσέλευτης...

Η απόφασις τους ήταν ακόμα πιο σκληρή κι' από την έκδικησι του δημίου...

Ο Κουσταλάντ καταδικάστηκε σε απώλυση, σε στυγνότητα και σε κατανάγκαστικά έργα.

Ο δήμιος άκουσε άταραχος την απόφασι και μόνον ήταν ο γραμματέας του δικαστηρίου την άνεγνωσε, γύρισε προς τον Καρρέ, ο οποίος παρίστατο στη δίκη ως μνηντής, και τού φώναξε:

—Άτιμε!... Συκοφάντη!...

Την ώρα που οι φύλακες τον απέφεραν στη φυλακή, μια γυναίκα πλησίασε τη συνοδεία, και, αφού έβαλε με τρόπο στο χέρι του επί κεφαλής μερικά χρυσά νομίσματα, κατωώς να την αφήσουν να μείνη λίγες στιγμές κοντά στο Ζάν.

Αυτή πλησίασε τότε τον κατάδικο και τού φιθύρισε σ' αυτό:

—Με γνωρίζεις;
Ο Ζάν γύρισε και την κύτταξε, μα δεν την αναγνώρισε, επειδή είχε μεταβληθεί μέσα σε μία βραδιά στην

πιο φριχτή, στην πιο άνεπανόρθωτη δυστυχία...

Μα, άλλοιμονο, η συμφορά του δεν είχαν τελειώσει ακόμα, γιατί ο δικαστής δεν ήταν από τους ανθρώπους που συγχωρούν εύκολα, πράγματα που αυτοί τα θεωρούν ως εγκλήματα...

Ο κ. δικαστής, βλέπετε, είχε το δικαίωμα ν' άτιμάσει το δήμιο και να καταστρέψει την οικογενειακή του εύτυχία... Ο δήμιος όμως δεν είχε το δικαίωμα να τον σημαδέψει ως κλέφτη για να τον εκδικηθεί για την άτιμία του...

Αυτή ήταν η άτομική αντίληψή του έντιμου σπουδαστή κ. Φιλιππού Καρρέ. Κι' αυτή επίσης ήταν και η αντίληψη του δικαστηρίου της πόλεως «Ως, ενώπιον του οποίου υπέβαλε μήνυση κατά του Ζάν Κουσταλάντ.

Η δίκη του δημίου έγινε πολύ γρήγορα κι' επειδή δεν είχε ούτε έναν μαρτυρα για να τον υπερασπίσει—η φτωχή γυναίκα του ήταν πειστήρελη—οι δικαστές—συνάδελφοι άλλως—στον μνηντο—τον καταδίκασαν με τη μεγαλειότητα της απροσέλευτης...

Η απόφασις τους ήταν ακόμα πιο σκληρή κι' από την έκδικησι του δημίου...

Ο Κουσταλάντ καταδικάστηκε σε απώλυση, σε στυγνότητα και σε κατανάγκαστικά έργα.

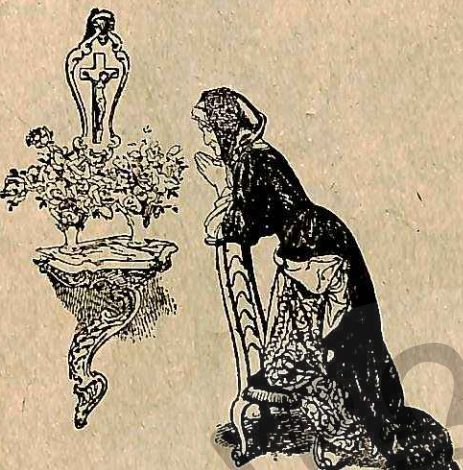
Ο δήμιος άκουσε άταραχος την απόφασι και μόνον ήταν ο γραμματέας του δικαστηρίου την άνεγνωσε, γύρισε προς τον Καρρέ, ο οποίος παρίστατο στη δίκη ως μνηντής, και τού φώναξε:

—Άτιμε!... Συκοφάντη!...

Την ώρα που οι φύλακες τον απέφεραν στη φυλακή, μια γυναίκα πλησίασε τη συνοδεία, και, αφού έβαλε με τρόπο στο χέρι του επί κεφαλής μερικά χρυσά νομίσματα, κατωώς να την αφήσουν να μείνη λίγες στιγμές κοντά στο Ζάν.

Αυτή πλησίασε τότε τον κατάδικο και τού φιθύρισε σ' αυτό:

—Με γνωρίζεις;
Ο Ζάν γύρισε και την κύτταξε, μα δεν την αναγνώρισε, επειδή είχε μεταβληθεί μέσα σε μία βραδιά στην

Η Πετρούνα πέρασε τη ζωή της προσευχόμενη...

ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΙΩΝΑΣ ΕΔΜΑΡΚ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ *

Α. Διηγήθηκε σήμερα μια παλιά και τραγική Σουηδική παράδοση. Ήταν η ιστορία μιας οικογένειας, επάνω στην οποία θα νόμιζε κανείς πως βαρύνει η τυφλή και ανεξίτηλη μοίρα.

Η ιστορία αυτή συνέβη στο χωριό Μπούραγιος, ένα από τα πιο γραφικά χωριουδάκια, που απλώνονται κατά μήκος των fiord της Σκανδιναβικής ακτής. Στο χωριό αυτό ζούσε με την οικογένειά του ένας πλούσιος κτηματίας, ο Θωμάς Χόρνμπεργκ, του οποίου τα κτήματα ήταν τόσο πολλά, όσο δλων μαζί των άλλων κατοίκων του χωριού.

Ο Θωμάς Χόρνμπεργκ ήταν αυστηρός και αγέλαστος άνθρωπος. Περιφάνος για τον πλούτο του, άφρονος μονάχα στα ύποστατικά του, χωρίς να χη γινώριζε άλλη χαρά στη ζωή του από την εργασία. Μέσα στο σπίτι του φερόταν πολύ δεσποτικά. Επάνω από τα μικρά, εξυπνα και πανηρά μάτια του, έπεφταν πάντοτε βαρείς τα δασεία φρύδια του.

Πολύ διαφορετικοί ήταν η γυναίκα του και ο γιος του. Ήσαν και οι δύο τους ανοιχτοκάρδιοι και φυγόπονοι άνθρωποι. Μά μπρος στο Θωμά σιωπούσαν υποτακτικά πάντοτε, γιατί αυτός ήταν ο αφέντης και ο κύριος μέσα στο σπίτι.

Εκτός όμως απ' αυτούς ζούσε μέσα στο σπίτι του Θωμά Χόρνμπεργκ κι ένα άλλο πλάσμα. Ήταν μια νέα κοπέλλα, κάπου είκοσι χρόνων, που λεγόταν Άννα. Μια όφρα, μια άποσταύτη υπαρκτή, που η γυναίκα του Χόρνμπεργκ από εύπλαχνα είχε πάρει κοντά της από μικρό παιδί και ανάθεμε σαν ψυχολόγο.

Η Άννα ήταν όμορφη, είχε όλη τη δροσιά της νεότητος και το χρώμα του άγρου επάνω της. Το σπιντικό του Θωμά Χόρνμπεργκ γέμιζε από τα τραγούδια κι από τα γέλια της, όταν ένοιε, αυτός έλειπε στα χτήματα.

Ο άλλωρής είχε περάσει, τα πρωτοβόρρα έδειχναν πως το φινόβιο είχε φτάσει πια, σέροντας πίσω του το χειμώνα. Και τότε, ξαφνα, τὰ γέλια και τὰ τραγούδια της Άννας έπαψαν. Μία χλωμάδα άρχισε να απλώνεται, μεγαλειότερη, ολοένα, εκεί όπου σφριγούσε προηγουμένως το χρώμα της υγείας. Σιγά-σιγά, θαρρείς κι' απόφωγε τὰ βλέμματα των άλλων μέσα στο σπίτι. Κι' όταν ο Θωμάς Χόρνμπεργκ γύριζε το βράδυ στο σπίτι, η Άννα συμμαζευόταν σε μια γωνιά, τόσο πολύ, σαν νάθελε να κρυφτεί, να γυθί απ' έμπρός του.

Τί είχε λοιπόν η Άννα; Τό ποτήριμα δεν άγγιζε να μινευθί. Όλα επάνω της έδειχναν πως δεν ήταν η πρωτινή παρθένα κόρη. Και πνιγμένη στα δάκρυα, η φτωχή ωμόλογησε μια μέρα στην κυρά της το μεγάλο της σφάλμα...

Πώς είχε πέσει σ' αυτό; Ότε η ίδια δεν μπορούσε να το πη. Ήταν σαν ένα δνιερ σνννμμο, το σί άβανη σε μέσα της ένας νέος από τη χώρα.

που είχε περάσει τρεις μέρες μονάχα από το χτήμα του Χόρνμπεργκ. Και μέσα σε τρεις μέρες—πέντε ηγνες είχαν περάσει πια από τότε—έγινε το ανεπανόρθωτο. Η Άννα θά γινόταν σε λίγο μητέρα...

Αυτό όμως δεν μπορούσε να κρατηθί για πάντα μυστικό από τον Χόρνμπεργκ. Η γυναίκα του του το φανέρωσε δειλά προσπαθώντας να μιν τονίση τίποτε, για να μιν ανάψη τη όρηγί του. Μά, σαν την άκουσε ο Θωμάς, τὰ δασεία φρύδια του κατέβηκαν ακόμα περισσότερο άπάνω στα μάτια του και είπε βραχνά:

—Φτάνει, φτάνει... Από αυτή την ώρα δεν θέλω να την ξαναδώ μπροστά μου!

Η γυναίκα του προσπάθησε κάτι να πη. Άν η Άννα διαγινόταν από το σπίτι, αυτό πια θά ήταν η καταισροή. Τί θ' άπογινόταν;

—Δέν ξέρω τί θ' άπογίνη, άπαρίρηκε ο Χόρνμπεργκ. Μά θέλω όταν ο άντρας μιλάν, η γυναίκα να σωπαίνη... Σε τούτο έδω το σπίτι. ποτέ η ντροπή δέ βρήκε θέσι, ούτε και θά τη βρή.

—Μήν είσαι τόσο σκληρός, τόλμησε να πη ακόμα η γυναίκα του.

—Σκληρός ή όχι, αυτό δεν ενδιαφέρει παρά έμένα μονάχα. Μονάχα στο Θεό έχω να δίνω λόγο, άπορίρηκε ο Χόρνμπεργκ.

Τη στιγμή εκείνη πρόβαλε δειλά από την πόρτα η Άννα. Ο Χόρνμπεργκ της γύρισε τη όρηγί. Μά η κοπέλλα που τὰ είχε άκούσει όλα, τού είπε τότε:

—Δέν είνε λόγος να με διώξη ο αφέντης... Θά φύγω μονάχη μου... Όλοι σ' αυτόν τον κόσμο έχουμε το φορτίο μας... Άλλοι το κουβαλάνε έλαφρά. Άλλοι γονατίζουν κάτω απ' αυτό...

Και έφυγε, μέσα στη νύχτα. Θά πέθανε από το κρύο κι' από τον άνεμο, αν ο γιος του Χόρνμπεργκ δεν έστρεφε ζοπίως της και δεν την πρόλαβε.

—Άφσέ με, άφσέ με να φύγω! φώναζε η Άννα απελπισμένη.

—Όχι, δεν μπορείς να φύγης έτσι. Θά μείνεις. Θά καθήσης στην καλύβα εκείνη που είνε δίπλα στη γούρνα. Ο πατέ-

ρας δέν θά το πάρη είδησι...

Έτσι και έγινε. Η Άννα έμεινε στην καλύβα και εκεί έφερε στον κόσμο το παιδί που είχε στα σπλάγχνα της. Ήταν ένα αγοράκι. Μά η γέννα ήταν δύσκολη και η Σουηδική παράδοση λέει πως η Άννα έχασε τὰ λογικά της μέσα στους πόνους. Και μέσα εκεί, στήμισοχλασμένη καλύβα, όπου την έχκατέλειφαν, τρελλή πια, μὰ πάντα άθωα και τρυφερή για το παιδί της, τὸ ανέθεσε. Και τὸ έβγαλε Άννα, Άννα Έδμαρκ.

Μικρό παιδί ακόμα, ο Άννας Έδμαρκ ζήτησε το ψωμί του από σπιντικό σπίτι.

Ολοι όμως τον κοροϊδευαν και τον μωροτύφλουσαν κι' έτσι μεγάλωσε μέσα στην περιφρόνησι και στη μξέρια.

Η μητέρα του, η Άννα, δέν ζούσε πια. Πέθανε ένα βράδυ μέσα σπιντικό φετικό όνειρο της ζωής, που της δημιούργουσε η τούλα της. Ο Άννας όμως είχε μεγαλώσει πια και είχε γίνει ένας πρώτης τάξεως δουλευτής, που δλες ή φέρμες τον ζητούσαν.

Η μοίρα του φανόταν τώρα ν' αλλάξη. Σιγά-σιγά από-χτησε μερικά χωραφάκια, γιατί ο Θεός δέν άφινε να γαθούν τὰ πλάματά του. Ο Άννας ήταν πια ένας λεβεντάθρωπος, είκοσιόχρόνων, και είχε καρδιά τρυφερή, που την ένοιωσε να σιχατά για μιά όμορφη κοπέλλα μιάς γειτονικής φέρμας, τη Μαρία, για την οποία πολύς γινόταν λόγος.

Μά είχε τάχα δικαίωμα ν' αγαπά κι' ο γιος της Άννας; της Άννας που δέν ήξερε από πού έρχόταν, ποιά ήταν, που δόθηκε στον πρώτον άντρα που βρήκε μπροστά της, για να φέρη στον κόσμο ένα παιδί, που ποτέ δέν είχε γνωρίσει τον πατέρα του; Γι' αυτό ο πατέρας της Μαρίας δέν ήθελε ν' άκούση ούτε κουβέντα για γάμο της κόρης του με τον Άννα. Και ο Άννας, μη μπορώντας να κάνει κι' άλλους, έσκυψε στή μοίρα του. Κόσμησε την εικόνα της Μαρίας βαθειά μεσ' στην ψυχή του, μὰ έκλεισε τὰ μάτια του και παντρεύτηκε μια γυναίκα άσχημη, πολύ μεγαλύτερη απ' αυτόν.

Παντρεύτηκε, μὰ ποτέ του πια δέν ένοιωσε τη

χαρά... Δούλευε-δούλευε μόνο σαν σκλάβος. Η δουλειά ήταν μια παρηγοριά για ανθρώπους σαν κι' αυτόν. Τὰ χρόνια έν τφ μεταξύ περνούσαν. Ο Άννας είχε πια την οικογένειά του, μὰ είχε πρό πάντων περιουσία και η μεγάλη περιουσία του έδωσε με το στανιό την ύπόληψι των άλλων. Κανείς δέν θυμόταν πια την τρελλή Άννα, ούτε την καταγωγή του Άννα. Ο Άννας Έδμαρκ ήταν τώρα ένας πλούσιος κτηματίας... Αυτό έφτανε... Ήταν ένας από τους πρώτους του χωριού του.

Στο σπίτι του Άννα Έδμαρκ, εκτός από τη γυναίκα του και τους τρεις γιους του, ζούσε και μιά κοπέλλα που υπηρέτουσε. Ήταν ένα όμορφο πλάσμα, κάπου δέκα εφτά χρόνων, φτωχό και άπροσάτευστο, η Βρίττα. Οι γιοι του Άννα την είχαν σαν αδελφή τους και ο Άντωνης ο μεγαλύτερος, την αγαπούσε περισσότερο απ' όλους.

Ήθελε, τέλος, εκείνο το φοιχτό βράδυ, όπως διηγείται η Σουηδική παράδοση. Ο Άντωνης δέν είχε β-πνο. Ο πατέρας του δέν είχε γυρίσει ακόμα από μιά γειτονική φέρμα που είχε πνι, και ο μεγαλύτερος γιος του τον έπεριμενε. Ήταν άνήσυχος, χωρίς ούτε ο ίδιος να ξέρη το γιατί, και σκέφθηκε να ρίξη στο μεταξύ μια ματιά στο σταύλο.

Σηκώθηκε και προχώρησε στα σκοτεινά. Δέν είχε ανάγκη από φως, γιατί ήξερε καλά τὰ κατατόπια. Μά τη στιγμή που μπήκε στο κελλάρι, σε μιά άκτινα που φεγγαριού που είχε γυθί εκεί μέσα στο σκοτάδι, είδε κάτι που δέν περίμενε να ιδή. Η Βρίττα ήταν εκεί, όρθια, με τὰ νυχτικά της, μισόγυμνη. Ο Άντωνης δέν μίλησε. Έκανε ν' άποταβήχτη, μὰ στάθηκε, χωρίς κι' αυτός να ξέρη το γιατί. Η Βρίττα δέν τον είχε προσέξει. Μά τί έκανε μέσ' στο σκοτάδι η Βρίττα; Στα χέρια της κρατούσε ένα σκονί...

—Έφερε τις δυό άκριες μαζί, έπειτα έκανε μιά θηλιά... Έδασε τις άκριες σ' ένα δοκάρι που ήταν ψηλά... και νά τώρα που ετοιμαζόταν να περάση τη θηλιά γύρω από το λαϊμό της...

—Τί κάνεις, Βρίττα; φώναζε τότε ο Άντωνης.

Και έωρησε επάνω της και της άρπαξε από τὰ χέρια το σκονί.

Η Βρίττα είχε άρρίσει να τουρτουρίση. Προσπάθησε να πάρη πίσω το σκονί.

—Άφσέ με, είπε και τὰ δόντια της χτυπούσαν δυνατά και τὰ μάτια της γυάλιζαν παράξένα.

—Νά σ' άφήσω;... Για να κάνης τί...

—Άφσέ με... Όθλω να πεθάνω! —Έτσι τρελλή! Γιατί θες να πεθάνης;

Η Βρίττα δέν άπορίρηκε. Ο Άντωνης την άρπαξε στα μπράτσα του και την πήγε στην κάμαρα όπου κοιμόταν η μητέρα του. Την ξύπνησε και της είπε:

—Η Βρίττα δέν έχει μυαλό. Η-

Περνούσε όλες τις ώρες της κλαίοντας στην αυλή...

θελε να κρεμαστή, και, αν κατά τύχη δέν σκηνώνονταν...

Οι δυό άλλοι γιοι του Άννα σηκώθηκαν κι' αυτοί. Η Βρίττα έχασε λουλούδι να τουρτουρίση και τὰ μάτια της είχαν πάντα την ίδια παράξενη λάμψη. Όλοι κυτταζόντουσαν με άπορία... Κανείς δέν κοιμήθηκε εκείνο το βράδυ.

Μά κι' ο Άννας δέν γύρισε ως το πρωί. Και μόνο, όταν βγήκε χλωμός ο χειμωνιάτικος ήλιος, δυό άνθρωποι του ύποστατικού βόηχαν τον αφέντη τους πνιγμένο στή μεγάλη δεκαμένη, που ήταν λίγο πιο πέρα από το σπίτι. Η δεκαμένη είχε παγώσει, μὰ το στρώμα του πάγου ήταν πολύ λεπτό. Ο Άννας πάτησε επάνω, ο πάγος έσπασε και ο Άννας βούλιαξε μέσα και πνίγηκε, γιατί το νερό ήταν βαθύ.

Ήταν δυστύχημα; Ο Άννας δέν έβλεπε στα σκοτεινά και πάτησε επάνω στον πάγο της γούρνας; Τί είχε συμβή; Μερικές μέρες τώρα ο Άννας δέν φανόταν στα καλά του. Ήταν στενοχωρημένος, χανόταν από το σπιντικό. Τί είχε; Μά και η Βρίττα εανόταν στενοχωρημένη τις τελευταίες μέρες και προσπαθούσε να μη φαίνεται, έμφορς στους άλλους και περνούσε όλες τις ώρες στή αυλή, κλαίγοντας... Και η Βρίττα θέλησε να κρεμαστή το ίδιο βράδυ που ο Άννας πνίγηκε στή γούρνα... Μια βαρεία σκιά ύποψιας, μιάς μαύρης και τρομερής ύποψιας απλώθηκε μέσα στο σπιντικό του Άννα Έδμαρκ...

(Στο προσεχές τὸ τέλος).

Η ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ

ΤΙ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ Η ΜΥΘΗ ΚΑΙ ΤΑ ΝΥΧΙΑ

Κάποιος ξένος επιστήμων, ο οποίος ασχολείται από καιρού με την μελέτη της ανθρώπινης φυσιογνωμίας, από τις παρατηρήσεις που έκανε στή μύτη και στα νύχια κατέληξε στα ακόλουθα συμπεράσματα:

Μύτη αναστατωμένη προς τὰ πάνω φανερώνει γυναίκα και περήφανη ψυχή. Μύτη όξεία προδίδει φιλαρία και φιλονομία. Μύτη κυρτή δείχνει ειρωνική διάθεση. Μύτη χοντρή, τέλος, είνε δείγμα αφοβίας.

Τὰ πλατεία και κοντά νύχια μαρτυρούν χαρακτήρα άπότομο και όργυλο. Νύχια σκληρά και εύθραυστα δείχνουν κακία και κλίσι προς τὸ έγκλημα. Νύχια γυριστά προς τὰ πάνω στή άκρη είνε δείγμα υποκρισίας. Τὰ μαλακά νύχια ύποδηλουν αδυναμία, τὰ κόχκινα επιπολαιότητα, τὰ μακρὰ και στρογγυλά ποιητική φαντασία, τὰ μακρὰ και πλατεία φρόνησι και όμιλητικότητα.

ΡΟΔΟΣ

Στου ξένου κι' αν σου γράφτηκε, Ρόδος, να πέρσης τον Καϊάδα.

σκάλας ή κυρά, είσ' άθάναντη, γιατί (κι' έσ' είσ' Έλλάδα

μ' όλα τὰ Δωδεκάνησα. Πικρή είν' ή (μοίρα σου, μὰ όρλια.

Προσφυγοπούλα Ρήγισσα στον ήλιο (σου ή Μεγάλη Ίδέα.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Η ΤΕΛΕΤΕΣ ΤΩΝ ΓΥΜΝΩΝ

Η λιτανείες των Ρωμαίων για την άνεμθρία. Τὰ «Γυμνοπέδια» στή Βυζαντινή περίοδο. Προσκυνήματα γυμνών ανθρώπων. Μερικές περίεργες λιτανείες στο Παρίσι. Άνδρες και γυναίκες γυμνοί! Τὸ πάθημα ενός ιερέως. Ένα περίεργο έθιμο των Σέρβων κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οι άρχαίοι Ρωμαίοι, κατά τας περιόδους της άνομβρίας, συνήθιζαν να τελών λιτανείες, κατά τις όποιες έβγαιναν στους δρόμους γυμνοί και παρακαλούσαν τους θεούς να τους εφπλαχίσθουν και να στείλουν στή γη μια εύεργετική βροχή.

Ο Πετρώνιος άναφέρει ότι στις λιτανείες αυτές η εύγενής δέσποινας της Ρώμης ανέβαιναν σ' έναν άπ' τους εφτά λόφους της πόλεως, ζυόλτες και αυτές και με έξπλεκα μάλλια, και έκίτευαν τον Δία, με ζωήρες έκικλήσεις, να στείλη βροχή στή διψασμένη γη.

Σύμφωνα δέ με τη μαρτυρία ενός άλλου σύγχρονου ιστορικού κατά την τελετή των «Γυμνοποδίων»—όπως λέγοντο η τελετές αυτές—οι έπίσημοι της Ρώμης έδωζαν τὰ πορφυρά φορέματα τους και διευθύνονταν προς τὸ μέρος της γενικής συγκέντρωσης, προηγούμενων των ραβδούγων, οι όποιοι βάδιζαν με τὰς ράβδους των γυρισμένες προς τη γη.

Τὸ έθιμο αυτό το παρέλαβαν από τους Ρωμαίους και οι χριστιανοί, αν και στή αρχή το κατέκριναν. Ο αυτοκράτωρ Ηράκλειος μάλιστα σε κάποια λιτανεία βγήκε στους δρόμους της Κωνσταντινουπόλεως με τὸ κεφάλι άσκεπές και τὰ πόδια του γυμνά. Τὸ ίδιο άκριβώς έκανε και ο αυτοκράτωρ της Δύσεως Κάρολος, όταν έπρόκειτο να άναχωρήση για κάποια έκτακτη του, θέλοντας να δείξη έτσι την ταπεινότητά του προς τον Θεόν!

Σιγά-σιγά, η συνήθεια των περιέργων αυτών λιτανειών επέστρεψε σ' άλλη την Εδρώπη και προσέλαβε γενικό χαρακτήρα. (Όταν ο Λουδοβίκος Η' έτοιμαζόταν να έπιτεθί κατά των Άγγλων, που κατείχαν μιά πόλι του κράτους του, η βασιλίςσα και η ποιηκήσας διωγάνωσαν ύπερ της επιτυχίας της έκστοσταίας μιά λιτανεία.

Στή λιτανεία αυτή έλαβαν μέρος, όνι μόνον οι κάτοικοι του Παρισιού, αλλά και πολλοί παρεπιδηρουντες ξένοι, οι περισσότεροι δέ απ' αυτούς δέν έφορούσαν παρά μόνο τὸ πουκάμισό τους!

Στο βίο του Αγίου Δομνίκου άναφέρεται επίσης ότι κάποιος εύσεθής χριστιανός των χρόνων εκείνων έπήγε για να προσκυνήση τὰ λείψανα του αγίου, χωρίς να φορή άπολύτως τίποτε, έντελώς δηλαδή γυμνός.

Κατά τὸ 1315, τὰ γεωργικά προϊόντα της Γαλλίας είχαν καταστραφεί από τις πολλές βροχές και από τὰ χρόνια που έπεφταν καθημερινώς, αν και είχε φτάσει πια τὸ καλοκαίρι. Τότε οι κάτοικοι των Παρισίων άπο-

φάσισαν να κάνουν μιά λιτανεία, στήν όποία όλοι ανεξαιρέτως οι άνδρες ήσαν ντυμένοι όπως και ο προπάτωρ μας ο Άδάμ.

Κατά τις 30 Ιανουαρίου 1859, λόγω του λοιμού που είχε ένοχήμη την εποχή εκείνη στο Παρίσι, έγιναν πολλές λιτανείες μέσα στήν ίδια ήμερα. Καθώς δέ μιά πληροροεί ένας σύγχρονος συγγραφέας, στις λιτανείες αυτές έλαβαν μέρος άντρες, γυναίκες και παιδιά «και τὸ θέαμα δόξα τφ Θεφ, ήταν ύπερβολικά λαμπρό!» Για

Κάποιος δέ συνάδελός του, ο όποιος έσκανδαλίσθη από τὸ θέαμα τού γυμνού αυτού ιερέως και θέλησε να τον άποδοκιμάση, έξώρμησε τὸ πλήτηος σε τέτοιον σημείο, ώστε παρ' όλίγον να έυλοκοπήθη. Στο τέλος όμως, για να μιν τον έυλοκοπήσουν, τού έδωσαν ως όρο να τεθί επί κεφαλής της λιτανείας γυμνός και αυτός!

Τὸ μεσαιωνικό αυτό έθιμο διατηρείται κάπως και σήμερα σε μερικά μέρη της Σερβίας. (Όταν έρχεται η άνοιξη, στα χωριά αυτά μπαίνουν δυό Τσιγγάνοι, ένας νέος και μιά νέα, κατάνυμνοι και στολισμένοι με λουλούδια.

Οι Τσιγγάνοι αυτοί, που φέρουν τὸ όνομα «Ντοντολάδες», διευθύνονται στή μέση του χωριού, όπου ψάλλουν ένα τραγούδι για τή βροχή. Μόλις τὸ τελειώσουν, οι παριστάμενοι τους εφχουν στο κεφάλι έναν κουβά γεμάτο νερό, τον όποιο ακείνοι δέχονται: ά διαμαρτύρηται. (Όστερα μαζεύουν από τους συγκεντρωμένους χωρικούς τὰ απαραίτητα φιλοδώρηματα και πηγαίνουν σ' άλλο χωριό για να επαναλάβουν κι' εκεί τὰ ίδια.

Όστερα από τρεις ήμερες η λιτανείες ξανάγιναν, και αυτή τη φορά είχαν περισσότερη άκρόα γραφικότητα, γιατί όλοι σχεδόν όσοι συμμετείχαν σ' αυτές είχαν κρεμασμένα απ' τὸ λαιμό τους μεγάλα κομπολόγια προερχόμενα από τους Αγίους Τόπους.

Τὸν ίδιο χρόνο, κατά την τελευταία Κυριακή των Αποκριών, ξανάγιναν

και άλλες λιτανείες, στις όποιες έλαβαν μέρος μισόγυμνοι όλοι σχεδόν οι Παρισιοί άφοστέραν των φύλων και όλων των ένοριών.

Περισσότερο όμως απ' όλους έθαυμάστη κάποιος ιερέας όνόματι Φραγκίσκος, ο όποιος, ξεπερνώντας τ' εύσεβεια τούς ένορτες του, βγήκε στο δρόμο, φορώντας στή μέση του μονάχα μιά άσπρη λουρίδα!

Κάποιος δέ συνάδελός του, ο όποιος έσκανδαλίσθη από τὸ θέαμα τού γυμνού αυτού ιερέως και θέλησε να τον άποδοκιμάση, έξώρμησε τὸ πλήτηος σε τέτοιον σημείο, ώστε παρ' όλίγον να έυλοκοπήθη. Στο τέλος όμως, για να μιν τον έυλοκοπήσουν, τού έδωσαν ως όρο να τεθί επί κεφαλής της λιτανείας γυμνός και αυτός!

Τὸ μεσαιωνικό αυτό έθιμο διατηρείται κάπως και σήμερα σε μερικά μέρη της Σερβίας. (Όταν έρχεται η άνοιξη, στα χωριά αυτά μπαίνουν δυό Τσιγγάνοι, ένας νέος και μιά νέα, κατάνυμνοι και στολισμένοι με λουλούδια.

Οι Τσιγγάνοι αυτοί, που φέρουν τὸ όνομα «Ντοντολάδες», διευθύνονται στή μέση του χωριού, όπου ψάλλουν ένα τραγούδι για τή βροχή. Μόλις τὸ τελειώσουν, οι παριστάμενοι τους εφχουν στο κεφάλι έναν κουβά γεμάτο νερό, τον όποιο ακείνοι δέχονται: ά διαμαρτύρηται. (Όστερα μαζεύουν από τους συγκεντρωμένους χωρικούς τὰ απαραίτητα φιλοδώρηματα και πηγαίνουν σ' άλλο χωριό για να επαναλάβουν κι' εκεί τὰ ίδια.

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Η κυρία ντὲ Σεβινιέ δέν εφμιζετο μόνο για τὸ πνεύμα της, αλλά και για τὰ όρρα της χέρια. Για να διατηρήση τη λευκότητα και απαλότητα των μετεχειρίζετο τὸ εξής μίγμα:

Αμύδαλα γλυκά κοπανισμένα 500 γραμ.
Baume de la Mecque 4 »
Απόσταγμα βανίλλιας 3 σταγ.
Νερό από βρασμένα πιτούρα 1500 γραμ.

Ανακατεύετε καλά όλα τ' άνωτερω και τὰ περνάτε από ένα πολύ λεπτό καθαρό άσπρο ύφασμα.

Τὰ πιτούρα πρέπει να είνε 250 γραμμάρια και να βράσουν μέσα σε δυό λίτρες νερό, έως όπου να μείνι μόνο 1500 γραμμάρια νερό.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΠΕΡΡΕΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Αφιερωμένο στις νεαρές δεσποινίδες, για να μάθουν πού οδηγεί μια απερισκεπτη αγάπη, ένας τυφλός έρωτας...).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Κι' εγώ, κύριε, έπευσα να του απαντήσω με ανάλογη ευγένεια, δεν μπορούσα να φαντασθώ πως μπαίνοντας εδώ μέσα, για πρώτη και τελευταία βέβαια φορά, θα συναντούσα ένα τόσο σπουδαίο πρόσωπο σαν εσάς...

Ο πρίγκιπς έγείλασε με συγκρατημένα και μου είπε:

— Γιατί χαμηλώνετε τα μάτια σας, δεσποινίς; Γιατί δεν αφήνετε να χωρώ το φωτεινό βλέμμα σας, το οποίο απ' την πρώτη στιγμή που σας είδα μου πλημύρισε μ' έρωτα την καρδιά;

Λέγοντας τα λόγια αυτά, πήρε τα χέρια μου μέσα στα δικά του, ένω όμως φρόντισα να τα αποσύρω και να τραβήξω πριν ακόμα προστάξει να αγγίξω τα χείλη του άπανά μου...

— Κύριε, πού είπα τότε με κάποιο θυμό, μόλις πρό όλίγον έμαθα σε τι είδους σπίτι βρίσκομαι. Εύαρεστηθήτε λοιπόν να πάψετε να μου φέρεστε όπως στις άλλες γυναίκες αυτού του καταγωγίου κι' επιτρέψατέ μου να σας εγκαταλείψω για να πάω να βρω τον άνθρωπο που είχε την άφροσύνη να με φέρη εδώ μέσα...

— Τόσο γρήγορα λοιπόν ζητάτε να μ' αφήσετε; Μά δεν πιστεύω ναστε τόσο πολύ σκληρόκαρδη. Βασιστήστε, δεσποινίς, στη διαβεβαίωση της άκρας εκτιμήσεώς μου απέναντί σας και δεχτείτε να μ' ακούσετε για λίγες στιγμές μονάχα. Η καλλονή σας μ' επλήρωσε κατάβαθα!... Είμαι άγαμος, πλούσιος και γενναίωδωρος με το παρκαπάνω. Σας βρίσκω ωραία, θαυμαστή, αξιοπρεπή, τύπο τελείας γυναίκας. Βάψω λοιπόν αύτη τη στιγμή μπροστά στα πόδια σας το αίσθημά μου και την παρουσία μου. Για σας η αγάπη μου, για σας τα πλούτη μου, για σας τα άνακτορά μου, για σας όλα. Για να τα έχετε, αρκεί να προσέρετε μια λέξη μονάχα...

— Φτάνει, φτάνει, κύριε! τόν διέκοψα γεμάτη οργή. Δεν φταίτε εσείς, ωστόσο. Φταίει εκείνος που μ' έφερε εδώ. Το μέρος αυτό που έτυχε να συναντηθούμε είναι τέτοιο, ώστε να δικαιολογή την πλανορή σας ιδέα και τις άνήθικες προτάσεις σας. Άφου λοιπόν θέλετε να το επαναλάβω, μάθετε ότι εγώ είμαι...

— Δεν μου χρειάζονται εξηγήσεις, δεσποινίς. Ξέρω τα κατέκαστα της ζωής σας...

— Ξέρετε λοιπόν, κύριε, ότι άνηκω σ' άλλον και έπειτα απ' αυτό τολμάτε να...

— Ναί, δεσποινίς... Τολμάω να σας πω λέω όλα αυτά, γιατί θέλω να σας κάνω δική μου και να σας αναδάσω στο θρόνο της δόξας, του πλούτου, της ευτυχίας...

— Με βρίζετε, κύριε... Είμαι ένα νύμφη και να

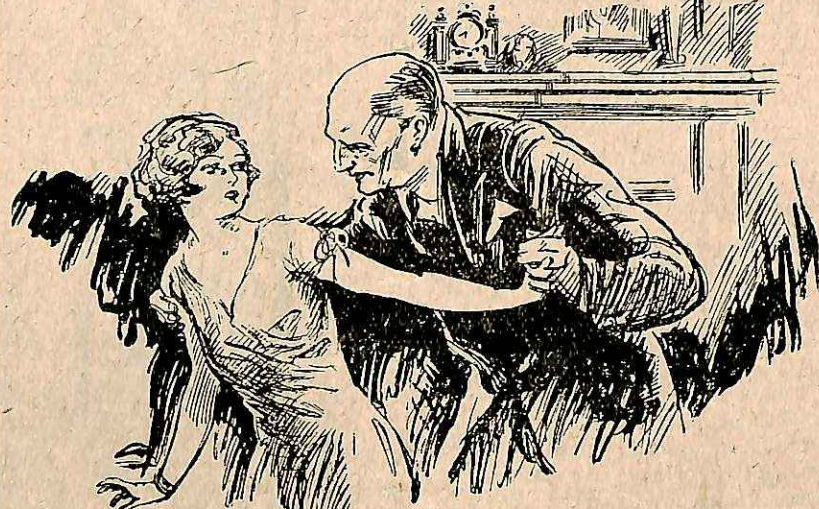
τίμιο κορίτσι και σε λίγον καιρό θα γίνω γυναίκα εκείνου που άγιστώ και λατρεύω...

— Εγώ όμως, Άλίκη, θα περιμένω πάντα τη συγκρατηθεί σας για να στεφανώσω την αγάπη μας με την επιτυχία και το θρίαμβο...

— Ποτέ! ποτέ! φώναζε έξω φρεσών πειά. Συγχρόνως σηκώθηκα κι' έτρεξα προς την αίθουσα του χορού. Μόλις όμως άνοιξα την πόρτα, βρέθηκα μπροστά στο Γουσταύο. Τόν επλησίασα άμέσως τρέποντας από τη σύγχυση μου.

— Τι έχεις, Άλίκη; με ρώτησε.

— Πάω... πάω να φύγωμε απ'

Φρόντισα να τραβήξω πριν προστάξει ν' αγγίξω τα χείλη του πάνω μου...

αυτό το σπίτι! του φώναξα. Δεν μπορώ να μείνω άλλο εδώ μέσα, Γουσταύο...

— Καλά, άς φύγουμε, αφού το θέλεις, μου απάντησε άπότομα, κατεβάζοντας τα μούτρα του.

— Μόλις φτάσαμε σπίτι, έπεσα πάνω σε μια καρτέλα κι' άρχισα να ξεσπάσω όλα τα δάκρυα που συγχρότωςσα στο δρόμο με δυσκολία.

Ο Πρεβάλ στην αρχή δεν με πρόσεξε καθόλου. Όταν όμως συνήλθε κάπως από την ασηρημάδα που τόν είχε καταλάβει, ήλθε κοντά μου και με ρώτησε γιατί έκλαιγα.

Τού διηγήθηκα τότε κλαίγοντας, πικρά τις διάφορες προσβολές που μου έβρισαν σ' εκείνο το άλογό καταγώνιο.

Ο Πρεβάλ όμως ούτε παρατήρησε για όλα άκουσε. Μόλις άκουσε να του καταγορεύω την άνήθικη διαγωγή που ποίκαλπος, άρχισε

— Με βρίζετε, κύριε... Είμαι ένα νύμφη και να

με μαλώνει, γιατί, καθώς έλεγε, θα έβγαζε εξ αίτιας μου την προστασία του ύψλφου αυτού προσώπου.

— Ήθελες λοιπόν, Γουσταύε, να υποκύβω στις άνομες επιθυμίες του; τόν ρώτησα κατάπληκτη.

— Όχι, μου είπε. Άλλ' ό πρίγκιπς Κερσαλφ, μεγάλος πολιτικός της ήμέρας και άπεσταλμένος της Ρωσίας στη Γαλλική Αδλή, ήξερε κάποια καλύτερη ύποδοξη εκ μέρους σου!...

— Πρεβάλ, με κάνεις να ανατριχιάζω! φώναζε έντρομη. Τέτοιες συμβουλές δίνεις σ' εκείνη που άγαπάς και πού σκοπεύεις να κάνεις γυναίκα σου;

— Ήθελες λοιπόν, Γουσταύε, να υποκύβω στις άνομες επιθυμίες του; τόν ρώτησα κατάπληκτη.

— Όχι, μου είπε. Άλλ' ό πρίγκιπς Κερσαλφ, μεγάλος πολιτικός της ήμέρας και άπεσταλμένος της Ρωσίας στη Γαλλική Αδλή, ήξερε κάποια καλύτερη ύποδοξη εκ μέρους σου!...

— Πρεβάλ, με κάνεις να ανατριχιάζω! φώναζε έντρομη. Τέτοιες συμβουλές δίνεις σ' εκείνη που άγαπάς και πού σκοπεύεις να κάνεις γυναίκα σου;

— Ήθελες λοιπόν, Γουσταύε, να υποκύβω στις άνομες επιθυμίες του; τόν ρώτησα κατάπληκτη.

— Όχι, μου είπε. Άλλ' ό πρίγκιπς Κερσαλφ, μεγάλος πολιτικός της ήμέρας και άπεσταλμένος της Ρωσίας στη Γαλλική Αδλή, ήξερε κάποια καλύτερη ύποδοξη εκ μέρους σου!...

— Πρεβάλ, με κάνεις να ανατριχιάζω! φώναζε έντρομη. Τέτοιες συμβουλές δίνεις σ' εκείνη που άγαπάς και πού σκοπεύεις να κάνεις γυναίκα σου;

— Ήθελες λοιπόν, Γουσταύε, να υποκύβω στις άνομες επιθυμίες του; τόν ρώτησα κατάπληκτη.

— Όχι, μου είπε. Άλλ' ό πρίγκιπς Κερσαλφ, μεγάλος πολιτικός της ήμέρας και άπεσταλμένος της Ρωσίας στη Γαλλική Αδλή, ήξερε κάποια καλύτερη ύποδοξη εκ μέρους σου!...

— Πρεβάλ, με κάνεις να ανατριχιάζω! φώναζε έντρομη. Τέτοιες συμβουλές δίνεις σ' εκείνη που άγαπάς και πού σκοπεύεις να κάνεις γυναίκα σου;

— Ήθελες λοιπόν, Γουσταύε, να υποκύβω στις άνομες επιθυμίες του; τόν ρώτησα κατάπληκτη.

— Όχι, μου είπε. Άλλ' ό πρίγκιπς Κερσαλφ, μεγάλος πολιτικός της ήμέρας και άπεσταλμένος της Ρωσίας στη Γαλλική Αδλή, ήξερε κάποια καλύτερη ύποδοξη εκ μέρους σου!...

— Πρεβάλ, με κάνεις να ανατριχιάζω! φώναζε έντρομη. Τέτοιες συμβουλές δίνεις σ' εκείνη που άγαπάς και πού σκοπεύεις να κάνεις γυναίκα σου;

— Ήθελες λοιπόν, Γουσταύε, να υποκύβω στις άνομες επιθυμίες του; τόν ρώτησα κατάπληκτη.

— Όχι, μου είπε. Άλλ' ό πρίγκιπς Κερσαλφ, μεγάλος πολιτικός της ήμέρας και άπεσταλμένος της Ρωσίας στη Γαλλική Αδλή, ήξερε κάποια καλύτερη ύποδοξη εκ μέρους σου!...

Γουσταύο!... Άν έκανα αυτές τις ύποχωρήσεις, θάμουν μια άτιμη γυναίκα!

— Και έν τούτοις ή προστασία αυτού του ανθρώπου μου χρειάζεται περισσότερο από κάθε άλλη, φώναζε ό Πρεβάλ χτυπώντας τα πόδια του στο πάτωμα.

— Η προστασία του! Και τί άνάγκη τόν έχεις αυτόν; Μήπως δεν είσαι ανεξάρτητος; Η παρουσία σου, δόξα τώ Θεώ...

— Έβρεις δικήν, άλλ' ή παρουσία μου δεν μου φτάνει. Για την ύψηλή θέση που επιζητώ αυτές τις ήμέρες, έχω άπαραίτητη άνάγκη της προστασίας του πρίγκιπς Κερσαλφ, σύνομουμένου του αυτοκράτορος της Ρωσίας και συνδεδεμένου στενάτατα με τους δικούς μας ύπουργούς...

— Πρεβάλ! Θά φτάσεις λοιπόν στο σημείο να εξαγοράσεις με την τιμή της συζύγου σου μια εύνοια, μια προστασία, μια θέση, για την οποία άργότερα θα κοκκινίζεις;

— Τι είναι αυτό που λές, Άλίκη! Ποιος είπε ποτέ τέτοιο πράγμα; Άκουσε με με προσοχή και θα συμφωνήσεις, έλπίζω, μαζί μου. Οι ισχυροί της ήμέρας είναι ύπερβολικά έγωϊστές κι' άνισήστοι. Για κάθε χάρη που θά σου κάνουν, έχουν την άπειρή κι να τους ύποτάσσονται τυφλά και να τους φέρονται κολεκτικώς. Για να σου φανή χρήσιμος ένας ισχυρός, χρειάζεται να του ίκανοποιήσεις μια επιθυμία. Άλλοιώς θα περιοριστεί σε παχειά λόγια και όλο τ'ό ένδιαιφέρον του θά σταματήσει εκεί. Λοιπόν ή πρίγκιπς Κερσαλφ είναι άνάγκη να βρω κάποια περιποίησι εκ μέρους σου.

— Άν τού δώσης μερικάς ελπίδες, δεν θά δυσκολευτή καθόλου να μου παραχωρήσει τη θέση που ζητώ. Τότε στεφανώνουμε με την όραία μου Άλίκη και περνά μαζί της μια ζωή λαμπρή κι' εύτυχισμένη... Πώς;...

— Άλλά νομίζω, Γουσταύε, του παρατήρησα, ότι και χωρίς να ξεπέσουμε σε τέτοιο σημείο, ή παρουσία μας είναι άρκετή ώστε να μας έξασφαλίσω μια άνετη και μεγαλοπρεπή ζωή.

— Η παρουσία μου, είπες; Άλλοί μου! Τ'ά τρία τέταρτα απ' αυτή δεν άνήκουν πειά σε μένα, γιατί μου τ'ά πήραν οι άλβητοι δανειστά μου. Όσο για το ένα τέταρτο που μένει, αυτό είναι άνεπαρκές για τις τόσες άνάγκες μας...

— Ναί, άλλ' ή έπιστομή σου, Γουσταύε, τ'ό έντιμο έπάγγελμά του δικηγόρου;...

— Άλλά νομίζω, Γουσταύε, του παρατήρησα, ότι και χωρίς να ξεπέσουμε σε τέτοιο σημείο, ή παρουσία μας είναι άρκετή ώστε να μας έξασφαλίσω μια άνετη και μεγαλοπρεπή ζωή.

— Η παρουσία μου, είπες; Άλλοί μου! Τ'ά τρία τέταρτα απ' αυτή δεν άνήκουν πειά σε μένα, γιατί μου τ'ά πήραν οι άλβητοι δανειστά μου. Όσο για το ένα τέταρτο που μένει, αυτό είναι άνεπαρκές για τις τόσες άνάγκες μας...

— Ναί, άλλ' ή έπιστομή σου, Γουσταύε, τ'ό έντιμο έπάγγελμά του δικηγόρου;...

— Άλλά νομίζω, Γουσταύε, του παρατήρησα, ότι και χωρίς να ξεπέσουμε σε τέτοιο σημείο, ή παρουσία μας είναι άρκετή ώστε να μας έξασφαλίσω μια άνετη και μεγαλοπρεπή ζωή.

— Η παρουσία μου, είπες; Άλλοί μου! Τ'ά τρία τέταρτα απ' αυτή δεν άνήκουν πειά σε μένα, γιατί μου τ'ά πήραν οι άλβητοι δανειστά μου. Όσο για το ένα τέταρτο που μένει, αυτό είναι άνεπαρκές για τις τόσες άνάγκες μας...

— Ναί, άλλ' ή έπιστομή σου, Γουσταύε, τ'ό έντιμο έπάγγελμά του δικηγόρου;...

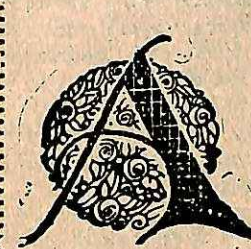
— Άλλά νομίζω, Γουσταύε, του παρατήρησα, ότι και χωρίς να ξεπέσουμε σε τέτοιο σημείο, ή παρουσία μας είναι άρκετή ώστε να μας έξασφαλίσω μια άνετη και μεγαλοπρεπή ζωή.

(Ακολουθεί).

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΓΛΥΠΤΟΥ

Ο Μιχαήλ Σαλβούτσι και ή άγαπημένη του σύζυγος Κλελία. Ο θάνατός της και ή συντριβή του καλλιτέχνη. Όπου ο Σαλβούτσι λησμονεί την τέχνη του... Καλύτερος σε μοναστήρι. Ένα καρτό που ζυγνάζει το ταλέντο του. Νυχτρες άγρυπνίας. Η έπιστροφή προς τη ζωή... Η άγνωστη φτώχη κοπέλλα. Όπου ή τέχνη νικάει τη θλίψη. Ο θάνατος του γλύπτου κ.τ.λ.

χαήλ Σαλβούτσι, έναν από τους καλύτερους γλύπτες της Αναγεννήσεως.

Νέος ακόμη, ο Σαλβούτσι έδειχνε πως είχε έξαιρετικό ταλέντο και πως γρήγορα θ' αναδεικνυόταν άνάμεσα στους καλλιτέχνες της εποχής του. Ήταν πλούσιος κι' εύτυχισμένος. Είχε παντρευτεί από έρωτα γεμάτον θέρη κι' άφοσίωσι, και ή όραία σύζυγός του Κλελία ήταν από τα άγαθά εκείνα πνεύματα, από τους άγγέλους εκείνους, τους όποιους ή καλή τύχη βάσει δίπλα στους καλλιτέχνες για να τους εμπνέουν και να τους ένδραρύνουν.

Έτσι, σιγά-σιγά, όρμασμένο πειά το ταλέντο του Σαλβούτσι, είχε άρχισει ν' αποδίδει τους όμοιους καρπούς του. Έξαρνα όμως, στη μέση αυτής της εύτυχίας του και μόλις αντίκριζε το θρίαμβο και την επιτυχία, ένα τρομερό δυστύχημα ήθε να πλήξει το νεαρό καλλιτέχνη. Η άγαπημένη του Κλελία πέθανε μέσα σε τρεις μέρες, άφροντας πίσω τ'ό συντετριμμένο τόν άνθρωπο που τ'ό έλλυ τόν είχε αγαπήσει.

Υπάρχουν δοκιμασίες και θλίψεις, που δίνουν καινούργιες πηγές έμπνεύσεως στους καλλιτέχνες. Μά άρχοντας και άλλες που τους σκοτώνουν κυριολεκτικώς και τους κάνουν άνικανους για έργασια, για άπόδοσι. Αυτό το δεύτερο συνέβη και με τόν Σαλβούτσι. Ο πόνος του, ή άπελπισία τόν έρωθόσε στη άγαπημένης του, τόν έορκε να μιά πλήρη άδράνεια, μια τελεία νάρκη και παράλυσι όλων των ίκανοτήτων του. Από την ήμερα που πέθανε ή γυναίκα του, τó θεωρούσε πειά ήρωσμία να ξαναπάση τη σμίλη του. Οι διογάρου τόν άναφέρουν ότι είχε περιπέσει σε μια τρομερή κατάσταση. Δεν έβγαζε καθόλου από το σπίτι του, μά και, μένοντας κλεισμένος μέσα, δεν έκανε τίποτε. Όρες όλόκληρες καθόταν πλαγιασμένος σ' ένα νταβάνι, με τα μάτια κορφομένα άπλανή στο ταβάνι, άκίνητος, άδρανής. Πού και πού μόνο έρχινε κανένα θλιβερό βλέμμα στα μισοτελειωμένα έργα του, τόν πειρασμό αυτόν δεν μπόρεσε πειά να τόν αποφυγή από τότε.

Ένα βράδυ, συνεχίζει ό βιβλιογράφος του, ό γλύπτης πήρε στο καλλι του ένα κοίτσουρο. Και τη νύχτα εκείνη, και την επομένη, και τις άλλες νυχτρες ακόμη, τó καντηλέρι του έμενε άναμένο ως την αύγή, ως την ώρα που ή καμπάνες χαιρετίζουν τόν έρχομό της μέρας και οι άλλοι καλόγηροι, που έμεναν στα γειτονικά καλλι, τόν άκουαν ν' άναστενάξει και να βαρυγκομά όλοένα κι' έλεγαν: «Πόση πίστι έχει αυτός ό άνθρωπος! Πόσο προσεύχεται!...».

Τό πρωί της έβδομης ήμέρας, με τα χέρια σακατεμένα πειά, μά με τη φυσιογνωμία φωτισμένη από μια παρξένη λάμψη, ό γλύπτης κάτι σήκωσε από τη γωνία καί τó τοποθέτησε στη μέση του καλλιού του, κι' αυτό τó κάπι ήταν ένα άγαλματάκι. Τό χοντροκομμένο έκαινε κοίτσουρο τó είχε πελεκήσει, τó είχε σκαλίσει μ' ένα μαχαίρι τόν μαγειρείου. Αυτό τόν είχε άπασχολήσει νυχτρες όλόκληρες, κι' αυτό είχε ξυπνήσει ή ιδιοφυία του. Μά και πάλι δεν είχε λέξι. Και τότε, με τα παρδύρα άνοιχτά, μέσα στην αύγή, ένθ ή καμπάνες χτυπούσαν μαζικά με τó λιμάνι άρχισε να άναταρσέσαι για την κίνησι της μέρας, ό Σαλβούτσι άρπασε μια σμίλη κι' άρχισε να χτυπά δυνατά, με όρημ, τó μαρμαρο, στο όποιο ήθελε να δώσει μορφή και ζωή!...

Ο Μιχαήλ Σαλβούτσι άφησε άρετά έργα, που δείχνουν πως είνε δημιουργήματα μιας άληθινής ιδιοφυίας. Μά τα έργα του αυτά είνε πολύ λίγα, γιατί ό καλλιτέχνης δεν έζησε πολύ. Μέσα στην παραφορά τόν είχε διαπράξει την ιεροσυλία να γλύψει έναν Σάτυρο μέσα σ' ένα καλλι μοναστηριού, δεν ήταν τίποτε έμπρός στην ιεροσυλία που διέπρατε άπέναντι της μνήμης της Κλελίας του.

Μά ο Σαλβούτσι δεν συλλογίζτανε πειά τίποτε απ' αυτά. Μέσα τόν είχε συντελέσει σ' ή μια τρομακτική αλλαγή. Η σκληρότη του δοκιμασία είχε τελειώσει. Καί, την ίδια νύχτα, κατά τα μεσάνυχτα, έφυγε κορυά άπό τó μοναστήρι, κουβαλώντας μαζί και τó Σάτυρό του, και την έπομένη έβγασε σ' ή Βενετία.

Μια γόνδολα, συνεχίζει ό βιογράφος του, τόν πήγε ως τα σκαλιά του μεγάρου του, που τó είχε εγκαταλείψει τόσον καιρό. Τη στιγμή που άνοιγε την πόρτα με τó σκουριασμένο κλειδί του, παρατήρησε μια κοπέλλα, που κοιμότανε, ξαπλωμένη επάνω στα μάρμαρα. Φαίνεται πως θά είχε περάσει τη νύχτα σε κανένα καπηλειό μαζί με μεθυσμένους ναυτες. Μά τί σημασία μπο

του, τόν πήγε ως τα σκαλιά του μεγάρου του, που τó είχε εγκαταλείψει τόσον καιρό. Τη στιγμή που άνοιγε την πόρτα με τó σκουριασμένο κλειδί του, παρατήρησε μια κοπέλλα, που κοιμότανε, ξαπλωμένη επάνω στα μάρμαρα. Φαίνεται πως θά είχε περάσει τη νύχτα σε κανένα καπηλειό μαζί με μεθυσμένους ναυτες. Μά τί σημασία μπο

του, τόν πήγε ως τα σκαλιά του μεγάρου του, που τó είχε εγκαταλείψει τόσον καιρό. Τη στιγμή που άνοιγε την πόρτα με τó σκουριασμένο κλειδί του, παρατήρησε μια κοπέλλα, που κοιμότανε, ξαπλωμένη επάνω στα μάρμαρα. Φαίνεται πως θά είχε περάσει τη νύχτα σε κανένα καπηλειό μαζί με μεθυσμένους ναυτες. Μά τί σημασία μπο

του, τόν πήγε ως τα σκαλιά του μεγάρου του, που τó είχε εγκαταλείψει τόσον καιρό. Τη στιγμή που άνοιγε την πόρτα με τó σκουριασμένο κλειδί του, παρατήρησε μια κοπέλλα, που κοιμότανε, ξαπλωμένη επάνω στα μάρμαρα. Φαίνεται πως θά είχε περάσει τη νύχτα σε κανένα καπηλειό μαζί με μεθυσμένους ναυτες. Μά τί σημασία μπο

ΛΗΘΙΝΑ μυθιστοριματι κ' ες περιπέτειες παρρουσιάζει, πολλές φορές, ή ζωή πολλών μεγάλων καλλιτεχνών. Αυτό άκριβώς συνέβη και με τόν Μιχαήλ Σαλβούτσι, έναν από τους καλύτερους γλύπτες της Αναγεννήσεως.

Νέος ακόμη, ο Σαλβούτσι έδειχνε πως είχε έξαιρετικό ταλέντο και πως γρήγορα θ' αναδεικνυόταν άνάμεσα στους καλλιτέχνες της εποχής του. Ήταν πλούσιος κι' εύτυχισμένος. Είχε παντρευτεί από έρωτα γεμάτον θέρη κι' άφοσίωσι, και ή όραία σύζυγός του Κλελία ήταν από τα άγαθά εκείνα πνεύματα, από τους άγγέλους εκείνους, τους όποιους ή καλή τύχη βάσει δίπλα στους καλλιτέχνες για να τους εμπνέουν και να τους ένδραρύνουν.

Έτσι, σιγά-σιγά, όρμασμένο πειά το ταλέντο του Σαλβούτσι, είχε άρχισει ν' αποδίδει τους όμοιους καρπούς του. Έξαρνα όμως, στη μέση αυτής της εύτυχίας του και μόλις αντίκριζε το θρίαμβο και την επιτυχία, ένα τρομερό δυστύχημα ήθε να πλήξει το νεαρό καλλιτέχνη. Η άγαπημένη του Κλελία πέθανε μέσα σε τρεις μέρες, άφροντας πίσω τ'ό συντετριμμένο τόν άνθρωπο που τ'ό έλλυ τόν είχε αγαπήσει.

Υπάρχουν δοκιμασίες και θλίψεις, που δίνουν καινούργιες πηγές έμπνεύσεως στους καλλιτέχνες. Μά άρχοντας και άλλες που τους σκοτώνουν κυριολεκτικώς και τους κάνουν άνικανους για έργασια, για άπόδοσι. Αυτό το δεύτερο συνέβη και με τόν Σαλβούτσι. Ο πόνος του, ή άπελπισία τόν έρωθόσε στη άγαπημένης του, τόν έορκε να μιά πλήρη άδράνεια, μια τελεία νάρκη και παράλυσι όλων των ίκανοτήτων του. Από την ήμερα που πέθανε ή γυναίκα του, τó θεωρούσε πειά ήρωσμία να ξαναπάση τη σμίλη του. Οι διογάρου τόν άναφέρουν ότι είχε περιπέσει σε μια τρομερή κατάσταση. Δεν έβγαζε καθόλου από το σπίτι του, μά και, μένοντας κλεισμένος μέσα, δεν έκανε τίποτε. Όρες όλόκληρες καθόταν πλαγιασμένος σ' ένα νταβάνι, με τα μάτια κορφομένα άπλανή στο ταβάνι, άκίνητος, άδρανής. Πού και πού μόνο έρχινε κανένα θλιβερό βλέμμα στα μισοτελειωμένα έργα του, τόν πειρασμό αυτόν δεν μπόρεσε πειά να τόν αποφυγή από τότε.

Ένα βράδυ, συνεχίζει ό βιβλιογράφος του, ό γλύπτης πήρε στο καλλι του ένα κοίτσουρο. Και τη νύχτα εκείνη, και την επομένη, και τις άλλες νυχτρες ακόμη, τó καντηλέρι του έμενε άναμένο ως την αύγή, ως την ώρα που ή καμπάνες χαιρετίζουν τόν έρχομό της μέρας και οι άλλοι καλόγηροι, που έμεναν στα γειτονικά καλλι, τόν άκουαν ν' άναστενάξει και να βαρυγκομά όλοένα κι' έλεγαν: «Πόση πίστι έχει αυτός ό άνθρωπος! Πόσο προσεύχεται!...».

Τό πρωί της έβδομης ήμέρας, με τα χέρια σακατεμένα πειά, μά με τη φυσιογνωμία φωτισμένη από μια παρξένη λάμψη, ό γλύπτης κάτι σήκωσε από τη γωνία καί τó τοποθέτησε στη μέση του καλλιού του, κι' αυτό τó κάπι ήταν ένα άγαλματάκι. Τό χοντροκομμένο έκαινε κοίτσουρο τó είχε πελεκήσει, τó είχε σκαλίσει μ' ένα μαχαίρι τόν μαγειρείου. Αυτό τόν είχε άπασχολήσει νυχτρες όλόκληρες, κι' αυτό είχε ξυπνήσει ή ιδιοφυία του. Μά και πάλι δεν είχε λέξι. Και τότε, με τα παρδύρα άνοιχτά, μέσα στην αύγή, ένθ ή καμπάνες χτυπούσαν μαζικά με τó λιμάνι άρχισε να άναταρσέσαι για την κίνησι της μέρας, ό Σαλβούτσι άρπασε μια σμίλη κι' άρχισε να χτυπά δυνατά, με όρημ, τó μαρμαρο, στο όποιο ήθελε να δώσει μορφή και ζωή!...

Ο Μιχαήλ Σαλβούτσι άφησε άρετά έργα, που δείχνουν πως είνε δημιουργήματα μιας άληθινής ιδιοφυίας. Μά τα έργα του αυτά είνε πολύ λίγα, γιατί ό καλλιτέχνης δεν έζησε πολύ. Μέσα στην παραφορά τόν είχε διαπράξει την ιεροσυλία να γλύψει έναν Σάτυρο μέσα σ' ένα καλλι μοναστηριού, δεν ήταν τίποτε έμπρός στην ιεροσυλία που διέπρατε άπέναντι της μνήμης της Κλελίας του.

Μά ο Σαλβούτσι δεν συλλογίζτανε πειά τίποτε απ' αυτά. Μέσα τόν είχε συντελέσει σ' ή μια τρομακτική αλλαγή. Η σκληρότη του δοκιμασία είχε τελειώσει. Καί, την ίδια νύχτα, κατά τα μεσάνυχτα, έφυγε κορυά άπό τó μοναστήρι, κουβαλώντας μαζί και τó Σάτυρό του, και την έπομένη έβγασε σ' ή Βενετία.

Μια γόνδολα, συνεχίζει ό βιογράφος του, τόν πήγε ως τα σκαλιά του μεγάρου του, που τó είχε εγκαταλείψει τόσον καιρό. Τη στιγμή που άνοιγε την πόρτα με τó σκουριασμένο κλειδί του, παρατήρησε μια κοπέλλα, που κοιμότανε, ξαπλωμένη επάνω στα μάρμαρα. Φαίνεται πως θά είχε περάσει τη νύχτα σε κανένα καπηλειό μαζί με μεθυσμένους ναυτες. Μά τί σημασία μπο

του, τόν πήγε ως τα σκαλιά του μεγάρου του, που τó είχε εγκαταλείψει τόσον καιρό. Τη στιγμή που άνοιγε την πόρτα με τó σκουριασμένο κλειδί του, παρατήρησε μια κοπέλλα, που κοιμότανε, ξαπλωμένη επάνω στα μάρμαρα. Φαίνεται πως θά είχε περάσει τη νύχτα σε κανένα καπηλειό μαζί με μεθυσμένους ναυτες. Μά τί σημασία μπο

του, τόν πήγε ως τα σκαλιά του μεγάρου του, που τó είχε εγκαταλείψει τόσον καιρό. Τη στιγμή που άνοιγε την πόρτα με τó σκουριασμένο κλειδί του, παρατήρησε μια κοπέλλα, που κοιμότανε, ξαπλωμένη επάνω στα μάρμαρα. Φαίνεται πως θά είχε περάσει τη νύχτα σε κανένα καπηλειό μαζί με μεθυσμένους ναυτες. Μά τί σημασία μπο

του, τόν πήγε ως τα σκαλιά του μεγάρου του, που τó είχε εγκαταλείψει τόσον καιρό. Τη στιγμή που άνοιγε την πόρτα με τó σκουριασμένο κλειδί του, παρατήρησε μια κοπέλλα, που κοιμότανε, ξαπλωμένη επάνω στα μάρμαρα. Φαίνεται πως θά είχε περάσει τη νύχτα σε κανένα καπηλειό μαζί με μεθυσμένους ναυτες. Μά τί σημασία μπο

του, τόν πήγε ως τα σκαλιά του μεγάρου του, που τó είχε εγκαταλείψει τόσον καιρό. Τη στιγμή που άνοιγε την πόρτα με τó σκουριασμένο κλειδί του, παρατήρησε μια κοπέλλα, που κοιμότανε, ξαπλωμένη επάνω στα μάρμαρα. Φαίνεται πως θά είχε περάσει τη νύχτα σε κανένα καπηλειό μαζί με μεθυσμένους ναυτες. Μά τί σημασία μπο

του, τόν πήγε ως τα σκαλιά του μεγάρου του, που τó είχε εγκαταλείψει τόσον καιρό. Τη στιγμή που άνοιγε την πόρτα με τó σκουριασμένο κλειδί του, παρατήρησε μια κοπέλλα, που κοιμότανε, ξαπλωμένη επάνω στα μάρμαρα. Φαίνεται πως θά είχε περάσει τη νύχτα σε κανένα καπηλειό μαζί με μεθυσμένους ναυτες. Μά τί σημασία μπο

του, τόν πήγε ως τα σκαλιά του μεγάρου του, που τó είχε εγκαταλείψει τόσον καιρό. Τη στιγμή που άνοιγε την πόρτα με τó σκουριασμένο κλειδί του, παρατήρησε μια κοπέλλα, που κοιμότανε, ξαπλωμένη επάνω στα μάρμαρα. Φαίνεται πως θά είχε περάσει τη νύχτα σε κανένα καπηλειό μαζί με μεθυσμένους ναυτες. Μά τί σημασία μπο

του, τόν πήγε ως τα σκαλιά του μεγάρου του, που τó είχε εγκαταλείψει τόσον καιρό. Τη στιγμή που άνοιγε την πόρτα με τó σκουριασμένο κλειδί του, παρατήρησε μια κοπέλλα, που κοιμότανε, ξαπλωμένη επάνω στα μάρμαρα. Φαίνεται πως θά είχε περάσει τη νύχτα σε κανένα καπηλειό μαζί με μεθυσμένους ναυτες. Μά τί σημασία μπο

μέρας και οι άλλοι καλόγηροι, που έμεναν στα γειτονικά καλλι, τόν άκουαν ν' άναστενάξει και να βαρυγκομά όλοένα κι' έλεγαν: «Πόση πίστι έχει αυτός ό άνθρωπος! Πόσο προσεύχεται!...».

Τό πρωί της έβδομης ήμέρας, με τα χέρια σακατεμένα πειά, μά με τη φυσιογνωμία φωτισμένη από μια παρξένη λάμψη, ό γλύπτης κάτι σήκωσε από τη γωνία καί τó τοποθέτησε στη μέση του καλλιού του, κι' αυτό τó κάπι ήταν ένα άγαλματάκι. Τό χοντροκομμένο έκαινε κοίτσουρο τó είχε πελεκήσει, τó είχε σκαλίσει μ' ένα μαχαίρι τόν μαγειρείου. Αυτό τόν είχε άπασχολήσει νυχτρες όλόκληρες, κι' αυτό είχε ξυπνήσει ή ιδ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Όλοι οι μεγάλοι Παρισινοί οίκοι Μόδας έκθεσαν τον τελευταίο καιρό θαυμάσιες βραδυνές τουαλέτες.

Μεταξύ αυτών, ο γνωστός οίκος Πατου έχει λανσάρι ωραϊστάτα φορέματα από τουλί, με ένκρουστασίον από ταφτά.

Ο οίκος Πουαρέ πάλι έχει «κρεάρεν» αρμονικώτατα φορέματα στυλ αρχαϊκού, από σατέν.

Με το ύφασμα αυτό επιτυγχάνονται θαυμάσια ή καλλιτεχνικές πτυχές και τα ντραπέ, που υπενθυμίζουν τα απλά και μεγαλοπρεπή συγγενώς φορέματα των αρχαίων Έλληνικών αγάλματων.

Για να γίνουν όμως τα ντραπέ αυτά, χρειάζεται μεγάλη τέχνη και γούστο πολύ καλλιτεχνικό.

Κανένα όμως άλλο φόρεμα βραδυνό δεν είχε τόσο ωραίο και επιβλητικό, όσο ένα φόρεμα από σατέν, ή πλός, αλλά και ντραπαρισμένο με τέχνη.

Ένα τέτοιο φόρεμα όμως απαιτεί και σώμα με γραμμές καλλιτεχνικές και ανόστητα επιβλητικά.

Τα φορέματα από μουσελίνα είναι πολύ επίσης ανόστη εφέτος από Παρίσι. Γίνονται με φούστες πιο μακρές πίσω και με πτυχισμένες μπέρτες στο κορμάκι, ριγμένες πίσω στην πλάτη.

Για τα νέα κορίτσια είναι πολύ κατάλληλα βραδυνά φορέματα που γίνονται με το συνδυασμό ρόζ, βελανιδιάς, κίτρινης ανοιχτής μουσελίνας και μουσελίνας πράσινης ανοιχτής.

Για κυρίες όμως είναι προτιμότερη η μαύρη και πράσινη σκούρα μουσελίνα.

Φορέματα από μουσελίνα γαρνίζονται με μεγάλα τριαντάφυλλα από το ίδιο ύφασμα. Επίσης και τα φορέματα από τουλί γαρνίζονται με λουλούδια τουλίνα.

Βραδυνά φορέματα γίνονται και από φτίγ μαλακό. Και τα φορέματα αυτά είναι πτυχιστά και πολύ μακρού, όπως τα φορέματα από σατέν.

Ωραία φορέματα γίνονται και με τον συνδυασμό κρεπ-ζωρζέ και δαντέλλας, καθώς και ταφτά και δαντέλλας.

Μπορείτε δε να μεταβάλετε σε μοντέρνο ένα παλαιό σας φόρεμα από ζωρζέ ή από ταφτά ή από οποιοδήποτε άλλο ύφασμα, αν του προσθέσετε στα πλάγια δυο μακρού γκοντέ από δαντέλλα και αν του ανεβάσετε την τιάνα.

Πολλά βραδυνά φορέματα είναι ολόγυρα μακρού. Άλλα είναι ένισα, μακρότερα πολύ στο ένα πλάγι μόνον, άλλα πάλι είναι μακρού μόνο στα δυο πλάγια και κοντά πίσω και εμπρός, και άλλα κοντά εμπρός και μακρού πίσω και άκρως κατάλληλου πίσω σε ούρα.

Επίσης πολλά βραδυνά φορέματα έχουν ένα άμπεριαν, εφαρμοστό στομάχι γορβός και φαρδύνουν μόνο κάτω από αυτό, με πρόσθετα γκον-

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

A'.) Ταγιέρ από λαϊνιά πράσινο ανοιχτό, γαρνιρισμένο με ντεκούπ, και με εσάρπα απ' ό αστραχάν καρέ.

B'.) Φόρεμα από κρεπ - ζωρζέ, μπλέ - μαρέν, γαρνιρισμένο με ντεκούπ. Η ζώνη είναι δευμάτινη.

Γ'.) Ρόμπι - μαντώ από μαύρο ντρα, γαρνιρισμένη με άσπρες βελανιδιές και με μικρό γιακά. Η μαντέττα είναι από έρμινα.

τέ, βολάν, παννύ κλπ. Καθώς βλέπετε απ' αυτά, δεν είναι δύσκολο να διορθώσετε, όπως θέλετε, ένα παλαιό σας φόρεμα.

Τα ντεκούπ είναι και εφέτος πολύ πιο ανοιχτά πίσω.

Τα μοντέρνα περιδέραια δεν αποτελούνται πια από απλές ίσιες σειρές, αλλά από διάφορα μοτίφ, κυμαμένα από χρωματιστές χάνδρες, ή μοιάζουν σαν μικρά φέιδια.

Δεν είναι δύσκολο να κατασκευάσετε μόνη σας ένα περιδέραιο της μόδας. Αγοράστε λασέ στρογγυλό και προσαρμόστε επάνω, με μια λεπτή βελόνη και μεταξωτή κλωστή, μικρές στρογγυλές χάνδρες, ώστε να σκεπάσετε μ' αυτές όλο τον λασέ. Η χάνδρες, ή κλωστή και ο λασέ πρέπει να είναι του αυτού χρώματος. Η εγγραφή αυτή απαιτεί αρκετή υπομονή. Όσοι, θα έχετε ένα μοντέρνο περιδέραιο, σαν χρωματιστό λεπτό φέιδια γύρω στο λαιμό σας.

Αν θέλετε πάλι να κατασκευά-

σετε ένα περιδέραιο αποτελούμενο από σειρές μοτίφ, κόψτε σε β.τι σχέδιο θέλετε μοτίφ από γονδρό ύφασμα και τ'α σκεπάσετε με χάνδρες, με κλωστή πάντοτε άσπρη. Τ'α μοτίφ συνδέονται μεταξύ των με κοντές σειρές από χάνδρες.

Είτε πολύ της μόδας τα παλαιοά περιδέραια, το δε καλοκαίρι θα φορεθούν πολύ τ'α χίτρινα.

Επίσης και τ'α βραχιόλια από χάνδρες και μαργαριτάρια είναι πολύ της μόδας. Αλλά πάνε συνήθως άσπρη με το περιδέραιο. Μπορείτε δε και αυτά να τα κατασκευάσετε μόνη σας, όπως και τ'α περιδέραια.

Η ανγκράφες από κρύσταλλο είναι επίσης πολύ της μόδας, καθώς και οι κρυστάλλινοι κύκλοι. Χρησιμοποιούνται πολύ στις ζώνες, ως ανγκράφες, καθώς και ως στηρίγματα στα διάφορα ντεκούπ, στους ώμους των βραδυνών φορεμάτων και στις εσάρπες.

Απαραίτητο συμπλήρωμα μιας

βραδυνής τουαλέτας από τουλί είναι μια μακρού εσάρπα τουλίνη επίσης. Η εσάρπα αυτή προσαρμόζεται στο κορμάκι μ' ένα κόκκινο ή ρόζ τριαντάφυλλο, ή, αν προτιμάτε, περνάτε τις άκρες της μέσα από ένα κρυστάλλινο κύκλο, ή ένα κύκλο από στράς.

Τα βραδυνά παπούτσια είναι άσπρη με την τουαλέττα και έχουν πολύ ύψηλα τακούνια.

Για το βράδυ επίσης συνήθιζαν και τα μαύρα γοβάκια από σατέν ή από λουστρίνι, όταν η τουαλέττα είναι μαύρη.

Τα εφετεινά βραδυνά χτενίσματα είναι πολύ καλλιτεχνικά, με μικρές μπούκλες και όντυλασίον και συμπληρώνονται με χτενάκια κρυστάλλινα, ή από στράς.

Τα μαλλιά τον τελευταίο καιρό δεν κόπτονται τόσο βαθιά όπως άλλοτε, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι είναι της μόδας τα μακρού μαλλιά και τ'α σινιόν.

Η κομψές Παρισινές έχουν άφρησε τα μαλλιά των να μακρύνουν τόσο μόνο, όσο να φθάνουν γ'α να σχηματίζουν όντυλασίον και μικρές μπουκλίσες γύρω στον σέβκα.

Η χωρίστρα στο πλάι, καθώς και στη μέση είναι πολύ της μόδας. Άλλ' η χωρίστρα στη μέση πηγαίνει μόνο σε πρόσωπα πολύ νέα, με λεπτά χαρακτηριστικά και με σχήμα ωοειδές.

Επίσης είναι της μόδας και τ'α χτενίσματα που αφήνουν εντελώς άσκεπαστα τ'α αυτιά. Τα χτενίσματα αυτά πηγαίνουν σε όσες έχουν μικρά πρόσωπα και ίσιο κανονικό λαιμό.

Όσες έχουν μεγάλη μύτη, άς αποφεύγουν τ'α ίσια χτενίσματα και άς χτενίσουν τ'α μαλλιά των όσο μπορούν πιο φουντωτά, προς τ'α πίσω ή δίωα, για να μη ξεχωρίζει πολύ, πρό πάντων στο προφίλ, η μύτη των.

Όσες πάλι έχουν ύπερ το δόν μικρή μύτη, άς αποφεύγουν τ'α όγκωδη χτενίσματα, γιατί έτσι η μύτη των θα φαίνεται ακόμα πιο μικροσκοπική.

Όσες έχουν μάγουλα πολύ φουσκωτά, άς αφήνουν τ'α μαλλιά των προς τ'α εμπρός.

Μερικές μεγάλες καπελίν της ντεμ' σαιζόν, από σατέν ή από βελούδο, έχουν τον έξω νεωτερισμό. Στο πλάγια των είναι κροφωμένες μακρούς μπούκλες, ή όποιες φθάνουν ως τους ώμους. Έτσι, μερικές χαριτωμένες Παρισινές, που έσπευσαν να τις φορέσουν, μοιάζουν πολύ με προσωπογραφίες κυριών του περασμένου αιώνα!

Μία από τις κυριότερες γαρνιτούρες της εποχής είναι και η φράντζες. Πολλά κορμάκια γαρνίζονται, πίσω από πάντων, με σειρές από φράντζες, ή όποιες σχηματίζουν μπέρτες μακρούς ως στην τιάνα κάποτε.

Συχνά επίσης τ'α μανίκια γαρνίζονται από την αρχή ως κάτω με μια σειρά από φράντζες.

Την άνοιξη θα φορεθούν πολύ ωραία καπελλάκια από φέτο και φάβα του αυτού χρώματος.

Η ΜΟΝΤΑΝ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI

ARTI
E.J.B.

ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 28^β ΤΗΛ. 58-67

Η ΩΡΑΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΤΑΠΗΤΕΣ

BIBELOTS, ΛΑΜΠΑΙ ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ

ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ

Μην εξάγετε πλέον συνάλλαγμα! Η εγχώριος βιομηχανία συναγωνίζεται επιτυχώς τα αγγλικά προϊόντα εις τέχνην και στερεότητα

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΕΙΧΑΛΚΟΥΡΓΕΙΑ "ΠΕΤΡΟΣ Δ. ΦΙΛΗΣ"

ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 19

ΑΘΗΝΑΙ

Χρεβάτια μπρούντζινα παντός είδους και ρυθμού, κοντάρια για κουρτίνες, λάμπες, κομοδίνα, κρεμάστρες, κορνίζες—όλα ιδιαιτερώς εις τιμές.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΝΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Πωλείται εις όλα τα περίπτερα και Υποπρακτορεία των Εφημερίδων

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ-
ΝΟΝ "CONCERT"

ἀποδίδει εις ἀφάνταστον ἑν-
τασιν καὶ διαδύειαν καὶ
στοιχίζει λιγώτερα ἀπὸ 8,τι
ἑνας καλὸς φωνογράφος.
Τὸ ραδιόφωνον "CONCERT"
εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύντρο-
φος καθε σπιτιοῦ.

Πωλεῖται: Γραφεῖον

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθῆναι,
Λέκκα 21α.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός Δερματολόγος. Ἐνὶ βα-
καλειᾷ τῆς Ἑταιρείας τῆς Ἰα-
τρικῆς Κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται κατ'
ἐξέστην ὁδὸν Κεφαλληνίας 36.
Ὅροι 5-11 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ.
Ἀριθμὸς Τηλεφ. 7-62 (Παλαιόν).

ΠΩΛΕΙΤΑΙ
ΧΑΡΤΗΣ ΟΚΑΣ

ΑΠΟΤΑΝΘΕΤΕ:

ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΔΗΡΩΝ

ΙΩ. ΑΘ. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ

(Πάροδος Έρμού 207)

ΣΙΔΗΡΑ ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ

Λαμαρίνες μαύρες, Ἀσάδια, Αύλαμαρές.

Δάμας, Λαράκια, στρογγυλά, τετράγωνα.

Σιδηρογώνιες, Τάφ μ.λ.π. μ.λ.π.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Α. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗΣ
ΡΑΠΤΗΣ

Γερμαν. Παλ. Πατρών 3 β
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κοπτική μηχανή δι-
εξιοδετείου, 65 πόντους φάρδος,
σχεδόν καινούργια, εις συμφέρου-
σαν τιμήν. Επίσης πωλείται μία
ηλεκτρική ραπτική μηχανή, κα-
τάλληλος διά περιοδικά και βι-
βλία. Πληροφορία εις τὰ Γραφεία
τοῦ «Μπουκέτου», Λέκκα 7.

ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΕΙΣ ΣΥΛΛΟΓΗΝ ΤΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΕΡΟΝ ΕΙΣ ΠΛΗΡΟΦΟ- ΡΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΚΑΙ ΖΑΜΠΑΚΗΣ

ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 57 - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ : ΓΕΝΙΚΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ, τῶν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου μέχρι σήμερον ἐκδοθέντων καὶ ὑπαρχόντων ἐν ἐμπορείᾳ Ἑλληνικῶν βιβλίων.

ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ : Διαθέτομεν πρὸς ἀγορὰν βιβλίων μεταχειρισμένων.

ΤΜΗΜΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΩΝ : Πρὸς προμήθειαν τοῦ παγκοσμίου βιβλίου, παρεχομένου τούτου εἰς τοὺς ἀγοραστὰς κάτω τῆς ἀναγραφομένης τιμῆς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ : Πλήρη βιβλιογραφίαν τῶν τελευταίων ἐκδόσεων, ὡς καὶ κατάλογον τῶν ὑπὸ ἐκδοσιν ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἡμερῶν ἐκδιδομένων βιβλίων τῆς παγκοσμίου πνευματικῆς παραγωγῆς.

DEMANDEZ : La bibliographie complète, demandez aussi la bibliographie des livres qui se preparent et qui paraîtront dans quelques jours.

ASK FOR : The complete bibliography of the last English books.

ASK FOR ALSO For the catalogue of the forthcoming books.

ΚΑΛΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ Βιβλιοδετικαὶ ἐργασίαι.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ : Ἡ πρώτη μας ἐκδοσις. Λαμῆρα Κωνστ. : Ὁ Ἱπποκράτης, κείμενον, σχόλια, μετὰ λεξιλογίου.